Higashino Keigo

VĂN HỌC TRINH THÁM

Vụ án mạng bên hồ

Nguyễn Phương Chi *dịch*

ĐINH TỊ BOOKS

NXB THANH NIÊN

Higashino Keigo

vụ án mạng BÊN HỒ

dựa trên bản dịch của

NGUYỄN PHƯƠNG CHI

1

Đám mây trôi lơ lửng trên bầu trời trước mắt, trông như một vết bẩn bị vạch trên nền trời. Những mảng màu xanh tươi len lỏi giữa đám mây. Namikishi Yunsuke buông bàn tay trái khỏi vô-lăng, đưa lên bóp vai phải, rồi lại đổi tay cầm vô-lăng, bóp vai trái. Sau cùng anh lắc đầu sang hai bên, tạo ra những tiếng lục khục.

Trên làn xe bên phải của đường cao tốc Chuo, chiếc Cima anh lái đang chạy quá hai mươi kilomet so với tốc độ quy định. Radio trên xe ra rả nhắc đến những cung đường bị tắc do dòng người đổ về quê dịp lễ hội Obon. Có vẻ năm nay tình trạng ùn xe đỡ hơn mọi năm.

Chiếc xe xuống hết đường cao tốc, băng qua trạm thu phí, anh lấy điện thoại ra. Rồi anh tìm một số điện thoại lưu trên máy trong lúc dừng xe chờ đèn đỏ. Số điện thoại ấy được lưu dưới cái tên "ET".

Anh bấm gọi, nhưng đầu dây bên kia để chế độ trả lời tự động. Anh tặc lưỡi, đành cất điện thoại vào trong túi quần.

Theo hướng dẫn trên màn hình chỉ đường, chiếc xe cứ thế mải miết chạy một hồi lâu. Chẳng mấy chốc sau đó, nó đã len vào một con đường nằm lọt thỏm giữa rừng cây. Con đường vẽ ra những đường cong mềm mại; ở những đoạn quang đãng, hai bên vệ đường lại mọc lên bảo tàng hay quán ăn nhỏ như thể thế chỗ của cây cối.

Những căn nhà đó đều khoác lên mình dáng vẻ sang trọng theo phong cách của một đất nước xa lạ nào đó.

Tấm biển báo cho biết khu biệt thự hồ Himegami còn cách bao nhiêu cây số hiện ra trước mắt. Trông thấy nó, Yunsuke bất giác thở dài. Con số thể hiện khoảng cách trên tấm biển đã giảm dần. Đến tấm biển cuối cùng với hàng chữ “Khu biệt thự hồ Himegami—rẽ trái ở đây”, anh xoay vô-lăng. Chiếc Cima màu xanh tím than rẽ vào con đường nhỏ bao quanh bởi rừng cây rậm rạp.

Những con đường hẹp trong khuôn viên khu biệt thự nối nhau chạy dài như mê cung. Các căn biệt thự không nằm san sát nhau thành từng cụm, mà rải rác như tô điểm cho khu rừng sâu.

Bên rìa con đường là một bãi đất trống. Ba chiếc xe ô tô đỗ sát nhau ở đó: một chiếc xe Mercedes-Benz màu xám bạc, một chiếc BMW màu tím than và một xe Wagon màu đỏ. Cả ba xe đều quay đèn hậu về phía mặt đường.

Yunsuke cũng đỗ xe vào bãi đất đó, tay cầm túi và áo jacket màu trắng, bước ra ngoài xe. Anh đóng cửa, rồi mặc áo. Ngay bên cạnh bãi đất trống có một cái cầu thang dẫn xuống phía dưới. Một tòa biệt thự màu nâu cháy nằm phía trước cầu thang. Khu rừng trải rộng bao quanh khiến ngôi biệt thự đó trông như thể ngập chìm trong biển cả màu xanh lục.

Yunsuke toan bước xuống cái cầu thang trông như thể mấy tảng đá lớn được ghép đại lại, chợt có tiếng phụ nữ loáng thoáng vọng đến tai. Theo phản xạ, anh quay mặt nhìn về hướng giọng nói phát ra, một cái sân tennis xuất hiện trong tầm mắt.

Yunsuke chậm rãi đi về phía cái sân tennis đó. Bốn người cả nam

và nữ đang ở bên trong khoảng sân chăng lưới thép. Họ đang hăng say chơi bóng hai chọi hai, hay còn gọi là đánh đôi nam nữ.

Anh đứng ở gần lưới thép, tháo kính râm. Một người đàn ông và một người phụ nữ đứng cạnh nhau, quay lưng về phía anh. Đội bên kia chuẩn bị phát bóng, người phụ nữ mảnh dẻ đứng ở đầu sân bên kia vung vợt lên vào tư thế chuẩn bị.

Cô toan tung quả bóng thì nhìn thấy Yunsuke, liền lập tức dừng lại. Thấy cô dừng tay, ba người còn lại không ai bảo ai đồng loạt hướng mắt nhìn về phía anh.

"Tôi xin phép một chút."

Cô nói với những người kia, tay cầm vợt và bóng, vòng ra ngoài sân tennis, đi về phía Yunsuke. Hai người đứng đối diện nhau qua tấm lưới thép.

"Anh đến sớm hơn em nghĩ." Cô thở hổn hển.

"Anh xong việc sớm."

Ba người kia cũng đi về phía này.

"Chồng cô à?" Người phụ nữ vóc người nhỏ nhắn hỏi. Gương mặt cô ta tròn xoe, trang điểm đậm.

"Vâng." Người phụ nữ mảnh khảnh khẽ gật đầu.

"Tôi là Namikishi." Yunsuke cúi đầu. "Cảm ơn mọi người luôn giúp đỡ Minako và Shota nhà tôi."

"Anh đừng khách sáo, chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau mà." Người đàn ông áng chừng trên dưới năm mươi tuổi nói. Anh ta đeo trên đầu một món đồ màu trắng nổi bật. Cái băng-đô giữ cho chiếc kính màu xanh vàng không bị tuột ra. "Tôi là Fujima. Còn đây là vợ tôi, Kazue."

“Chào cô.” Yunsuke cúi đầu chào.

“Đây là anh Sakazaki. Sakazaki Yotaro.”

“Tôi là Sakazaki.” Người đàn ông đánh cặp với Minako ban nãy chào hỏi anh. Anh ta khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, theo ước đoán của Yunsuke. Gương mặt rắn rỏi ngự trên thân hình săn chắc.

Sakazaki quay sang Fujima. “Anh Namikishi cũng đến đây rồi, chúng ta ngừng chơi thôi nhỉ. Với lại cần sửa soạn cho bữa tối nay nữa.”

“Anh nói phải. Để cho mọi người có thời gian tắm táp.” Fujima nói với vợ mình.

“Em thì cần nằm ngả lưng một chút.”

“Em không biết lượng sức gì cả, có tuổi rồi mà còn thế. Đáng lẽ không nên chơi đấu đôi.”

“Nhưng cũng vui mà.” Kazue nhìn sang Minako, ánh mắt như mong mỏi sự đồng tình của cô.

Minako gật đầu hưởng ứng. Sakazaki ở bên cạnh dọn đồ, nhưng không quên buông lời khen ngợi. “Vợ anh tiến bộ nhiều đấy. Động tác của cô ấy hoàn toàn khác trước đây.”

“À, thế ư? Vậy là tôi có thể tự tin thêm một chút rồi.”

“Thôi đi Sakazaki, cô ấy mà lên mặt thì phiền cho tôi đấy.”

Sakazaki và Minako bật cười. Yunsuke đứng ở ngoài sân tennis, mắt nhìn xuống chân mình.

“Giờ muốn làm một cốc bia quá!” Fujima cất lời cảm thán ngay khi

bước vào phòng khách trong biệt thự. Trên cổ anh ta vắt chiếc khăn tắm.

"Không được. Chúng ta đã thống nhất là không uống đồ uống có cồn, trừ trong bữa tối mà."

"Anh biết rồi. Chỉ tiện miệng nói chơi thôi. Nói thì không ảnh hưởng đến ai đâu mà!"

Sàn phòng khách được lát gỗ, chính giữa phòng dựng một cây cột to làm từ thân cây đã róc vỏ. Cái cột vươn cao mãi, lên đến tận trần nhà đã được xây thành một cái giếng trời.

Bên cạnh cột gỗ có cái bàn lớn cũng làm bằng gỗ, vợ chồng Fujima ngồi đối diện nhau. Một phần phía trong căn phòng được dùng làm bếp, bao quanh là chiếc bàn quây hình chữ L để phân định không gian bếp với khoảng diện tích còn lại. Sakazaki mở tủ lạnh, nhòm vào trong.

"Mọi người uống gì nhỉ? Nước ngọt, nước ép trái cây, trà ô long, cà phê lon, xem ra có đủ loại đồ uống trong này."

"Tôi uống cà phê nhé!"

"Còn tôi thì trà ô long."

Vừa đặt đồ uống lên trên bàn, Sakazaki hỏi ngay, "Còn cô Minako uống gì?"

Yunsuke mở căng mắt nhìn phản ứng của hai người bọn họ. Minako đang ngồi trên chiếc ghế đẩu ở đằng trước chiếc bàn quây. Bộ váy tennis vạt ngắn của cô để lộ ra một khoảng đùi.

"Chắc tôi uống nước ép thôi."

"OK. Vậy còn…" Sakazaki nhìn Yunsuke. "Anh thì uống gì?"

“Tôi không uống gì đâu.”

“Anh đừng ngại. Đồ uống trong này là do mọi người góp tiền lại mua đấy.” Sakazaki nở nụ cười khoe ra hàm răng trắng tinh.

“Không, tôi không uống thật mà.” Yunsuke khẽ nâng tay lên làm điệu bộ từ chối.

“Anh Namikishi, mời anh ngồi. Hẳn anh cũng mệt rồi,” Fujima cất lời.

Yunsuke gật đầu, ngồi chếch với anh ta.

“Lần này cả nhà tôi đã làm phiền mọi người, mong mọi người lượng thứ.”

“Không có chuyện đó đâu. Tôi cũng chỉ cung cấp địa điểm thôi. Nên anh không cần khách sáo làm gì.” Fujima xua tay trước mặt.

“Cảm ơn anh.” Yunsuke cúi đầu lần nữa.

Sakazaki phát đồ uống cho mọi người như một người phục vụ thực thụ. Xong xuôi, anh ta quay lại chỗ Minako đang ngồi.

“Tôi thường xuyên nghe Minako nhắc đến anh.” Fujima Kazue cười tủm tỉm.

“Vậy sao? Tôi tò mò muốn biết cô ấy nói gì về mình đấy.” Yunsuke khẽ liếc sang Minako, thấy vợ cười xếch khóe môi.

“Nói nhiều lắm, có kể ra cũng không hết được đâu.” Kazue nhìn nhanh chồng mình, rồi lại tủm tỉm uống trà ô long.

Yunsuke nhìn cô ta giây lát, rồi hỏi bâng quơ, “Không biết bọn trẻ đang ở đâu nhỉ?”

“Giờ này chắc chúng đang học.” Fujima nhìn đồng hồ treo trên tường. Chiếc đồng hồ kiểu cổ, hình tròn, có khung bằng gỗ cho biết

bây giờ là bốn giờ chiều. “À không, sắp đến giờ nghỉ rồi.”

“Sau đó thì sao?”

Minako nhanh nhảu tiếp lời, “Bữa tối lúc sáu giờ, trước giờ ăn tối là hoạt động ngoài trời.”

“Hoạt động ngoài trời ư?”

“Mọi người đã đi cả quãng đường dài đến đây, không khí thì trong lành như thế này, mà không để bọn trẻ tận hưởng thiên nhiên thì phí quá. Chứ để chúng cả ngày chôn chân một chỗ, không khéo lại bị trầm cảm,” Fujima giải thích.

“Chôn chân một chỗ là… học suốt từ sáng à?”

“Lịch học của bọn trẻ như thế này đây.” Tiếng nói phát ra ở sau lưng Yunsuke.

Sakazaki chỉ tay về phía cửa ra vào. Trên cửa dán tờ áp-phích, ghi lịch học trong một ngày của bọn trẻ.

“Thức dậy lúc bảy giờ sáng, sau bữa sáng thì nghỉ ngơi một chút, học từ chín giờ ba mươi đến mười hai giờ ư? Làm theo lịch này thì hẳn là bọn trẻ vất vả từ sáng.”

“Người ta luôn nói học tập vào buổi sáng là tốt nhất.” Giọng Fujima vang lên. “Lịch học này là bình thường thôi. Nói thật tình là tôi đã muốn để chúng dậy sớm hơn, rồi học bốn tiếng trong buổi sáng cơ.”

“Song thầy Tsukumi đã lên lịch trình này, cho nên…” Vợ anh ta nói như dỗ dành chồng.

“Thì thế nên chúng ta đang làm theo đúng lịch đó còn gì?”

Yunsuke nhìn lại lịch học đó. Buổi chiều học từ một giờ ba mươi phút đến bốn giờ. Sau bữa tối xem chừng là khung giờ tự do, rồi từ

chín giờ đến lúc tắt đèn là mười một giờ, lại được gán cho cái tên “thời gian tự học”.

“Bọn trẻ học ở đâu vậy?”

“Ở biệt thự phía trước. Đi bộ là đến ngay,” Fujima đáp.

“Ra vậy.” Yunsuke nhìn Fujima lần nữa. “Vậy biệt thự đó cũng là của anh Fujima à?”

Người đàn ông đeo kính xanh vàng xua tay phủ nhận. “Chỗ đó là thuê thôi. Căn nhà sang trọng kiểu nhà gỗ í.”

Ngồi uống nước ép ở bàn quây, Minako lén buông tiếng thở dài, có vẻ cô không nhịn được khi nghe đoạn hội thoại đó.

“Ở cùng bố mẹ làm cho bọn trẻ ỷ lại, chểnh mảng chuyện học hành, nên mới phải thuê riêng biệt thự cho chúng. Trước khi đi, em đã nói rồi mà, xem ra chẳng lời nào lọt vào tai anh.”

“Em có nói vậy à?” Yunsuke nghiêng đầu, cười trừ.

“Quả nhiên người lớn chúng ta phải gắng hết sức để đem đến cho bọn trẻ một môi trường học tập thật tốt.” Nói xong, Fujima nhún vai. “Nhưng mà trước đó, bố mẹ chúng sẽ đối mặt với thực tế thương đau là bốn gia đình phải ngủ ở biệt thự sơ sài này.”

“Anh nói gì vậy? Chẳng phải đây là căn đẹp nhất trong khu biệt thự này sao?” Sakazaki cất cao giọng. “Vợ tôi cũng hết lời khen ngợi rằng đúng là biệt thự của Viện trưởng Fujima có khác.”

“Không đâu, nếu biệt thự rộng rãi thêm một chút thì tốt hơn. Tôi cũng muốn vậy, mà cậu này cứ nằng nặc mãi.”

“Tôi có nói gì đâu. Chính miệng anh bảo nếu chỉ có mấy gia đình ở thì diện tích này là vừa đủ.”

“Thế người nói rộng thì phải dọn dẹp mệt người là ai hả?”

“Bởi vì anh bảo diện tích này là vừa đủ, tôi mới nói thêm là đúng vậy, càng rộng thì dọn càng mệt.”

“À ra vậy.”

“Mà chuyện đó không quan trọng đâu.” Sakazaki cười, dang hai tay ra.

Yunsuke đưa mắt nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Anh trông thấy cái sân tennis ở bên cạnh biệt thự.

“Dẫu vậy, việc học hành của bọn trẻ thay đổi thật đấy. Thời chúng ta còn nhỏ đâu dám nghĩ đến chuyện thuê biệt thự nghỉ mát làm trại luyện thi cơ chứ,” Yunsuke nói.

Nghe đến đây, Fujima khựng cánh tay cầm cốc cà phê, quay ra cười với Yunsuke.

“Nghe nói anh Namikishi phản đối việc Shota thi vào trường trung học tư thục.”

“Không, tôi nào có phản đối.” Yunsuke liếc mắt sang Minako nhằm quan sát phản ứng của vợ, rồi mới tiếp tục. “Tôi chỉ lăn tăn rằng bắt con cái học hành khổ sở, rồi tham gia thi cử khốc liệt để vào những nơi như thế thì có ý nghĩa gì. Chưa bàn đến việc bản thân thằng bé có muốn điều đó không, riêng việc bố mẹ tự tiện áp đặt con đường tương lai cho bọn trẻ chắc gì đã là chuyện hay.”

Fujima gật mạnh đầu.

“Anh Namikishi có những suy nghĩ tiêu chuẩn. Tiêu chuẩn ở đây có nghĩa là nằm ở mức trung bình.”

“Mức trung bình sao?”

“Thời nay nhiều bậc phụ huynh nghĩ như anh lắm. Nào là con đường tương lai phải để bọn trẻ tự lựa chọn, rồi bố mẹ không được quyết định thay chúng. Thiết nghĩ, đó là suy nghĩ sai lầm. Bố mẹ phải quyết định con đường tương lai cho con cái ở một mức độ nhất định. Hoặc chí ít bố mẹ nên quyết định xem có cho con cái thi vào trường trung học tư thục hay không, chứ không thể để chúng tự quyết định được. Không được đẩy hết việc lựa chọn cho bọn trẻ đâu.”

“Thế ư?”

“Bởi vì, anh thử nghĩ xem có đứa trẻ mười một, mười hai tuổi nào suy nghĩ thấu đáo cho tương lai của mình, rồi tự nói với bố mẹ rằng con muốn thi vào trường tư thục không? Đã là trẻ con thì chẳng đứa nào thích học cả. Để mà trao quyền quyết định cho chúng thì đương nhiên chúng sẽ chọn con đường dễ dàng. Thế nên mới cần bố mẹ nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của đứa trẻ đó, cân nhắc xem cho nó học thế nào là phù hợp rồi quyết định thay chúng. Vì chẳng có ai ngoài bố mẹ chúng được trao cho quyền quyết định điều đó cả.”

Kazue lộ ra biểu cảm đồng tình trên gương mặt. Minako và Sakazaki cũng gật gù tán thưởng. Những hành động đó đều lọt vào mắt Yunsuke.

“Tôi hiểu điều anh nói, nhưng có một kỳ thi đang đợi chúng ở ngoài đời thực đúng không? Đó là rào cản cam go mà chúng không thể hời hợt, chừng nào không cố gắng hết sức, chuẩn bị kĩ lưỡng, thì không thể nào đương đầu với kỳ thi đó. Tôi không thấy mặt tích cực nào khi ném đứa trẻ còn nhỏ dại vào cái nơi không khác nào địa ngục ấy. Đã là trẻ con thì cần được nuôi dạy để tự do lớn lên.”

Từ lúc Yunsuke đang say sưa nói, Fujima đã quay sang nhìn

Minako, trưng ra điệu cười khổ não.

"Đúng là bọn trẻ phải hy sinh nhiều thứ cho việc thi cử. Bởi thi cử là cuộc chiến mà. Quan điểm của tôi là việc học ở trường tư thục giống như gò những đứa trẻ ưu tú vào khuôn khổ. Để vào được trường thì phải trải qua những kỳ thi tuyển chọn. Chính vì nhà trường tuyển chọn nên chúng ta phải dốc hết sức để trụ lại cuối cùng. Đây chính là cuộc chiến. Nhưng chẳng phải xã hội vốn đã hình thành dựa trên cơ sở nguyên lý của chiến tranh hay sao? À mà, tôi nghe nói anh Namikishi đang làm giám đốc nghệ thuật."

"Vâng, đúng vậy."

"Thế giới nghệ thuật cũng giống như thế phải không? Tất cả đều là cuộc chiến sống còn. Bởi vậy, ta nên dạy cho bọn trẻ rằng tự do lớn lên thì cũng được thôi, nhưng phải đổ mồ hôi, sôi nước mắt để đạt được thứ gì đó thì mới có thể sống sót trong cuộc chiến này."

Yunsuke chống khuỷu tay lên bàn, miệng phát ra những tiếng mệt mỏi.

"Thêm nữa…" Fujima uống cạn lon cà phê rồi nói tiếp. "Có vẻ anh Namikishi nghĩ việc luyện thi là một thứ độc hại nào đó, nhưng thực tế không phải như vậy."

"Vậy à?"

"Bởi khả năng của mỗi đứa trẻ khác nhau. Nếu không trao cho chúng nhiều cơ hội để tìm ra khả năng nào phù hợp với chúng, ta không thể biết chúng có khả năng gì. Ví dụ, cho chúng học năng khiếu hay chơi thể thao cũng là một biện pháp hiệu quả. Cho nên việc thi cử cũng là một cơ hội để khơi dậy khả năng của con cái. Nói cách khác, luyện thi cũng giống như luyện tập để chơi đá bóng hay

bóng chày thôi. Anh Namikishi chắc có nghe chuyện bố mẹ không hỏi ý kiến con mình thế nào, đã tự ý cho chúng đi học bơi, và cũng chẳng thấy xa lạ gì với câu chuyện đó đúng không? Nếu anh nghĩ thoáng ra một chút, coi việc luyện thi lần này giống như việc tập hợp những đứa trẻ tài năng vào trại đào tạo bóng đá, anh sẽ không thấy lăn tăn nữa đâu."

"Nếu cần nơi để học tập thì chúng đã có trường học rồi."

Fujima lắc đầu trước phản biện của Yunsuke.

"Thế nếu những tiết học với cường độ thấp tại trường không đủ để phát huy được hết khả năng của bọn trẻ thì sao? Để những khả năng đáng lẽ có thể phát triển lên nữa bị vùi dập không thương tiếc ở trường học là thiếu sót của bố mẹ đấy."

Gương mặt điềm đạm của anh ta không giấu được giọng điệu tự tin. Yunsuke khẽ kêu một tiếng, rồi đưa tay gãi tóc mái.

"Xem ra anh Fujima rất tự tin vào khả năng học tập của con mình."

"Tôi không tự tin đến thế đâu." Fujima cười nói. "Nhưng tôi đặt kỳ vọng vào con mình. Biết đâu thằng bé sẽ tạo ra những kết quả tốt hơn người bình thường thì sao. Kỳ vọng vào con cái cũng đâu ảnh hưởng hay gây rắc rối cho ai."

"Thì đúng là như vậy."

"Tôi cũng kỳ vọng lắm, vào Shota nhà tôi." Minako ở bên cạnh bày tỏ quan điểm đồng tình.

"Tôi cũng thế."

"Đã vậy, chẳng phải nên biến kỳ vọng đó thành hiện thực hay sao? Vì chúng ta có đủ khả năng kinh tế để hỗ trợ bọn trẻ mà." Fujima nắm

bàn tay lại rồi giơ lên.

Yunsuke nghe chừng không phản bác được gì nữa, nên chỉ hời hợt gật đầu.

“Mà này, trước mắt chúng ta đi thay sang bộ quần áo nào thoải mái hơn được không? Tôi đang muốn bỏ bộ quần áo này ra.” Tay Minako túm vào bộ váy tennis đang mặc trên người.

“Ừ đúng rồi. Thế thì…”

“Tôi đã sắp xếp cho hai người phòng ở lầu trên. Hai người cứ thoải mái sử dụng nhé!” Fujima chỉ tay lên trên.

Nhìn vợ chồng Namikishi đi khuất hẳn, Fujima nở nụ cười, cố không tạo thành tiếng, rồi đung đưa người.

“Một con người bình thường điển hình. Lúc biết anh ta là nhà nghệ thuật, tôi lại cứ tưởng sẽ có tư tưởng tiến bộ lắm cơ.”

“Tôi thì chịu thua cách nghĩ trẻ con cần được nuôi dạy để tự do lớn lên của anh ta. Rồi lại còn lý lẽ nơi học tập là trường học.” Sakazaki cười chua chát.

“Thế nên Minako có than phiền thì cũng không có gì lạ. Dẫu rằng anh ta ra vẻ bản thân theo chủ nghĩa tự do, nhưng thực chất đang thoái thác trách nhiệm.” Fujima uống cạn lon cà phê, rồi đập nó xuống bàn tạo ra những tiếng lộp cộp.

“Nhưng mà đâu làm gì khác được. Dù sao thì…” Kazue nhìn Sakazaki. Sakazaki không đáp lại, chỉ gật đầu, trên gương mặt còn nguyên điệu cười chua chát.

“Ý cô là vì thằng bé không phải con ruột của anh ta?”

“Thì chuyện không liên quan đến mình nên anh ta mới hành xử

như thế. Anh ta không muốn can thiệp vào là cái chắc.”

“Nếu vậy thì xen vào làm gì. Cứ giao hết mọi việc của Shota cho Minako là được rồi.”

“Anh ta vẫn luôn như vậy thì phải,” Sakazaki nói. “Thế nên Minako cũng bất ngờ khi anh ta tham gia chuyến du lịch lần này.”

“Hay anh ta đã thay đổi ý định nhỉ?”

“Có khi là nổi hứng nhất thời thôi.”

“Có lẽ anh ta chỉ muốn thể hiện cho Minako thấy: Rằng tôi đây cũng nghĩ cho con cái chứ bộ.” Fujima với tay lấy gạt tàn và bao thuốc ở cửa sổ, rút ra một điếu thuốc, đặt nó ngay ngắn trên bao thuốc. “Mà này…” Anh ta châm lửa, phả ra làn khói thuốc rồi hỏi. “Giám đốc nghệ thuật làm công việc gì nhỉ?”

2

Vợ chồng Namikishi được xếp cho một phòng trên tầng hai. Căn phòng rộng chừng tám tấm chiếu, bên trong phòng có hai chiếc giường đơn. Góc phòng đặt một chiếc bàn nhỏ kết hợp tủ nhiều ngăn, trên bàn có đèn ngủ với chụp đèn làm bằng gốm sứ.

“Cả nhà ba người nhà chúng ta ngủ ở đây sao?” Yunsuke hỏi Minako.

“Shota ngủ ở đằng đó.”

“Chỗ biệt thự thuê đấy hả?”

“Vâng. Chuyến đi này dù sao cũng là trại luyện thi mà. Không thể

giống như đi du lịch bình thường được. Thử hỏi anh có thể sắp xếp lịch trình của mình cho phù hợp với thời gian tắt đèn của bọn trẻ ở đó không?"

"Thế chỉ có bọn trẻ ngủ ở đó thôi sao?"

"Có thầy Tsukumi ở cùng. Và một người lớn nữa ngủ tại đó. Tối nay hình như là anh Sakazaki thì phải. Mà anh đừng lo, em không nhờ anh ngủ tại đó đâu."

"Ờ." Yunsuke đưa ngón tay trỏ lên gãi má.

Minako ngồi lên một chiếc giường.

"Mà em không nghĩ là anh sẽ đến đây."

"Vậy sao?"

"Hôm qua em còn nghĩ có khi anh nổi hứng nhất thời thôi."

"Thế anh không được đến đây à?"

"Làm gì có chuyện đó, em chỉ bất ngờ thôi. Suốt thời gian qua, anh đâu có quan tâm đến chuyện tương lai của Shota. Nhưng dù sao em cũng mừng vì anh đã đến. Bởi em muốn anh hiểu hơn về việc thi cử. Mà anh có tham khảo được điều gì trong lời anh Fujima nói ban nãy không?"

"Anh hiểu lý lẽ của mấy người các em, nhưng tự nhiên bảo anh phải hiểu thì hơi khó."

"Em đâu có yêu cầu anh làm vậy. Anh coi điều đó là kiến thức để tiếp thu thôi. Còn lại anh cứ im lặng dõi theo em và Shota là được rồi."

"Im lặng à?"

Yunsuke đứng ở cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Một

con đường lộ ra ở khoảng trống giữa các nhành cây.

"Những người khác giờ đang ở đâu vậy? Còn một cặp vợ chồng nữa nhỉ?"

"Vợ chồng Sekitani đến biệt thự cho thuê rồi. Giờ này có lẽ họ đang phụ giúp thầy Tsukumi ở đó. Các cặp vợ chồng sẽ luân phiên nhau hỗ trợ thầy ấy, việc đó cũng được quyết định từ trước khi khởi hành tới đây. Chắc chắn là em nói với anh rồi đấy."

"À phải rồi. Anh có nghe được việc đó." Yunsuke xua tay.

Hai người rời phòng, xuống cầu thang. Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa sảnh ra vào vang lên.

"Có phải vợ chồng Yasuko không nhỉ? Mà cửa có khóa đâu."

Minako đi về phía cửa, còn Yunsuke đến phòng khách. Fujima và Sakazaki đang chơi cờ vua ở đó. Không thấy bóng dáng Kazue đâu cả.

Yunsuke định ngồi xuống bên cạnh Sakazaki. Đúng lúc đó, cửa phòng khách mở ra.

"Anh ơi, người của công ty đến." Minako nói.

"Của công ty anh ư?" Yunsuke chỉ tay vào mình. "Ai vậy?"

Minako chưa kịp trả lời, một cô gái trẻ đã bước ra từ sau lưng cô. Cô gái dong dỏng cao, mái tóc dài buông xõa.

"Chào anh!" Cô gái cúi đầu, trên môi nở nụ cười rạng rỡ.

"À, ra là cô Takashina."

"Anh bỏ quên đồ tại công ty đấy. Không có thứ này thì anh không làm việc được ở đây nhỉ?" Cô đưa anh cái phong bì lớn màu nâu.

Yunsuke nhận phong bì đó, rồi kiểm tra bên trong. Thấy vài tấm

ảnh, sách quảng cáo. Anh nhìn cô gái. Nụ cười vẫn vương lại trên môi cô. Anh nuốt nước bọt, rồi mở miệng nói.

“Đúng rồi, quên thứ này thì nói chuyện gì nữa. Cảm ơn cô đã lặn lội mang đến tận đây cho tôi.”

“Không có gì ạ. Mà biệt thự này đẹp thật. Tôi không nghĩ trên đời lại có chỗ đẹp nhường này. Ở Tokyo đang nóng như xông hơi. Thời tiết thì mát mẻ, lại còn được ở trong biệt thự tuyệt vời như thế này, tôi ghen tị với anh đấy.” Cô gái nói rồi quay ra nhìn Minako. “Chị thật hạnh phúc. Ông xã chị là người tốt bụng.”

“Cô nói gì vậy?” Yunsuke ngượng ngùng. “Tôi chưa nói với cô à? Chúng tôi không đến đây để chơi đâu. Chỉ đi theo trại luyện thi của bọn trẻ thôi. Vì chúng sắp sửa thi vào trung học.”

“Ra là vậy.”

“Tôi tưởng đã nói với cô rồi chứ nhỉ?”

“Nhưng vợ chồng anh Namikishi không học đúng không? Thế thì khác gì đi chơi.” Cô gái nhìn Minako mong nhận được sự đồng tình. Minako dùng điệu cười nhăn nhó để đáp lại.

“Ở công ty vẫn ổn chứ? Có xảy ra rắc rối nào khi tôi không có mặt ở đó không?”

“Không, đến thời điểm hiện tại, mọi thứ vẫn yên ổn ạ.”

“Nhưng mà cô xuống tận đây thế này, chẳng phải những người ở lại sẽ nháo nhào lên hay sao?”

Cô gái trẻ bật cười cười khúc khích.

“Anh đừng lo, tôi sẽ đi ngay. Anh Namikishi hãy thong thả tận hưởng cuộc sống ở biệt thự đi nhé!” Nói rồi, cô quay về phía hai

người đang chơi cờ, cúi gập đầu chào. “Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người ạ.” Mái tóc dài phủ lên bờ vai đang lộ ra do cô mặc áo sát nách.

“Cô về luôn à?” Sakazaki đứng lên.

“Hay cô uống trà nhé, hoặc đồ uống nào mát mát?” Fujima đon đả.

“Không, tôi chỉ tới để giao thứ này thôi.” Cô xua tay từ chối rồi ngước nhìn Yunsuke. “Vậy hẹn gặp lại anh ở công ty.”

“Vâng, cảm ơn cô nhiều.”

Cô gái xin lỗi vì đã làm phiền một lần nữa, rồi đi về phía cửa. Thấy Yunsuke bước theo sau cô ta, Minako cũng đi theo.

“Còn bản báo cáo đó thế nào?” Yunsuke hỏi khi cô gái đang xỏ xăng-đan vào chân.

“Báo cáo ư?”

“Bản báo cáo đó í. Chẳng phải cô đang giúp tôi tìm hiểu mấy tư liệu hay sao?”

“À…” Cô gái gật đầu. “Tôi đang làm dần, lúc nào xong sẽ báo cáo với anh.” Cô nhìn sang Minako, nói xin phép cáo lui, rồi bước ra ngoài cửa.

“Chắc phải là tài liệu quan trọng lắm thì cô ấy mới đi cả chặng đường dài để mang đến đây.” Minako nhìn xuống tay Yunsuke rồi nói. “Giờ gửi qua thư điện tử cũng được mà.”

“Có những thứ không dùng được cách đó.”

Yunsuke hớt hải chạy lên cầu thang, chui tọt vào phòng, quẳng cái phong bì sang một bên, rồi lấy ra chiếc điện thoại từ trong túi áo khoác. Anh gọi cho cái tên “ET” được lưu trên danh bạ. Lần này cũng

không khác gì lần trước, điện thoại chỉ vang lên tiếng chuông trả lời tự động. Anh bực dọc ném điện thoại lên trên giường.

Ra khỏi tòa biệt thự, Takashina Eriko bước đi trên con đường trước mặt. Giữa đường, cô lấy kính râm ở trong túi xách ra, đeo lên mắt. Tiện tay bật nguồn điện thoại, kết nối với dịch vụ trả lời tự động. Sau khi nghe thông báo không có lời nhắn nào, cô mỉm cười, rồi tắt nguồn điện thoại, bỏ nó vào trong túi xách.

Hai bên con đường có vài căn biệt thự trông na ná nhau. Nhưng không căn nào toát ra vẻ đang có người sống bên trong.

Có một bãi đất trống nhỏ, trên đó trồng hai cây sồi. Dưới một cây có mắc chiếc võng cũ kĩ. Hai khúc gỗ từ gốc cây xếp cạnh nhau làm thành ghế để người ngồi lên được.

Bên trái con đường hiện ra một căn nhà mô phỏng nhà xếp gỗ. Trước căn nhà, vài đứa trẻ ngồi tách biệt với nhau. Đứa nào đứa nấy cầm sổ phác họa trên tay. Bên cạnh chúng, một người đàn ông và một người phụ nữ trung tuổi xem chừng đang vô công rồi nghề, trên gương mặt họ không giấu được vẻ chán nản.

Cách đó không xa, một người đàn ông trẻ đang chỉnh trang cái xe đạp leo núi. Eriko đi về phía anh ta và bắt chuyện, “Xin chào.”

Người đàn ông giật mình ngưng tay, ngước lên nhìn cô. “À… chào cô.”

“Xe đạp của anh bị hỏng à?”

“À, cũng chưa đến mức hỏng, chỉ trục trặc chút thôi.” Người đàn ông lau mồ hôi bằng chiếc khăn mặt vắt trên vai. “Cô cũng ở trong

khu biệt thự này ư?”

“Không, tôi có việc nên đến gặp người quen ở đây.”

“Ra là vậy.”

“Những đứa trẻ ở đằng kia đang làm gì vậy nhỉ?”

“Chúng vẽ phác họa. Nghe nói đó là bài tập hè của chúng.”

“Ồ, vậy con của anh là một trong số những đứa đứa trẻ đó à?”

“Không, không.” Anh ta mỉm cười lắc đầu. “Tôi là giáo viên luyện thi. Có thể gọi là trại luyện thi đặc biệt, tôi được bố mẹ bọn trẻ mời đến để tham gia.”

“Trại luyện thi ư? Nghe chừng thú vị đấy.” Cô ngồi xuống cái ghế ở gần đó.

“Người phụ nữ đó là ai nhỉ?” Sekitani Takashi ngước mắt nhìn lên phía con đường. Anh trông thấy một người đàn ông và một người phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế ở vệ đường.

“Có khi nào là người quen của thầy Tsukumi không?” Sekitani Yasuko thắc mắc.

“Sao người quen của thầy ấy lại đến tận đây?”

“Làm sao em biết được.” Sekitani áp cái ống nhòm đang cầm trên tay lên mắt.

“Anh thôi đi.” Yasuko nhắc nhở.

Anh đổ dồn sự hiếu kỳ vào gương mặt cô gái. Ngay lập tức, ánh mắt hai người chạm nhau qua ống kính. Cô gái dùng nụ cười kiều diễm để đáp lại và giơ một tay lên chào. Cơ mặt Sekitani bất giác dãn

ra.

“Một cô gái đẹp. Cơ thể cũng cân đối nữa.”

“Dù anh có thèm nhỏ dãi thì cũng chẳng làm gì được đâu.” Yasuko giật ống nhòm trên mắt chồng xuống.

“Hay đó là người yêu của Tsukumi nhỉ?”

“Không phải đâu. Như em được biết thì người yêu anh ta nhỏ nhắn hơn. Vả lại, chắc gì người ta chịu mất công mất việc đến tận đây.”

“Em nói cũng đúng.”

“Mà thôi, đoán già đoán non làm gì, lát nữa hỏi thẳng Tsukumi là xong. Có điều anh đừng có mơ tưởng hão huyền.”

“Anh có mơ tưởng gì đâu. Mà này…” Sekitani liếc mắt nhìn bọn trẻ, để chắc chắn không đứa nào để ý, rồi hạ giọng. “Vụ kia sao rồi em?”

“Vụ kia là sao?”

“Em biết tỏng rồi còn gì, vờ vịt làm gì nữa. Đừng nói là em không mơ tưởng đấy. Chẳng phải em bảo sẽ thử rủ rê Minako tham gia còn gì.”

Yasuko lừ mắt. “Anh say mê Minako nhỉ?”

“Anh không nói theo nghĩa đó.”

“Vậy anh nói theo nghĩa nào?”

Yasuko cười toét miệng. Sekitani quay mặt đi, tay gãi cằm.

“Thấy bảo chồng cô ấy sẽ đến đây.”

“Chồng ư? Chồng của Minako á?”

“Đúng vậy. Có khi đến rồi ấy chứ. Vì thế, anh nên bỏ ý định đó đi.”

“Vậy ư, chồng cô ấy đến rồi à?” Sekitani bĩu môi có vẻ chưng hửng, rồi khẽ gật đầu.

Yasuko đã đứng dậy, đi về phía sau lưng một cậu bé.

“Shota vẽ đẹp quá! Chắc di truyền từ bố nhỉ? Haruki nhà cô mà vẽ đẹp như cháu thì tốt.”

Sekitani cũng đi một vòng nhìn tranh của mấy đứa trẻ, nhưng không bình luận câu gì. Thi thoảng anh đưa ống nhòm lên mắt, để quan sát hai người đang ngồi trên ghế kia.

Nụ cười diễm lệ của cô gái hiện trên ống nhòm ban nãy đã biến mất. Ở bên cạnh đó, gương mặt Tsukumi cũng trở nên đăm chiêu. Sekitani bỏ ống nhòm khỏi mắt, khẽ nghiêng đầu.

3

Khi Namikishi Yunsuke đang làm việc trên máy tính xách tay ở trong phòng, Minako không gõ cửa, xộc vào trong.

“Anh ơi, ăn cơm.” Giọng cô gọi cộc lốc.

“Đã đến giờ rồi à?” Anh tắt nguồn máy tính, nhìn về phía cửa sổ. Bên ngoài trời đã tối mịt.

“Anh đâu cần vừa đến đây đã làm việc ngay.”

“Anh làm xong rồi.” Anh đứng dậy.

Bước xuống cầu thang, anh nghe thấy tiếng trò chuyện huyên náo vọng ra từ phòng khách. Minako mở cửa, đi ra ngoài trước.

Cái cửa kính nhìn ra vườn mở toang. Đám người có cả Fujima đã ra vườn. Trong phòng chỉ còn lại hai người phụ nữ. Cả hai đều đeo tạp dề. Một trong hai người đó là Fujima Kazue.

"Yasuko, để tớ giới thiệu chồng mình với cậu." Minako cất giọng gọi một người trong số đó. Người phụ nữ trung niên đậm người, hơi tròn trịa ấy toan mang món khai vị ra vườn, nghe Minako nói vậy liền bưng cái khay trở lại bàn.

"Hân hạnh được biết anh. Tôi là Sekitani." Cô ta tươi cười cúi chào.

"Tôi thường xuyên nghe vợ nhắc đến cô, mà bây giờ mới có dịp gặp mặt. Cảm ơn cô đã luôn giúp đỡ vợ tôi."

"Người nói câu cảm ơn phải là tôi mới đúng. Tôi mới luôn được Minako giúp đỡ, từ hồi còn học ở trường nữ sinh." Nói rồi, Sekitani Yasuko nhìn Minako, lè lưỡi ra trêu chọc.

Một người đàn ông từ ngoài vườn đi vào trong nhà. Anh ta gầy gò, trán bị bò liếm, nụ cười đang nở trên môi.

"Tôi là Sekitani. Không biết tôi có mang danh thiếp không." Anh ta lục tìm trong túi quần.

"Tôi là Namikishi. Hôm nay đã làm phiền anh rồi, mong anh bỏ qua cho."

"Mọi người thay phiên nhau làm mà, nên anh đừng bận tâm quá. Chúng tôi cũng sẽ làm phiền anh Namikishi đấy."

"Nghe nói anh làm công việc về xây dựng. Tình hình ngành xây dựng thế nào ạ?"

"Vẫn chưa thấy khởi sắc. Có vẻ phải kiên nhẫn thêm một thời gian

nữa.” Anh ta nhăn nhó khuôn mặt quá mức cần thiết.

Một người đàn ông trẻ đứng sau lưng Sekitani. Anh ta cũng đang nhìn Yunsuke.

Minako ở bên cạnh nói xen vào, “Anh này, đây là thầy Tsukumi.”

“À, vậy anh là thầy giáo à?” Yunsuke gật đầu.

“Mong được anh giúp đỡ.” Người thanh niên trẻ cúi đầu.

“Cảm ơn thầy đã luôn quan tâm đến Shota nhà tôi. Mong thầy tiếp tục chiếu cố cho cháu.”

Nghe vậy, Tsukumi vội lắc đầu. Anh ta rụt cằm lại, ngước mắt nhìn lên.

“Shota là cậu bé ngoan. Thành tích học của cháu tốt. Nên tôi không có gì phải nhọc công cả. Hẳn anh chị đã nuôi dạy cháu rất tốt.” Nụ cười thoáng hiện trên hai khóe miệng anh ta, nét mặt ấy toát lên sự thành thật.

“Nào tôi có làm được gì đâu.” Yunsuke cười nhăn nhó.

“Nhưng chẳng phải lần này anh đã đi cả quãng đường dài để đến tận đây sao, trong lúc còn bận trăm công nghìn việc.” Tsukumi nói. “Người thờ ơ với con cái sẽ không làm được như vậy. Hay là anh có mục đích nào khác?”

Yunsuke vụt tắt điệu cười nhăn nhó, nhìn thẳng vào khuôn mặt của thầy giáo luyện thi, quả quyết nói, “Tôi không có mục đích nào khác. Sự thật đúng là như vậy.”

“Thấy chưa, điều đó chứng minh Shota có ông bố tuyệt vời đấy.”

Yunsuke làm điệu cười hời hợt, nghiêng đầu, cố cho mọi người thấy.

“Tôi xin lỗi vì xuống muộn.” Tiếng nói phát ra ở sau lưng Yunsuke. Anh ngoảnh lại, thấy Sakazaki đang dẫn một người phụ nữ đi vào phòng khách. Đường nét trên khuôn mặt cô ta giống y như con búp bê Nhật. Nhưng trên gương mặt trắng trẻo lại phảng phất sắc xanh xao. Cô ta mặc váy dài liền thân.

“Kimiko, cô ổn không?” Giọng Minako không giấu được vẻ lo lắng.

Cô ta khẽ cười rồi gật đầu. “Tôi ổn mà. Xin lỗi vì tôi không đỡ đần mọi người được gì cả.” Cô ta uể oải đáp lại bằng giọng nhỏ nhẹ.

“Đừng nghĩ ngợi chuyện đó, cô đã hết sốt chưa?”

“Trông có vẻ chưa đến ba mươi bảy độ. Tôi nghĩ là ổn rồi.” Sakazaki trả lời thay vợ.

“Đừng làm gì quá sức nhé. Cô cứ nghỉ ngơi bao lâu cũng được.” Fujima nói sau khi từ vườn đi vào phòng khách.

“Cảm ơn mọi người đã quan tâm. Nhưng mà nếu thế thì không hiểu tôi đến đây để làm gì nữa.” Ánh mắt cô ta dừng lại khuôn mặt Yunsuke. “Xin hỏi, anh là… của Minako?”

“Tôi là Namikishi.” Yunsuke cúi đầu và chào hỏi lại một lần nữa giống như ban nãy. Xem ra Sakazaki Kimiko bị mệt từ hôm qua, nên nằm ngủ suốt ngày hôm nay.

“Có vẻ cô ấy bẩm sinh đã ốm yếu.” Minako nói thầm vào tai Yunsuke sau khi tách khỏi vợ chồng Sakazaki.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông cửa ở sảnh ra vào vang lên. Mọi người đồng loạt nhìn nhau.

“Ồ, có khi nào là vị khách đó?” Tsukumi nói bâng quơ, rồi nhìn Fujima. “Như lúc nãy tôi bảo anh đấy.”

“À à!” Fujima gật gù.

Đợi Tsukumi đi ra sảnh, Yunsuke quay sang hỏi Minako, “Khách nào vậy?”

“Ai mà biết được!” Cô nghiêng đầu tỏ ý không hiểu. Chẳng mấy chốc sau đó, Tsukumi đã quay lại. Yunsuke mở to mắt nhìn vị khách bước vào phòng khách sau Tsukumi.

Đó là Takashina Eriko.

“Nào, chào mừng cô tới đây.” Fujima cất giọng niềm nở.

“Tôi xin mạn phép đến đây. Vì qua lời anh Tsukumi kể, có vẻ mọi người ở đây rất vui ạ.”

“Chúng tôi lấy làm vinh dự, có cô gái trẻ đẹp nhập hội thì niềm vui sẽ tăng lên gấp bội.” Sekitani góp lời.

“Ơ kìa, mà này…” Yunsuke mang vẻ mặt đầy nghi vấn lần lượt nhìn mặt Eriko và nhóm Fujima. “Chuyện này là thế nào? Không phải cô về Tokyo luôn rồi à?”

“Lúc đầu tôi cũng định như thế, nhưng trên đường ra thì gặp anh Tsukumi và anh Sekitani, lại được họ mời ở lại ăn tối.” Eriko cười toe toét, rồi cũng nhìn một lượt gương mặt của tất cả mọi người ở đó.

Đến đây, Sekitani vội giải thích, “Chẳng phải cô ấy đến đưa đồ cho anh Namikishi sao? Để cô ấy lặn lội đến đây xong lại về luôn thì tội quá. Nên tôi nghĩ ít nhất cũng mời cô ấy ở lại đây vui vẻ một đêm.”

“Một đêm, nghĩa là cô sẽ ngủ tại đây sao?” Yunsuke hỏi Eriko.

“Chỗ ngủ thì thiếu gì.” Fujima nói xen vào. “Có thể anh Namikishi không muốn người cùng công ty trông thấy cuộc sống riêng tư của mình, nhưng trong hôm nay, hãy nghĩ cô Takashina là khách của

chúng ta.”

“Nhưng mà…”

“Thôi được rồi. Sẽ vui lắm đây.” Sakazaki vô tư nói. “Tôi tiếc ngẩn người vì tưởng cô về luôn đấy. Thế này thì cô sẽ mang một làn gió mới đến buổi tiệc nướng của chúng tôi.”

“Ái chà, xin lỗi vì ở đây toàn gương mặt anh nhìn chán rồi nhé!”

Vài người cười ồ lên trước câu bông đùa của Sekitani Yasuko.

Yunsuke chỉ lặng lẽ nhìn Eriko mà không nói gì. Cô cũng nhìn vào mắt anh, nở một nụ cười ẩn ý.

4

Đến bữa tối, buổi tiệc nướng được tổ chức trong phòng khách và sân vườn. Duy có thời gian này, bố mẹ mới được ở cùng con cái nên các gia đình tự khắc đứng quay lại cạnh nhau.

“Việc học thế nào hả con? Có hiệu quả không?” Yunsuke hỏi Shota lúc cậu bé đang cắn xiên thịt. Hai người ngồi cạnh nhau, ngồi lên thùng bia thay cho ghế. Minako đang chuyển đồ uống cho mọi người ở cách đó không xa.

“Vâng, cũng tàm tạm ạ.” Shota trả lời bằng giọng đều đều không ngữ điệu. Kiểu tóc dài phủ kín đôi tai của cậu bé là kiểu tóc mà Minako yêu thích. Tay chân cậu bé thon dài, cổ nhỏ.

“Học từ sáng đến tối chắc con vất vả lắm nhỉ?”

“Tại con không được lựa chọn mà.” Shota trả lời, đầu vẫn cúi gằm.

Yunsuke cầm lon bia trên tay, ghé tai Shota, thì thầm, “Mặc kệ việc thi cử đi con. Nếu con không muốn vào trường trung học tư thục thì không thi cũng được. Không cần gượng ép bản thân làm việc mà mình không muốn.”

Shota không phản ứng lại. Chỉ cúi đầu nhìn bàn tay đang cầm xiên thịt. Trong thoáng chốc, bầu không khí trở nên tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dài phát ra từ miệng đứa trẻ mười một tuổi.

Yunsuke đi tìm Eriko. Cô đang vui vẻ tán gẫu gì đó với Sakazaki, trên tay cầm ly rượu vang.

“Cô ta có mục đích gì thế nhỉ?” Minako đã đến bên cạnh Yunsuke, thì thầm vào tai anh từ lúc nào. “Em tưởng cô ta chỉ đến đưa đồ cho anh thôi, ai dè lại bất thình lình xuất hiện ở đây thế này.”

“Em không biết cô ấy được mời đến đây à?”

“Em không biết.”

“Anh cũng tưởng cô ấy về ngay lúc đó rồi.”

“Dù người ta có mời mọc thế nào, thì cũng đừng vô tư nhận lời như thế chứ. Đúng là không biết ý biết tứ gì cả. Trong khi đám Tsukumi chắc chỉ mời xã giao thôi.”

Yunsuke im lặng, nghiêng lon bia.

Thấy Sakazaki đã lảng ra chỗ khác, Eriko nhìn nhanh về phía Yunsuke. Anh đứng dậy, đi về phía cô. Minako bắt đầu nói chuyện với Sekitani Yasuko.

“Anh có những người bạn vui tính đấy.” Eriko ngước nhìn Yunsuke.

“Sao em lại tắt điện thoại? Anh đã gọi em mấy lần rồi.”

“Thế à? Tại em tưởng không có việc gì gấp.”

“Thôi, chuyện đó thế nào cũng được. Quan trọng hơn, việc em đang làm ở đây có mục đích gì vậy?”

“Có gì không được sao?”

“Chắc chắn là không rồi. Em đến đây làm gì? Lại còn nói dối là anh bỏ quên đồ. Em đã nói gì với mấy người ở công ty thế?”

“Em xin nghỉ phép rồi. Mà em không ngờ lại bị anh nói thế này. Bởi em chỉ đang làm theo lệnh của anh thôi.”

“Lệnh của anh ư? Anh không nhớ là mình đã bảo em đến đây.”

“Nhưng anh đã lệnh cho em làm việc đó.”

“Việc đó thì…” Yunsuke đảo mắt nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý, rồi mới hạ giọng. “Đúng là anh đã nhờ em làm việc đó, nhưng em không cần phải đến tận đây, đúng không? Ngược lại, em có thể tranh thủ điều tra nhân lúc bọn họ không ở đó.”

“Vì vậy…” Eriko lè cái lưỡi màu hồng ra như thể trêu chọc. “Em đã điều tra tất cả những gì có thể và đến đây để hoàn thiện việc điều tra đó đây.”

“Vậy, em nắm được thông tin gì rồi à?”

“Có lẽ.” Eriko nhếch một bên khóe môi.

“Nói vậy là em biết kẻ đó là ai rồi sao? Quả nhiên là Tsukumi đúng không?” Dù anh cố nói nhỏ, nhưng không giấu được giọng điệu gay gắt.

“Vẻ mặt đáng sợ đó sẽ khiến anh bị nghi ngờ đấy. Vợ anh đang nhìn chúng ta.” Eriko nhìn ra phía sau anh. “Chi tiết em sẽ nói sau nhé. Gần đây có một khách sạn tên là Lakeside, anh có biết không?”

“Vậy sao? Anh không biết.”

“Ra khỏi khu biệt thự, rẽ trái, đi thêm khoảng năm mươi mét là thấy. Tầng một của khách sạn đó là sảnh phục vụ đồ uống. Chúng ta hãy gặp nhau ở đó lúc mười giờ, à không, mười giờ ba mươi phút đi. Hình như sảnh đó mở đến mười một giờ.”

“Em biết rõ thật đấy.”

“Tại vì em sẽ nghỉ tại khách sạn đó.”

“Nghỉ tại đó ư? Nhưng chẳng phải ban nãy em bảo sẽ ngủ ở đây sao?”

“Anh muốn em làm thế à?” Cô nhìn anh, nụ cười vẫn phảng phất trên môi.

Yunsuke quay mặt đi một chốc, rồi lại nhìn cô. “Anh khó mà viện lý do để rời khỏi đây vào thời gian đó.”

“Nếu vậy thì anh không đến cũng được.”

“Anh nhất định sẽ đến. Nhưng trước tiên anh muốn biết tên của kẻ đó ngay bây giờ, tại đây.”

“Hiện giờ em chưa thể nói gì. Nhưng mà sau hai tiếng nữa, chắc em sẽ biết thôi. Đừng lo, em đã nắm thóp của hắn ta.” Nói rồi, cô nhanh nhẹn bước qua Yunsuke. Trước khi rời đi, cô còn quay lưng về phía anh nói thêm, “Shota có vẻ là một cậu bé ngoan, lại học tốt nữa. Chắc cậu bé sẽ thi đỗ vào ngôi trường mình hằng mong muốn.”

Yunsuke hít một hơi. Nhưng anh chưa kịp nói điều gì, Eriko đã nhanh chân rời khỏi đó.

“Con đã quyết định sẽ làm gì trước khi đi ngủ chưa?” Fujima hỏi cậu con trai Naoto. Hai bố con ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn kê ở ngoài vườn.

“Bài kiểm tra chữ Kanji.” Naoto bực bội trả lời. Cậu bé có vóc dáng thâm thấp, đậm người, gương mặt trắng trẻo như con gái.

“Con định làm mấy trang?”

“Con chưa nghĩ đến.”

“Thế thì không được rồi. Phải quyết định mình sẽ làm đến đâu ngay từ đầu chứ. Nếu không, con sẽ chỉ kéo thời gian dài lê thê ra thôi. Bố hiểu rồi, vậy con làm ba trang đi. Làm xong mà vẫn dư thời gian thì làm thêm bài tập Toán. Con thấy được không?”

Cậu con trai gật đầu, nét mặt chẳng lấy gì làm vui vẻ. Biểu cảm trên gương mặt hầm hầm ấy như nói rằng món gà nướng đang ăn không còn ngon một chút nào.

“Này con, bạn Shota giỏi thế cơ à?” Ở bên cạnh lẳng lặng ngồi nghe cuộc hội thoại của hai bố con, sau cùng Kazue cũng lên tiếng. Naoto đang uống nước ép, im lặng gật đầu thay cho câu trả lời.

“Em nói gì vậy? Sao lại nhắc đến Shota ở đây?” Fujima hỏi.

“Là tại vì lúc nãy thầy Tsukumi cũng nói còn gì. Rằng Shota rất giỏi.”

“Đó đơn thuần là lời khen xã giao thôi. Em không cần cả nghĩ.”

“Thế nhỡ Shota thi đỗ, còn Naoto nhà mình trượt thì sao?”

“Thôi đi.” Fujima chau mày. “Chuyện đó không thể nào xảy ra. Vì Naoto là con trai anh.”

“Nhưng mà, vẫn có những chuyện chẳng may mà.”

"Không bao giờ có chuyện đó." Fujima nốc cạn lon bia. "Anh đang cố gắng làm hết mọi việc trong khả năng của mình. Em hiểu rõ điều đó mà."

"Thì đúng là như vậy, nhưng mà…"

"Em không cần lo lắng gì cả. Chỉ cần nghĩ xem làm thế nào để tạo ra môi trường thuận lợi cho Naoto học thôi."

Kazue đăm chiêu thở dài.

"Em đâu cần phải gắng gượng để tới đây." Sakazaki cắn miếng thịt trên xiên rồi nói với vợ mình. Kimiko hầu như không nói gì, chỉ lặng lẽ uống nước. Có lẽ thấy lạnh nên cô khoác thêm áo len mỏng. Cậu con trai lớn Takuya đang nhai miếng dứa ở cách đó không xa.

"Người nói em nhất định phải tham gia trại luyện thi là anh đấy nhé."

"Thì anh đã bảo là mình anh lo được cho Takuya rồi mà. Em đến tận đây rồi lại sốt thế này là làm phiền mọi người chứ còn gì nữa."

"Ờ, ý anh là biết thế để em ở nhà đúng không? Bỏ lại mình em và mẹ anh, trong căn hộ chật chội đó?"

"Em cũng có thể về nhà bố mẹ mình." Sakazaki bỏ xiên thịt lên trên đĩa.

Kimiko không nhìn mặt chồng, cô cọ người vào chiếc áo khoác len.

"Anh nói vậy nghĩa là không muốn em đến đây?"

"Không phải như vậy, anh chỉ nói nếu em mệt thì không cần

gượng ép bản thân thế.”

“Thôi được rồi, anh khỏi cần giải thích. Anh tưởng em không biết gì sao?”

Nghe vậy, Sakazaki hít một hơi để lấy lại bình tĩnh, rồi mới hỏi, “Em nói chuyện gì?”

“Anh đừng vờ vịt. Ban ngày anh chơi tennis vui vẻ đến thế mà.”

“Em nói thế là sao? Chẳng lẽ anh không được chơi tennis à?”

“Em không hề có ý đó. Anh biết rõ mà.”

“Anh chẳng hiểu em đang nói chuyện gì nữa.” Sakazaki bực dọc đứng dậy.

Tám giờ, bọn trẻ quay lại biệt thự cho thuê. Bố mẹ của từng đứa cũng tập trung lại trước sảnh để tiễn con mình.

“Anh Sakazaki, vậy nhờ anh giúp đỡ mấy đứa trẻ.” Fujima Kazue nói với Sakazaki.

“Vâng, cứ giao việc đó cho tôi.”

“Ồ, anh Sakazaki sẽ đến biệt thự đằng đó à?” Takashina Eriko hỏi.

“Ừ, cũng phải đi chứ để một mình thầy Tsukumi xoay xở thì áy náy lắm.”

“Vậy à. Hẳn biệt thự đó cũng đẹp lắm nhỉ?”

“Nói thế nào nhỉ? Vì đó là biệt thự cho thuê mà.” Sakazaki nghiêng đầu, sau một thoáng phân vân, anh ta mở lời nói tiếp. “Nếu tiện thì cô có muốn đi cùng tôi qua đó không?”

“Tôi đi được không ạ?” Cô tròn mắt ngạc nhiên.

“Được chứ sao. Cũng không ảnh hưởng gì mà.” Sakazaki ướm lời, mắt dò xét những người khác.

“Tuy là biệt thự cho thuê, nhưng khá lộng lẫy. Mới hơn hẳn căn này.” Fujima tươi cười nói.

“Vậy, cho tôi ngắm một chút được không ạ?”

Sakazaki gật đầu liên tục. “Vậy, xin mời, xin mời.”

“Thế thì tạm thời chưa xếp phòng cho cô Takashina vội. Biết đâu cô ấy lại bảo thích ở biệt thự cho thuê hơn.” Nghe Fujima nói, vài người mỉm cười.

Sau cuộc trao đổi trên, Sakazaki dẫn bốn đứa trẻ, cùng với Eriko rời biệt thự của Fujima. Bọn trẻ cắm cúi đi đằng trước, hai người nối gót ở đằng sau.

“Tôi thấy ghen tị với anh Namikishi, khi ngày ngày được làm việc chung với người như cô Takashina đây.” Sakazaki buông lời khen ngợi, chân vẫn bước đi. Anh liếc sang bên cạnh nhìn gương mặt nghiêng của Eriko.

“Anh khéo nói thật đấy. Anh luôn khen ngợi phụ nữ thế này à?”

“Đâu có, tôi nói thật lòng mà. Có thể cô nghĩ tôi đang tâng bốc, nhưng thật lòng tôi nghĩ cô là một người phụ nữ tuyệt vời.”

“Cảm ơn anh đã dành lời khen.” Eriko cúi đầu, rồi sau đó nhìn bọn trẻ đang đi phía trước. “Takuya xem ra có năng khiếu vận động, cậu bé chơi môn thể thao gì vậy?”

“Thằng bé chơi bóng đá. Mặc dù nó vận động cơ thể tốt, nhưng đầu óc lại không nhanh nhạy lắm. Tôi cứ lo nó sẽ làm vướng tay vướng chân những đứa khác.”

“Nhưng cậu bé đã đặt mục tiêu thi vào trường trung học tư thục nhỉ? Thế cũng là giỏi rồi.”

“Đặt mục tiêu thì ai chẳng làm được. Cá nhân tôi thấy trường công lập ở địa phương cũng không tồi, nhưng mà tôi còn giao du với mọi người nữa, cho nên không thể tách nhóm, một mình một kiểu được.”

“Vậy ra mọi người đều cho con dự thi vào trường trung học tư thục à?”

“Ừ, gọi là đi theo cả nhóm thì…” Sakazaki bỏ lửng vế cuối.

Họ đã đến biệt thự cho thuê kiểu nhà xếp gỗ. Bọn trẻ im lặng nhìn Sakazaki mở khóa cửa. Cả lúc cửa mở, đi vào trong nhà rồi, bọn chúng vẫn yên lặng không nói lời nào.

“Cả bốn đứa đều đi giày giống nhau nhỉ? Đó là do nhà trường yêu cầu ư?” Eriko nói khi nhìn những đôi giày bọn trẻ cởi ra.

“Chúng tôi mua ở cùng một cửa hàng mà anh Fujima giới thiệu. Nghe đâu những đôi giày đó giúp bọn trẻ thông minh hơn.”

“Đầu óc thông minh hơn ư?” Eriko cười ngặt nghẽo.

“Cô cười cũng phải thôi. Đến tôi lúc nghe chuyện đó còn không nghĩ là thật. À không, đến giờ tôi vẫn thấy khó tin đấy. Nó giống như một dạng bùa may mắn.”

“Vậy có căn cứ khoa học nào không ạ?”

“À có đấy. Anh ấy nói chân trái và chân phải của con người vốn có chiều dài khác nhau, nên xương sống dần dần bị cong vẹo để tạo sự cân bằng cho hai chân. Và trong xương sống có tủy sống, mà dây thần kinh trong tủy sống chạy đến não, nên xương sống bị cong vẹo khiến não hoạt động kém.”

“À!” Eriko gật gù. “Nếu nghe giả thuyết đó thì cũng thấy thuyết phục đấy chứ.”

“Đúng vậy không? Vì trên đời này thiếu gì thiên tài với dáng người xiêu vẹo.”

Trong lúc hai người mải nói chuyện, bọn trẻ đã đi lên cầu thang. Sakazaki mở cánh cửa cuối hành lang ra. Trong đó là một sảnh phục vụ đồ uống rộng rãi. Chính giữa căn phòng là một cái bàn lớn. Ở bên cạnh có tấm bảng trắng do Fujima đem đến.

“Biệt thự đẹp quá. Tiền thuê bao nhiêu nhỉ? Có khi lần tới mình cũng thu xếp đến đây cùng ai đó.” Eriko lẩm bẩm một mình khi nhìn quanh bức tường được tạo nên bởi các khối gỗ xếp chồng lên nhau.

“Cô muốn dẫn ai đến đây à?” Sakazaki cười toe toét. Nhưng cô chỉ cười thay cho câu trả lời. Sakazaki mở tủ lạnh ở bên cạnh bồn rửa tay nhỏ.

“Cô muốn uống gì không? Thấy bảo có một ít đồ uống trong này.” Không thấy Eriko trả lời, anh lấy ra hai lon nước ép bởi không thấy đồ uống có cồn trong tủ lạnh.

“Vậy anh và thầy Tsukumi sẽ trông chừng tối nay nhỉ?”

“Ừ, hôm nay tới phiên của tôi.” Sakazaki đặt hai lon nước ép lên bàn, xếp cạnh nhau và ngồi xuống ghế. “Cô cũng ngồi đi!”

“Vợ anh trông không được khỏe, anh ở đây thế này có sao không?”

Sakazaki giật khoen lon nước, cười xếch một bên gò má. “Chuyện như cơm bữa mà. Sau cuộc phẫu thuật đó, cô ấy cứ ốm đau liên miên. Tôi cũng quen với việc đó rồi.”

“Phẫu thuật ư?”

“Cô ấy bị u ác tính, nên đã cắt bỏ tử cung và buồng trứng.”

“Ra vậy.” Eriko nói rồi ngồi xuống ghế. Chỗ cô ngồi ở giữa Sakazaki và cái bàn.

“Ngọt bùi đắng cay tôi đều trải qua hết rồi, dù gì vợ tôi cũng không còn là phụ nữ nữa.” Sakazaki nhíu mày đăm chiêu, uống lon nước ép, sau đó đắm đuối nhìn Eriko. “Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi ban nãy của tôi.”

“Câu hỏi ban nãy ư?”

“Người yêu í, cô có không?”

“Ai mà biết được.” Eriko lại mỉm cười.

5

Trong biệt thự của Fujima, trừ vợ chồng Sakazaki ra, mọi người đang ngồi quây quần quanh chiếc bàn ở phòng khách. Tsukumi đứng yên tại chỗ, mắt đảo quanh nhìn khắp lượt bọn họ.

“Tiếp theo tôi xin nói về giải pháp cho câu hỏi thời sự. Dù gọi là như vậy, nhưng không có môn học nào mang tên thời sự cả. Mà câu hỏi thời sự được khéo léo lồng ghép trong các câu hỏi về lịch sử, địa lý hay công dân. Dù chiếm tỷ lệ trong thang điểm không nhiều, nhưng những đứa trẻ học tốt chắc chắn kiếm được điểm ở dạng câu hỏi này. Cũng không phải đánh đố gì cả, thắng thua đều dựa vào kiến thức cơ bản thôi, nên anh chị hãy nghĩ rằng con mình giải được mấy

câu hỏi này trong tầm tay." Tsukumi nói rành mạch như phát thanh viên truyền hình, trên gương mặt ưa nhìn ấy hầu như không bộc lộ bất cứ cảm xúc gì. "Những gia đình đang có thông lệ xem TV vào giờ ăn, hãy duy trì thói quen đó, xem thời sự nhiều nhất có thể. Trong trường hợp bữa ăn không trùng với giờ chiếu thời sự, có thể ghi hình vào video, đến giờ ăn thì bật lên xem. Không phải để con xem một mình đâu nhé, cả nhà cùng phải xem, rồi bàn luận với nhau. Bởi cách làm này đọng lại ấn tượng sâu sắc hơn hết thảy. Nếu chương trình xuất hiện những từ bọn trẻ không hiểu thì bố mẹ cố gắng giải thích ngay lúc đó."

Yunsuke ngáp không ngừng nghỉ, anh đưa tay đeo đồng hồ xuống dưới bàn, len lén nhìn giờ. Đã tám giờ bốn mươi phút rồi.

"Không biết tôi giải thích được cho con không?" Giọng Fujima Kazue xen lẫn bất an.

"Bố mẹ hãy học tập hằng ngày để làm được như thế." Tsukumi nói như muốn buông xuôi. "Dẫu không trả lời được ngay, cũng phải tìm hiểu ngay lúc ấy, chứ đừng bỏ ngỏ. Với những câu hỏi về thời sự này, chỉ cần bố mẹ lật lại những bài báo cũ là hầu như biết được đáp án."

Các ông bố bà mẹ gật gù không ngớt trước lời căn dặn của thầy giáo luyện thi. Yunsuke cũng làm bộ ghi chép lại.

"Có lẽ phải tổng hợp lại tất cả những tin tức thời sự quan trọng đã xảy ra tính đến thời điểm này của năm nay." Fujima nhìn về phía vợ và nói.

"Việc đó cũng quan trọng, nhưng tôi cho rằng cần chú trọng những tin tức được đưa ra từ thời điểm bây giờ đến cuối năm hơn. Vì nghe

đồn những câu hỏi trong kỳ thi đầu vào sẽ được soạn ra từ bây giờ. Con người làm ra câu hỏi, nên có khuynh hướng sử dụng những sự kiện còn mới trong ký ức của mình."

"Ra là vậy. Những câu hỏi sẽ được soạn từ bây giờ à?" Fujima lẩm nhẩm trong miệng. Ngồi bên cạnh, Sekitani ho nhẹ.

Tsukumi nói xong cũng là lúc kim đồng hồ chỉ hơn chín giờ.

Yunsuke nói thầm vào tai Minako, "Anh không nghĩ là có cả hội học tập cho bố mẹ đấy."

"Có phải chuyện gì to tát đâu."

"Đúng vậy. Chuyện chẳng có gì to tát. Chỉ là giọng điệu của anh ta khiến anh liên tưởng đến mấy kẻ làm công việc tư vấn doanh nghiệp. Mặc dù nội dung sơ sài, nhưng lại dùng cách nói ra vẻ trịnh trọng lắm, làm người nghe lầm tưởng rằng mình đang nghe chuyện hệ trọng."

Không đợi chồng nói hết câu, Minako đã đứng dậy. "Thầy vất vả rồi. Để tôi pha cà phê nhé." Cô nói và đi về phía bếp.

"À thôi, tôi không cần đâu." Tsukumi khẽ xua tay. "Tôi lo cho bọn trẻ nên muốn về biệt thự đằng kia."

"Không sao đâu, uống một cốc cà phê không mất nhiều thời gian đến thế." Fujima cố giữ chân.

"Tôi không cần thật mà. Cảm ơn mọi người."

"Tôi cũng không uống cà phê đâu nhé! Tôi sẽ về phòng vì có việc cần làm." Sekitani nói rồi rời đi trước.

Chừng hai, ba phút sau, Tsukumi quay lại, gương mặt phảng phất sự nghi hoặc.

“Ơ, thầy giáo à? Thầy để quên đồ sao?” Minako hỏi.

“Không, thật ra tôi bị mất giày. Mà chỉ mất một chiếc.”

“Giày á? Một chiếc ư?” Fujima bật cười. “Hay anh Sakazaki đi nhầm giày của thầy nhỉ? Nhưng mà nhầm một chiếc thì cũng lạ đấy.”

Mọi người cùng đổ xô về phía sảnh ra vào. Yunsuke cũng đi theo.

Trước sảnh, giày da của đàn ông và xăng-đan của phụ nữ được xếp gọn gàng. Nhưng cách đó không xa, chỉ có một chiếc giày da lộn bên chân trái.

“À đúng thật này. Lạ thật.” Đến sau Minako, Yunsuke nhìn xuống chiếc giày da chỉ có một bên và nói.

“Có khi để vào tủ giày rồi cũng nên.” Fujima Kazue nhòm vào tủ giày. “Không có rồi.”

“Lạ nhỉ, chắc anh Sakazaki không đi nhầm đấy chứ?” Fujima lặp lại câu nói ban nãy.

“Chắc không có ở ngoài đâu nhỉ?” Sekitani Yasuko nghiêng đầu, chân xỏ xăng-đan bước ra ngoài.

“Thầy có chắc là để giày ở đây không?” Yunsuke xác nhận lại.

“Chắc chắn tôi để ở đây. Tại vì chiếc giày bên trái vẫn đây mà, chuyện đó nhầm làm sao được.”

Vợ chồng Fujima lại tìm trong tủ giày một lần nữa, Minako thì đi hẳn ra ngoài. Yunsuke cũng đi theo sau. Họ bắt đầu công cuộc tìm giày. Sekitani Yasuko cầm đèn pin trên tay, rọi vào bụi cây cách đó không xa để tìm kiếm.

“Rất xin lỗi mọi người.” Tsukumi ở đằng sau nói. “Sao lại xảy ra chuyện này nhỉ?”

“Có khi bọn mèo hoang tha đi mất rồi.” Minako nói, tay cầm chổi quơ vào bụi cây.

“Ở đây có mèo hoang không nhỉ?” Sekitani Yasuko nói khi đi men theo tường của biệt thự. “Cứ cho là có mèo đi chăng nữa, làm sao chúng mở được cửa sảnh ra?”

“Hay là bọn trẻ bày trò?” Yunsuke đóng góp ý kiến. “Trên đường quay lại biệt thự đằng kia, chúng cố tình giấu đi chẳng hạn.”

“Chúng mà làm việc trẻ con đó à?” Minako nói.

“Thì chúng là trẻ con còn gì.”

“Ý em là bọn trẻ không đến mức trẻ con như anh nghĩ đâu.”

“Anh thì không cho là thế.” Yunsuke nghiêng đầu hoài nghi.

Sekitani Yasuko ngạc nhiên kêu lên một tiếng. Cô ta bước vào trong bụi cây, ngồi thụp xuống, tiếp theo cầm một chiếc giày da lộn rồi đứng dậy. “Thầy Tsukumi, có phải giày của thầy đây không?”

“À, đúng rồi, đó là giày của tôi. Chắc chắn đấy.”

“Sao lại ở đó được nhỉ?” Không hiểu vì lý do gì, Minako nhìn Yunsuke. Anh dang tay sang hai bên tỏ ý không biết.

“Dù sao cũng tìm được rồi. May quá. Cảm ơn mọi người.” Tsukumi cúi đầu, xỏ chiếc giày vừa tìm thấy vào chân bên phải.

“Tìm thấy giày rồi à?” Fujima đứng ở sảnh ra vào. “Sao lại thế nhỉ? Chuyện thế này đã bao giờ xảy ra đâu.”

“Quả nhiên là trò của lũ mèo hoang rồi. Mà thôi, mọi người vào trong đi ạ. Ngoài này lạnh lắm.”

Tsukumi giục mấy người cùng Yunsuke đi vào trong biệt thự. Riêng anh ta không vào, hai chân vẫn xỏ giày, rồi cúi đầu. “Xin lỗi vì

đã làm phiền. Hẹn mọi người ngày mai.”

“Chúc thầy ngủ ngon.” Mọi người cùng nhau nhìn theo bóng lưng thầy giáo luyện thi, cho đến khi anh ta đi khuất dạng.

6

Yunsuke quay lại phòng mình, sửa soạn để chuẩn bị ra ngoài. Anh chờ năm phút, rồi xuống cầu thang. Minako đang nói chuyện với Fujima cùng mấy người nữa trong phòng khách. Trông thấy chồng, cô liền cất lời hỏi, “Có chuyện gì vậy? Sao giờ này anh lại ăn mặc thế kia?”

“Có chuyện không hay.” Yunsuke làm điệu bộ nhăn nhó. “Video quảng cáo anh làm hôm trước gặp sự cố. Hết cách rồi, anh phải đi ngay bây giờ.”

“Bây giờ ư? Vì công việc sao? Đi vào lúc này ư?” Minako tròn mắt ngạc nhiên. Những người khác cũng không giấu nổi vẻ kinh ngạc trên gương mặt.

“Anh muốn giải quyết xong xuôi trước buổi trưa mai.” Yunsuke nhìn về phía Fujima cùng mấy người kia rồi cúi đầu.

“Tôi có việc đột xuất như đã nói ở trên. Xin lỗi vì vừa mới đến mà đã phải đi thế này, vậy tôi xin phép cáo lui.”

“Anh đã nói vậy thì cũng không còn cách nào khác.” Sau Fujima, đến lượt vợ anh ta niềm nở.

“Nhưng mà anh hãy cẩn thận đấy. Đêm hôm khuya khoắt thế này

mà lái xe thì vất vả lắm.”

“Cảm ơn hai người,” Yunsuke cúi đầu lần nữa.

Anh đi ra sảnh, thấy đôi giày của mình được xếp ngay ngắn ở đó, ngoài đôi giày đó ra, không thấy đôi nào nữa.

“Kazue dọn đấy.” Minako nói. “Chuyện giày của thầy Tsukumi bị mất khiến cô ấy cứ bận lòng mãi. Dù chuyện cũng chẳng có gì.”

“Ừ.”

Vợ chồng Fujima tiễn anh ra cửa. Fujima cũng bảo sẽ giải thích với những người khác giúp anh. Yunsuke nói xin lỗi một lần nữa, rồi rời căn biệt thự. Minako cũng nối gót theo sau.

Lúc chồng sắp chui vào ô tô, cô hỏi, “Thế có chuyện gì vậy?”

“Ý em là sao?”

“Là việc anh về vào giờ này đấy.”

“Thì lúc nãy anh đã giải thích rồi đó. Công việc của anh gặp sự cố.”

“Nhưng em chưa bao giờ thấy anh vội vội vàng vàng thế này cả. Đó là sự cố gì vậy?”

“Anh có nói em cũng không hiểu đâu.” Yunsuke chui vào trong xe, thắt dây an toàn. Anh bật động cơ, mở cửa kính xe. “Anh sẽ giải quyết xong xuôi trước buổi sáng. Rồi sau đó quay lại đây.” Minako không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn mặt chồng. Yunsuke đóng cửa kính, rồi phóng xe lao vút đi.

Rời khu biệt thự, chạy xe thêm vài chục mét nữa, anh trông thấy tấm

biển “KHÁCH SẠN LAKESIDE”. Đó là một tòa nhà nhỏ xinh, trước sảnh tòa nhà là một bãi đỗ xe rộng. Dù có khoảng hai, ba chục xe đang đỗ ở đó, bãi vẫn còn hơn nửa để trống. Yunsuke đỗ xe vào trong góc, tay cầm áo khoác, bước xuống xe.

Bước qua hai cái cửa kính, anh thấy quầy lễ tân ở bên trái; đằng trước quầy lễ tân, một hành lang trải dài tít tắp. Yunsuke nhìn vào bên trong. Một sảnh phục vụ đồ uống với không gian mở. Bên trong sảnh náo nhiệt với khách khứa tấp nập.

Anh ngồi vào chỗ có thể dễ dàng quan sát cửa ra vào, gọi một cốc soda bourbon. Tiếp đó, anh lấy ra bao thuốc trong túi áo khoác, châm lửa bằng chiếc bật lửa Zippo, rít một hơi thật sâu. Làn khói thuốc màu xám anh phả ra trôi bồng bềnh trong không gian chìm trong bóng tối mờ ảo.

Uống hết một nửa cốc soda bourbon, anh lấy ví ra, nhìn bằng lái xe và thẻ hội viên cửa hàng cho thuê băng đĩa nhét bên trong. Một góc của túi đựng bao cao su lộ ra. Anh cất ví lại chỗ cũ. Sau đó, anh rít thêm một hơi thuốc, nuốt trôi soda bourbon qua cổ họng.

Sau khi đưa cốc soda bourbon thứ hai lên miệng, anh nhìn đồng hồ. Đã gần mười một giờ, Eriko không xuất hiện. Những vị khách xung quanh lần lượt từng người rời chỗ. Yunsuke hút thêm một điếu thuốc nữa, định bụng đợi thêm năm phút nữa thôi. Năm phút lại trôi qua, anh dụi điếu thuốc ấy vào gạt tàn và đứng dậy. Dẫu đã được đổ vài lần, nhưng bên trong cái gạt tàn, đầu mẩu thuốc lá vẫn chất thành đống.

Bước ra khỏi quán bar, Yunsuke lấy điện thoại ra, thử gọi đến số được lưu trên danh bạ là “ET”. Nguyên ngày hôm nay, đã mấy lần

anh phải nghe tin nhắn trả lời tự động từ số này. Lần này điện thoại đã được kết nối. Tiếng đổ chuông vang đến bên tai anh.

Nhưng chuông reo hơn chục lần, Eriko vẫn không nhấc máy. Yunsuke bỏ cuộc, bực bội tắt cuộc gọi, bật màn hình, trực tiếp ấn số điện thoại. Không chệch đi đâu được, số anh ấn hiện dòng chữ "ET" trên màn hình. Anh đợi thêm chút nữa, điện thoại lại chuyển sang chế độ trả lời tự động. Anh chép miệng, bất giác lẩm bẩm trong miệng: Cô ta đang làm cái quái gì thế không biết.

Sảnh phục vụ đồ uống đến giờ đóng cửa, nhân viên bắt đầu dọn dẹp. Những vị khách còn lại lũ lượt tản ra. Vài người bước vào trong thang máy của khách sạn, vài người khác đi ra bên ngoài khách sạn.

Yunsuke thở dài đánh thượt, bước qua tấm cửa kính.

Anh quay lại ô tô, gọi điện thoại thêm lần nữa, nhưng kết quả vẫn vậy. Anh đan tay để sau đầu, ưỡn người ra sau, buông một tiếng thở dài.

Anh lại rút điện thoại ra, lần này gọi một số khác lưu trên điện thoại. Tiếng chuông điện thoại vang lên. Chuông reo hết lần thứ tư thì điện thoại được kết nối.

"Vâng, tôi Fujima đây." Giọng Fujima Kazue lí nhí.

"Alo, xin lỗi cô vì gọi điện vào giờ này. Tôi là Namikishi đây."

"À anh Namikishi, có chuyện gì thế ạ?"

"À, có chút chuyện thôi, vợ tôi có ở đó không ạ?"

"Để tôi xem. À có đây, vậy tôi chuyển máy cho anh nhé."

"Vâng, xin nhờ cô. À chờ chút đã, cô Takashina có ở đó không vậy?"

“Cô Takashina ư? Cô ấy không có ở đây.”

“Vậy cô có biết cô ấy ở đâu không? Tôi không gọi được cho cô ấy.”

“Biết nói sao nhỉ…” Fujima Kazue nín thinh một lát, rồi nói. “Tạm thời tôi cứ chuyển máy cho Minako đã nhé.”

“Vâng, xin nhờ cô.”

Yunsuke áp điện thoại lên tai, đầu ngón tay gõ nhẹ vào vô-lăng. Trong khoảng thời gian chờ đợi ấy, anh không thôi hướng mắt nhìn về sảnh khách sạn. Quả nhiên Takashina Eriko không xuất hiện.

“Alo.” Giọng Minako truyền đến tai anh. Giọng nói thều thào nhỏ hơn hẳn thường ngày.

“Anh đây.”

“Có chuyện gì ạ?”

“Không có chuyện gì. Thực ra lúc nãy người của công ty gọi cho anh, nói là sự cố được giải quyết ổn thỏa rồi. Thế nên anh sẽ quay xe lại.”

“Quay xe lại… Ý anh là quay lại đây á?”

“Ừ. Anh đã quay xe ngay trước đường cao tốc. Chắc mười phút nữa về đến biệt thự thôi.”

Minako không trả lời.

“Thế có chuyện gì sao?” Anh hỏi. “Anh không được quay về đó à?”

“Không phải như vậy. Chỉ là chuyện xảy ra đột ngột nên em hơi bối rối.”

“Tóm lại mọi chuyện là như vậy, em hãy giải thích cho những người khác giúp anh.”

"Em hiểu rồi."

"Vậy nhờ em." Yunsuke nói rồi dập máy. Sau đó, anh nhìn đồng hồ. Mười một giờ mười phút rồi.

Chờ đến mười một giờ hai mươi phút, anh bật động cơ, phóng ô tô đi. Anh lái xe quay lại con đường đã qua, rẽ vào trong khu biệt thự, rồi lại đánh xe vào bãi đỗ xe ban nãy. Trong biệt thự của Fujima, các ô cửa sổ vẫn sáng đèn rực rỡ.

Anh bấm chuông cửa và đứng chờ, có tiếng mở khóa, cửa mở ra. Fujima đứng ở đó.

"Anh vất vả rồi." Fujima nhìn Yunsuke rồi nói. Trên gương mặt đó, không còn nụ cười niềm nở của vài tiếng đồng hồ trước.

"Vợ tôi đã giải thích tình hình cho anh chưa?"

"Rồi, tôi biết là anh đã giải quyết xong sự cố."

"Đúng vậy. Nên tôi mới lập tức quay về đây. Xin lỗi vì tôi toàn tự làm theo ý mình." Yunsuke cúi đầu.

"Không sao, anh đừng bận tâm chuyện đó." Fujima không nhìn mặt Yunsuke, chỉ đi khóa cửa lại.

Không biết từ lúc nào, vợ chồng Sekitani và Fujima Kazue đã có mặt ở tiền sảnh. Nhìn thấy bọn họ, Yunsuke lại cúi đầu lần nữa. "Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho mọi người."

Nhưng không ai trong số họ đáp lại lời xin lỗi ấy. Mọi người chỉ cúi mặt lảng tránh, gương mặt ai nấy đều ủ rũ.

"Có chuyện gì vậy?" Yunsuke hỏi, lần này cũng không ai trả lời anh. "Vợ tôi… Minako đang ở đâu vậy?"

Nghe như Sekitani Yasuko hít vào một hơi. Thấy Yunsuke nhìn

mình, cô ta cũng ngước nhìn lại.

"Vợ anh đang ở trong phòng khách."

"Cô ấy đang làm gì à?"

"Không phải như vậy." Yasuko vẫn chưa ngẩng mặt lên.

"Anh Namikishi." Fujima cất tiếng. "Anh hãy đến chỗ vợ mình đi!"

Yunsuke nhìn Fujima, sau đó quay sang nhìn mọi người một lần nữa, rồi mới cởi giày ra. Anh bước trên hành lang, mở cửa phòng khách ra.

Thoạt đầu anh tưởng trong phòng khách không có ai. Nhưng mà không phải. Khi tiến sâu vào trong, Yunsuke bắt gặp Minako đang ngồi thu lu dưới cái bàn. Cô vòng tay ôm đầu gối, gương mặt vùi trong hai cánh tay.

"Em đang làm gì ở đây vậy?"

Nghe thấy giọng anh, Minako từ từ ngẩng mặt lên. Lớp trang điểm xung quanh mắt nhòe nhoẹt vì nước mắt. Cổ tay phải của cô quấn băng.

"Em bị sao vậy? Vết thương đó là thế nào?"

Thế nhưng cô chỉ nhìn anh bằng ánh mắt vô hồn.

"Để tôi giải thích cho anh." Giọng nói vọng ra đằng sau lưng Yunsuke. Đám người cùng Fujima đã đi vào trong phòng từ bao giờ. "Thật ra ban nãy…"

"Đợi đã!" Minako ngắt lời. "Tôi sẽ tự nói." Cô uể oải đứng dậy. Máu thấm đẫm băng trên tay.

"Sao vậy? Đã có chuyện gì?" Yunsuke hỏi đám người Fujima.

"Để em giải thích. Anh hãy đi cùng em." Minako nói rồi rời phòng

khách. Yunsuke đi theo sau.

Cô leo lên cầu thang, dừng bước trước căn phòng của hai người. Sau khi xoay tay nắm cửa, cô quay lại nhìn Yunsuke dặn dò, “Anh đừng giật mình nhé!”

Anh nuốt nước bọt. Fujima và những người khác đã đứng sau lưng anh.

Minako mở cửa ra. Nhưng cô không vào bên trong, chỉ nói với Yunsuke, “Anh hãy tự nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.”

Yunsuke băng qua Minako, đặt chân vào phía bên kia cánh cửa. Ngay giây phút đó, anh bất thình lình hét lên.

Một cô gái nằm gục bên cạnh chiếc giường. Anh thấy bộ váy liền sát nách này quen lắm.

“Eriko…” Yunsuke tiến thêm hai, ba bước rồi dừng lại. Người anh run lên bần bật.

Takashina Eriko đang mở mắt, nhưng đôi mắt đó nhìn chằm chằm vào khoảng không vô định. Tấm thảm ở dưới đầu cô nhuộm màu máu. Đôi vai, lẫn cánh tay hở ra đều đã biến thành màu đất.

Anh lấy tay che miệng, nhưng không giấu nổi tiếng rên dưới bàn tay đó. “Tại sao lại ra nông nỗi này?”

Minako đứng bên cạnh anh. Cô cũng nhìn Eriko và thì thào nói, “Em đã giết người.”

7

Yunsuke nhìn xoáy sâu vào gương mặt vợ mình. “Em nói sao?”

Minako xoay cổ, bằng các động tác lóng ngóng như một cỗ máy.

“Em nói là mình đã giết người. Em đã đập vào đầu và giết chết người này.”

“Nhưng tại sao?” Giọng Yunsuke khản đặc.

“Anh Namikishi, câu chuyện này có nhiều uẩn khúc lắm. Anh hãy bình tĩnh lắng nghe Minako nói.” Fujima ở đằng sau nói xen vào.

“Dù anh có bảo tôi bình tĩnh thì…” Yunsuke nhìn thi thể Eriko, rồi lại nhìn vợ và lắc đầu thật mạnh như thể không muốn tin vào những gì ở trước mắt.

“Chúng ta tạm thời xuống dưới được không? Làm ầm lên ở đây sẽ khiến Kimiko tỉnh giấc.” Sekitani nói.

“Đúng rồi. Anh Namikishi, cô Minako, chúng ta xuống dưới thôi.” Fujima đồng tình.

Sekitani Yasuko dìu Minako đi qua hành lang. Yunsuke đi đằng sau họ; trước khi rời căn phòng, anh ngoảnh đầu lại nhìn một lần nữa. Cái đèn ngủ để chỏng chơ ở bên cạnh Eriko. Phần gốm ở chụp đèn vỡ tan tành và dính máu. Trông thấy cảnh tượng ấy, toàn thân anh lại run lẩy bẩy.

Xuống đến phòng khách, Sekitani Yasuko bảo đi pha cà phê nên ra bếp. Yunsuke và Minako ngồi kẹp ở hai góc bàn, vợ chồng Fujima và Sekitani cũng ngồi xuống đó.

“Anh Namikishi rời đây được một lúc thì người đó đến. Cái cô Takashina Eriko đó.” Fujima mở miệng nói. “Lúc ấy chúng tôi đều có mặt ở đây giống lúc này. Rồi Takashina bước vào, bảo là có chuyện

cần nói với Minako. Chúng tôi thoáng chút ngạc nhiên vì tưởng cô ta đã cùng anh quay về Tokyo rồi.”

“Là vì sự cố lần này của tôi không liên quan tới cô ấy, cho nên cô ấy không đi cùng.” Yunsuke phân trần.

“Có vẻ là như vậy. Thế rồi Minako hỏi có chuyện gì muốn nói, thì Takashina bảo muốn nói chuyện riêng hai người với nhau thôi. Do đó, Minako mới ngỏ ý nói chuyện trong phòng mình, rồi hai người họ cùng rời khỏi đây. Một lúc sau, chắc tầm mười lăm phút gì đó, Minako quay lại một mình. Nhìn thấy cô ấy, chúng tôi đều kinh ngạc. Rõ là cô ấy cư xử rất kỳ quặc. Thấy máu chảy từ cổ tay cô ấy, tôi mới hỏi có chuyện gì. Và thế là Minako…” Nói đến đây, Fujima ngừng lời, đau đáu nhìn Minako. Minako thì vẫn cúi đầu nhìn xuống bàn.

“Vợ tôi nói rằng mình đã giết cô ấy sao?” Yunsuke hỏi.

“Đúng rồi. Cô ấy đã nói như vậy.”

“Nghe vậy, chúng tôi đều bàng hoàng và bảo nhau đi lên tầng hai.” Sekitani nói thêm. “Nhìn cảnh tượng bên trong phòng, chúng tôi còn sửng sốt hơn.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Yunsuke hỏi Minako. “Em đã nói chuyện gì với cô ấy?”

Minako không nhìn anh, cô còn cúi đầu hơn nữa, và cứ thế trả lời, “Nói về anh.”

“Về anh? Về chuyện gì liên quan đến anh?”

Nhưng cô không trả lời ngay tức khắc. Thấy vậy, Fujima nói thêm vào, dường như anh ta không sao đứng nhìn thêm được nữa. “Hình như Takashina yêu cầu Minako phải chia tay anh đấy.”

Yunsuke ngạc nhiên trợn trừng mắt. “Không thể nào…”

“Thật đấy.” Minako cuối cùng cũng chịu mở miệng. Nhưng cô vẫn ủ rũ cúi đầu. “Cô ta đã nói như thế.”

“Làm gì có chuyện ngu ngốc như vậy.” Yunsuke lắc đầu. “Cô ấy không đời nào nói thế.”

“Nhưng cô ta đã nói điều đó, còn em cực chẳng đã mới làm như vậy.” Cô nói thêm rồi quay mặt về phía Yunsuke. “Việc anh qua lại với cô ta là sự thật đúng không?”

Yunsuke không trả lời, anh chột dạ. Một giọt mồ hôi lăn dài trên thái dương. Anh rút khăn tay ra lau nó.

“Em đã nói thế này: ‘Không đời nào tôi chia tay anh ấy đâu.’ Đến đây, cô ta bảo: ‘Thế thì tôi sẽ làm theo ý mình.’”

“Làm theo ý mình là sao?”

“Cô ta nói sẽ sinh đứa bé ra.” Minako nhìn Yunsuke. “Sinh con của anh.”

“Cái gì…” Yunsuke bối rối nhìn vợ chồng Fujima và Sekitani.

“Cô ta nghĩ rằng chỉ cần sinh đứa trẻ ra là có thể trói chân anh được. Vì anh không có con ruột, nên nếu cô ta sinh đứa bé đó ra, chắc chắn anh sẽ lựa chọn cô ta. Miệng lưỡi cô ta tự tin lắm.”

“Cô ấy nói là đang có thai ư?”

Minako khẽ gật đầu. Yunsuke buông tiếng thở dài não nề.

“Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện riêng với vợ mình không?” Anh nói với tất cả những người còn lại.

“Không cần đâu.” Minako nói. “Mọi người biết cả rồi. Bởi ban nãy em đã nói cho họ.”

“Vâng, đúng là chúng tôi nên rời đi để hai người nói chuyện riêng.”

Thấy Fujima toan đứng dậy, Minako liền hét lên, “Mọi người hãy ở lại đây. Có như thế thì tôi mới bình tâm được.”

Sau khi lộ vẻ khó xử trên gương mặt, Fujima lại bất đắc dĩ ngồi xuống ghế.

Sekitani Yasuko đã mang cà phê đến. Cô ta đặt cốc cà phê ở trước mặt từng người, rồi ngồi xuống cái ghế đẩu ở chiếc bàn quây cách đó không xa.

“Đúng là…” Yunsuke nói. “Anh thừa nhận mình có qua lại với cô ấy. Nhưng mà chuyện đó, nói thế nào đây…”

“Anh thôi đi được rồi.” Minako ngắt lời. “Đến nước này, anh có nói gì cũng vô ích thôi. Chuyện đã hết đường cứu vãn.”

Yunsuke im bặt, anh với tay lấy cốc cà phê đang bốc khói nghi ngút, uống một ngụm rồi lại thở dài.

“Biết chuyện cô ấy mang thai nên em nổi điên và ra tay giết cô ấy à?”

“Không phải như vậy.”

“Vậy thì như thế nào?”

“Vì cô ta nói với em rằng vì bản thân mình, em nên rút lui trong êm đẹp ngay từ bây giờ.”

“Anh không hiểu câu đó.”

“Cô ta còn tuyên bố rằng: ‘Dẫu cô không chia tay anh ấy, chỉ cần đứa bé ra đời, bố của đứa bé sẽ là anh ấy. Thế nên, dù cô có chọn con đường nào, gia đình Namikishi cũng sẽ bị hủy hoại. Shota cũng không thể thi vào trung học được nữa. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến

tương lai của Shota, đúng không? Cô thấy thế cũng được hay sao?' Minako hướng gương mặt vô cảm về phía chồng. Cô ta đã nói như thế đấy, rồi còn cười nhạo em."

Cốc cà phê Yunsuke cầm trên tay vang lên những tiếng lạch cạch khi đập xuống bàn.

"Cô ta bảo em suy nghĩ cho kĩ rồi toan rời đi. Nhìn tấm lưng của cô ta, có thứ gì đó bên trong thôi thúc em không thể bỏ qua thế này được, em phải làm điều gì đó. Phải để cho người phụ nữ này im lặng. Thế là em lập tức cầm cái đèn ngủ lên, từ đằng sau đập vào đầu cô ta. Người đó ngã gục xuống mà không kêu lên tiếng nào. Em thì quá ngạc nhiên…" Đến đây, Minako cười phá lên. "Lạ thật nhỉ? Em là người gây án mà lại ngạc nhiên. Lúc lay người cô ta mãi mà không thấy có phản ứng gì, em mới nhận ra có khi cô ta chết rồi."

Minako lảng tránh ánh mắt của Yunsuke, cô đưa hai tay lên má, lẩm bẩm, "Vì cô ta dám nhắc đến tên Shota."

Rồi cô lại bất động như tảng đá. Sekitani Yasuko đứng dậy, vòng ra sau lưng cô. Cô ta nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai Minako như muốn an ủi. Yunsuke sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Hơi thở của anh gấp gáp hơn. Chỉ có tiếng thở đó là lặp đi lặp lại trong không gian bị bao trùm bởi sự tĩnh lặng.

"Dù sao chúng tôi cũng là người ngoài nên không tiện xen vào vấn đề nam nữ. Nhưng mà anh Namikishi, anh định thế nào?" Fujima hỏi. Trong bầu không khí tĩnh mịch này, giọng nói của anh ta càng vang vọng.

"Anh hỏi tôi thế có nghĩa là gì?"

"Tôi muốn hỏi chuyện sắp tới. Chắc anh phải có biện pháp nào đó

để giải quyết tình huống này chứ?”

“À…” Yunsuke gãi tóc mái, rồi cứ thế ôm đầu. “Chắc mọi người báo cảnh sát rồi nhỉ?”

“Chưa đâu, chúng tôi chưa kịp làm điều đó. Lúc mọi người đang bàn nhau xem nên làm gì thì anh gọi điện về.”

“Thế ư? Vậy phải ưu tiên làm việc đó trước nhỉ?”

“Anh nói vậy nghĩa là…?”

Nghe câu hỏi của Fujima, Yunsuke nhìn mặt hết thảy mọi người.

“Là báo mọi chuyện cho cảnh sát. Hiển nhiên phải làm việc đó rồi.”

Fujima lập tức nhìn sang Sekitani, tránh né ánh mắt Yunsuke. Sekitani xoa tay lên má mình. Râu trên mặt anh ta mọc lởm chởm.

“Anh Namikishi, thật ra chúng tôi đã bàn chuyện đó rồi…” Fujima nói. “… Bàn xem có nên cứ để thế này mà gọi cảnh sát không.”

Yunsuke chớp mắt liên hồi, rồi liếm môi.

“Xin lỗi, nhưng tôi không hiểu ý anh.”

“Tôi cũng muốn hỏi anh Namikishi chuyện này, Takashina có thật sự tới đây để đưa đồ anh bỏ quên không? Tôi đoán là không phải như vậy. Cô ta muốn cướp người yêu mình khỏi tay của vợ anh ta nên mới lặn lội đường xa tới đây. Và chẳng có món đồ bỏ quên nào cả. Tôi nói đúng chứ?”

“Giả sử đúng thế thì sao?”

“Nếu sự thật là như vậy, thế thì chẳng phải không có ai biết việc cô ta đến đây sao?”

“Cô ấy nói là đã xin với công ty cho nghỉ phép…”

“Quả nhiên là như vậy.” Fujima và Sekitani nhìn nhau rồi gật đầu

cùng lúc.

“Gì vậy? Anh tính làm gì với việc đó à?”

“Anh thấy làm thế này có được không.” Sekitani ở bên cạnh nói xen vào. “Làm theo cách của anh thì Minako sẽ bị bắt với tội danh giết người đấy. Và không dừng lại ở đó, nếu ngọn ngành được sáng tỏ, chắc chắn địa vị xã hội của anh sẽ bị lung lay. Anh sẵn sàng đón nhận điều đó chứ?”

“Tất nhiên là không, nhưng đến nước này rồi thì tôi còn làm được gì nữa?”

“Vấn đề ở chỗ đó.” Fujima nói. “Chúng ta có thể làm được gì nào? Chúng tôi đã bàn về việc này đấy.”

“Dẫu anh có nói vậy, nhưng người đã chết rồi thì đâu thể sống lại.”

“Thì đúng là như vậy.” Fujima chống khuỷu tay lên bàn, hai bàn tay đan vào nhau. “Chúng tôi không muốn giao nộp Minako cho cảnh sát. Dù việc Minako làm đáng lẽ phải bị pháp luật trừng trị, nhưng xét về tình người, hành vi đó có thể hiểu được. Nói là chúng tôi thông cảm với hành động của cô ấy cũng không sai. Lúc bàn bạc chuyện này, không rõ ai trong chúng tôi đã lên tiếng trước, rằng có cách nào để Minako không bị bắt không. Thật tâm chúng tôi cũng không muốn người xung quanh mình trở thành tội phạm giết người. Vả lại, nếu chuyện này bị phơi bày, có lẽ cuộc sống riêng tư của chúng tôi cũng sẽ bị truyền thông làm xáo trộn đáng kể. Rồi hệ lụy của nó sẽ khiến bọn trẻ không thi vào trung học được nữa. Thế nên người chịu những tổn hại trên phương diện xã hội không chỉ có mình anh Namikishi đâu.”

Minako bắt đầu thổn thức.

“Tôi xin lỗi.” Từ kẽ bàn tay đang che lên mặt cô lọt ra giọng nói nhỏ nhẹ. “Chỉ vì hành động của tôi mà gây rắc rối cho mọi người.”

“Cô đừng bận tâm đến chúng tôi.” Fujima Kazue ân cần nói. “Mọi người đều yêu quý cô nên muốn làm điều gì đó cho cô. Đó mới là điều quan trọng nhất.”

“Đúng thế đấy.” Fujima bổ sung. “Và chúng tôi đưa ra ý kiến này không chỉ xuất phát từ tình cảm dành cho cô, mà còn vì nghĩ cho hoàn cảnh của mọi người nữa. Mong cô hiểu cho điều đó.”

“Được mọi người nghĩ giúp cho đến thế, tôi lấy làm biết ơn.” Giọng Yunsuke lí nhí. “Thực tế, dù lực bất tòng tâm, nhưng bản thân tôi cũng muốn tránh để Minako bị bắt.”

“Anh Fujima…” Sekitani nói. “Hay là thử nói kế hoạch ban nãy cho anh Namikishi nghe xem sao.”

“Ừ, làm thế đi.”

“Kế hoạch gì vậy?”

Thấy Yunsuke hỏi, Fujima nhoài người lên một chút. Ánh mắt anh ta bỗng trở nên sắc lạnh.

“Cách để Minako không trở thành hung thủ giết người chỉ có một. Đó là làm sao để biến vụ án từ có thành không có. Cụ thể hơn là xử lý cái xác đó. Bằng đôi tay của chúng ta đây.”

Nghe những lời phát ra từ miệng Fujima, Yunsuke nghiêm trang ngồi thẳng lưng dậy. Ngoại trừ Minako và chính bản thân anh, mọi người đều đang đổ dồn sự chú ý về phía này. Yunsuke một mặt đón nhận những cái nhìn đó, nhưng lại lắc đầu phủ nhận.

“Việc đó chắc chắn không làm được.”

“Thế sao?”

“Đó là việc làm thiếu suy nghĩ. Mọi người định xử lý thế nào? Nếu cảnh sát xác định được nhân thân của cái xác, chúng ta bị đưa vào diện tình nghi là cái chắc.”

“Thế nên, chúng ta phải nghĩ cách xử lý để cái xác không bao giờ bị tìm ra. Hoặc cho dù có bị tìm thấy, thì cũng không có cách nào xác định được nhân thân của nó.”

“Nếu chúng ta tác động vào khuôn mặt và vân tay, có lẽ không tìm ra tung tích đâu.” Sekitani đưa ý kiến.

“Hai thứ đó và răng nữa.” Fujima điềm tĩnh nói.

Sekitani Yasuko và Fujima Kazue im lặng gật đầu. Cảnh tượng trước mắt khiến Yunsuke không nhẫn nhịn được mà đập tay lên bàn.

“Mọi người có hiểu mình đang nói gì không đấy? Sao có thể làm mấy trò nhảm nhí đó được?”

Hai bàn tay vẫn đặt trên bàn, Yunsuke hít thở hai, ba lần. Mọi người im lặng nhìn anh một lúc lâu.

“Quả thật…” Fujima nói. “Việc mà chúng tôi định làm là nhảm nhí. Và không đáng được dung thứ. Nhưng thế cũng được chứ sao. Tất cả đều là vì vợ anh. Còn anh bảo cách này không được thì anh có cách nào tốt hơn không? Nếu có thì xin mời anh nói ra.”

“Nhưng ngoài cách báo cảnh sát đấy nhé.” Sekitani tiếp lời. “Cách đó không tính.”

Yunsuke nắm chặt cái khăn vừa lau mồ hôi trong tay. Minako vẫn lấy tay che mặt, tư thế ngồi bất động không suy chuyển.

“Dàn dựng như bị tai nạn hoặc tự sát thì sao?”

“Không đáng để đưa ra.” Fujima bác bỏ ngay tắp lự. “Ý kiến đó cũng được đưa ra rồi, nhưng nó phi thực tế. Tuy tôi không rành về cảnh sát lắm, nhưng có thể khẳng định một điều, những người nghiệp dư như chúng ta không qua mắt được nghiệp vụ điều tra khoa học của họ đâu.”

“Nhắc tới điều tra khoa học, cách anh đưa ra lại càng không có giá trị. Dù anh có xóa vân tay hoặc hủy hoại gương mặt, với công nghệ giám định ADN hiện giờ, cảnh sát vẫn có thể tìm ra mọi thứ.”

“Tôi cũng nghĩ đến ADN rồi. Nhưng anh Namikishi này, người ta chỉ giám định ADN khi đã xác định được nhân thân của cái xác thôi. Nếu không có manh mối gì về thi thể thì họ muốn giám định cũng không có ADN của ai để so sánh cả.”

“Takashina Eriko có gia đình. Việc họ trình báo cảnh sát chỉ còn là vấn đề thời gian. Nếu tìm thấy những thi thể không rõ tung tích, cảnh sát chắc chắn sẽ đối chiếu với dữ liệu của những người mất tích đã được trình báo theo cách trên. Từ giới tính, đặc điểm cơ thể, tuổi tác dự tính, cảnh sát hẳn sẽ suy đoán thi thể đó là Eriko.”

“Dù việc đó có xảy ra, chúng ta chỉ cần đảm bảo không còn ADN của cô ta lúc sinh thời, họ sẽ không có gì để đối chiếu.”

“Việc đó thì có gì khó. Nếu lục tìm trong căn hộ của cô ấy, thế nào chẳng thấy một, hai sợi tóc rơi vãi.”

“Đấy là nếu lúc đó căn hộ của cô ta vẫn còn.”

“Ý anh là sao?”

“Takashina Eriko có sống cùng gia đình không?”

“Không, cô ấy sống một mình.”

Fujima gật đầu. “Sống trong căn hộ phân lô hay gì?” Fujima hỏi.

“Làm gì có, cô ấy ở nhà thuê.”

“Cũng phải. Nếu vậy, đến một lúc nào đó sẽ phải trả lại nhà nhỉ?”

Yunsuke khẽ mở miệng, rồi nhìn Fujima. Fujima từ tốn lắc đầu hai lần.

“Có nghĩa là nếu trả phòng rồi thì vật dụng để điều tra ADN cũng biến mất.”

“Cho nên cái xác bị phát hiện càng muộn thì càng có lợi cho chúng ta. Lý tưởng là nó không bị tìm ra dù đã vài năm trôi qua kể từ khi trình báo mất tích. Và đương nhiên vĩnh viễn không tìm thấy là tốt nhất.”

“Thì ra là vậy.” Yunsuke gật gù, rồi đưa tay lên xoa cổ. Sau đó, anh cởi áo khoác, lấy bật lửa và thuốc lá trong túi áo ra. “Tôi hút thuốc được chứ?”

“Nhưng hút thuốc vào buổi tối là vi phạm quy định về phòng ngừa cháy nổ.” Sekitani ngoài miệng nói vậy, nhưng vẫn với tay lấy cái gạt tàn ở kệ sau lưng đặt lên bàn.

Thấy Yunsuke châm lửa, Fujima nói mình cũng hút, rồi rút một điếu thuốc.

“Anh nói xử lý cái xác, là anh định vứt nó ở đâu? Hay anh định đào hố để chôn?”

“Thoạt đầu tôi định làm thế. Nhưng suy đi tính lại, tôi thấy việc chôn xác quá nguy hiểm. Bởi chúng ta không biết được cái xác có bị phát hiện vì một nguyên cớ nào không. Thêm nữa, chúng ta không dễ dàng gì khi đào được một cái hố đủ sâu để giấu cái xác một cách

hoàn hảo, đúng không?”

“Nếu vậy thì anh tính làm gì?”

“Đây là ý tưởng của tôi.” Sekitani mở lời. “Nếu chôn ở dưới đất không ổn, vậy chôn ở dưới nước thì sao?”

“Ở trong nước ư?” Yunsuke hỏi lại và kinh ngạc mở to mắt. “Trong hồ Himegami á?”

“Tôi cho rằng cách đó là tốt nhất. Chắc chắn, lại nhanh gọn hơn hết thảy.”

“Tôi cũng nghĩ cách đó ổn.” Fujima nói.

Yunsuke khẽ rên lên, rồi lại bồn chồn hút thuốc. Điếu thuốc ngay lập tức cháy rụi.

“Ý anh là sau đây sẽ vứt cái xác xuống hồ à?”

“Đúng vậy. Nếu đã quyết rồi thì không nên chần chừ thêm một giây nào nữa.” Fujima quả quyết.

“Bây giờ, đem xuống hồ?” Yunsuke mở bao thuốc lá, rút thêm một điếu trong đó, châm lửa.

“Tôi nói thế này có thể là khiếm nhã nhưng mà…” Sekitani nói. “Để mà nói thì tôi thấy anh Namikishi đang gặp may đấy.”

Yunsuke nhìn Sekitani. Khói thuốc trào ra từ miệng anh.

“Là tại vì, nếu một mình anh lâm vào cảnh ngộ này, anh sẽ làm thế nào? Tự mình xử lý cái xác gần như là không thể, dù có quyết làm một mình thì nguyên việc sợ sệt cũng đủ lấy mất bao nhiêu thời gian của anh rồi. Nhưng giờ đây anh lại có những cộng sự như thế này. Chẳng phải gọi đó là may mắn cũng được hay sao?”

“May mắn ư? Anh nói việc này á?”

“Thôi thôi, tôi cũng hiểu điều anh Sekitani muốn nói, nhưng mà anh Namikishi đang ở trong tình cảnh đau đớn nhất.” Fujima cố xoa dịu bầu không khí căng thẳng. “Anh ấy vừa mất đi nhân tình.”

Lời nói khiến vẻ mặt Sekitani bừng tỉnh, như thể đã vỡ ra điều gì đó, anh ta liền lúng túng nói, “Tôi xin lỗi vì đã nói vậy.”

Yunsuke dập điếu thuốc cháy dở vào trong gạt tàn.

“Anh Namikishi.” Fujima đứng dậy. “Anh định thế nào? Chúng tôi thì đã hạ quyết tâm rồi.”

Trừ Minako, ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía Yunsuke lần nữa. Anh lảng tránh những ánh mắt đó. Khoảng lặng kéo dài một hồi lâu. Loáng thoáng có tiếng côn trùng kêu.

Yunsuke nhìn Minako, rồi thốt ra lời than trách, “Tại sao? Tại sao em lại hành động hấp tấp như vậy? Không giống em ngày thường chút nào.”

“Giờ này anh còn nói thế phỏng có ích gì?” Sekitani Yasuko nói.

“Anh Namikishi!” Fujima giục lần nữa.

Yunsuke lau mồ hôi bằng khăn tay, rồi cắn môi. Anh vẫn cúi gằm mặt và nói, “Vứt xuống hồ thì chẳng phải cái xác sẽ nổi lên sao?”

“Chúng ta sẽ bọc cái xác bằng bạt nylon cùng với món đồ nặng nào đó.” Sekitani tức khắc trả lời.

Yunsuke khẽ gật đầu. Ánh mắt của mọi người vẫn chưa rời khỏi anh.

“Phải cẩn thận để vân tay chúng ta không dính trên đó.” Anh lí nhí.

1

“Phụ nữ thì đợi ở đây, chứ lũ lượt kéo nhau ra chỉ tổ thu hút sự chú ý thôi.” Fujima nói với mấy bà vợ. “Và hãy cẩn trọng, đừng để cô Kimiko phát hiện ra chuyện này.”

“Chúng ta sẽ giữ bí mật chuyện này với cô ấy à?” Yunsuke hỏi.

“Bí mật càng ít người biết càng tốt. Quan trọng hơn, không có gì đảm bảo rằng cô Kimiko sẽ đồng tình với suy nghĩ của chúng ta.”

Yunsuke khựng lại một chút rồi gật đầu.

“Vậy thì chuyển cái xác ra ngoài nào!” Sekitani đứng dậy.

“Để tôi khiêng cho.” Yunsuke đứng trước mặt Sekitani.

“Hai người khiêng thì dễ hơn mà.”

“Không, một mình tôi là đủ rồi. Phiền mọi người chuẩn bị xe ô tô.”

“Nhưng mà…”

“Anh Sekitani…” Fujima nói sau lưng Sekitani. “Anh Namikishi—người tường tận về người phụ nữ đã chết nhất—nói là sẽ khiêng một mình.”

“À à…” Sekitani há hốc miệng. “Vậy tôi đợi ở ngoài nhé!”

Yunsuke rời phòng khách, leo lên cầu thang. Anh đứng trước phòng mình, hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh bản thân, rồi xoay tay

nắm cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Đôi mắt của Takashina Eriko vẫn đang nhìn chăm chăm vào thinh không. Yunsuke đứng thẫn thờ một lúc lâu ở cửa. Sau đó, anh đi vào trong phòng, chậm rãi ngồi xuống. Đầu gối anh run lên bần bật.

Anh với tay phải, chạm vào má cô. Làn da đã không còn đàn hồi. Hơi ấm cũng lìa bỏ thân xác. Yunsuke chăm chú nhìn khuôn mặt Eriko, rồi đưa môi mình lại gần môi cô. Nhưng anh đã dừng lại ngay trước khi chạm vào bờ môi đó. Anh buồn bã thở dài. Rồi nhắm mắt, lắc đầu sang hai bên.

Anh luồn tay xuống dưới cơ thể đó, cúi người, nhấc cô lên. Mái tóc bết máu dính chặt bị giật ra, tạo thành tiếng loạt soạt.

Lúc anh xuống cầu thang, Sekitani Yasuko đang ở hành lang. Nhìn cái xác được Yunsuke ôm trên tay, cô ta khẽ hét lên, sợ hãi lùi ra sau, nhưng rồi ngay lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh. Cô ta nhìn Yunsuke, hỏi han, “Mọi việc ổn chứ?”

“Tôi ổn. Xin lỗi, nhưng nhờ cô bảo Minako vệ sinh phòng giúp tôi. Thảm thì bị bẩn, còn những mảnh vỡ của đèn ngủ vương vãi khắp nơi.”

“Vâng, việc đó cứ để chúng tôi làm.” Yasuko gật đầu, tay cô ta đặt lên ngực.

Cánh cửa sảnh ra vào mở ra, Sekitani từ ngoài đi vào. Trên tay anh ta ôm tấm bạt nylon màu xanh.

“Hãy bọc bằng cái này rồi khiêng ra.” Nói rồi, anh ta đặt nó xuống sàn.

“Anh lấy thứ này ở đâu vậy?”

“Tôi đem từ nhà đi đấy. Định dùng để trải dưới đất lúc ăn tiệc nướng ngoài trời. Cái này bán nhan nhản ở khắp nơi, nên nếu cảnh sát có muốn điều tra nguồn gốc cũng không sao. Đương nhiên họ sẽ không lần ra chỗ tôi mua.”

Đợi Sekitani trải xong tấm bạt trên sàn nhà, Yunsuke đặt cái xác lên trên đó. Đôi mắt Takashina Eriko vẫn mở trừng trừng.

“À này, anh Namikishi, dùng cái này đi.” Sekitani chìa đôi găng tay ra. Tay anh ta đã đeo sẵn găng. “Anh bảo phải cẩn thận, không để lại dấu vân tay mà.”

“Ừ, suýt thì tôi quên mất.” Yunsuke xỏ hai tay vào găng.

Sau khi cuộn cái xác trong bạt nylon, Yunsuke cùng Sekitani khiêng nó ra ngoài. Fujima tay cầm đèn pin, đi xuống từ bãi đỗ xe. Anh ta cũng đeo găng tay.

“Hai người có khiêng được không?”

“Được mà. Quan trọng hơn, anh có tìm được thứ gì nặng không?” Sekitani hỏi.

“Tôi nhặt được vài hòn đá to. Cho chúng vào là ổn thôi.”

Đến bãi đỗ xe, đúng như lời Fujima nói, khoảng hơn chục hòn đá to như quả bóng ném đã được xếp ở góc.

“Trong thời gian hạn hẹp vậy mà anh lấy được từng này cơ à?” Yunsuke thán phục.

“Không. Tôi cũng phải lao lực lắm chứ. Chạy đôn đáo khắp nơi để nhặt đấy. Quan trọng hơn, chúng ta cần nhanh chóng khiêng cái xác lên xe. Nếu bị trông thấy thì phiền lắm. À mà dùng xe nào đây?”

“Dùng xe của tôi là thích hợp nhất nhỉ?” Sekitani nói. “Xe con bình

thường có lẽ khó để khiêng hết lên."

"Có được không vậy?"

Sekitani gật đầu đáp lại câu hỏi của Yunsuke, nét mặt anh ta vẫn đăm chiêu.

"Giờ làm gì còn cách nào nữa. Sau khi xong xuôi, tôi sẽ làm lễ thanh tẩy hay cái gì đó đại loại như vậy."

"Xin lỗi anh." Yunsuke cúi đầu nói, trên tay vẫn ôm cái xác được quấn bằng bạt nylon.

Fujima lấy chìa khóa xe trong túi Sekitani, mở cửa sau chiếc xe Wagon một khoang màu đỏ. Khoang hành lý trên xe khá rộng, lại còn được dọn dẹp sạch sẽ. Yunsuke và Sekitani khiêng cái xác cho lên đó. Fujima thì chất mấy hòn đá lên. Yunsuke và Sekitani cũng phụ một tay.

"Suýt thì quên một thứ quan trọng." Fujima ném cuộn dây thừng lên xe sau cùng. Cuộn dây khá to, bện bằng nylon.

"Đây là gì vậy?" Yunsuke hỏi.

"Tôi mua ở Tokyo đợt trước. Nếu chỉ bọc cái xác bằng bạt, sợ sẽ bị tuột ra, nên sau cùng cứ bó lại bằng cái dây này cho chắc."

"Ra thế, anh suy nghĩ thấu đáo thật."

Sau khi đóng cửa sau, ba người leo lên xe. Lái xe hiển nhiên là Sekitani, Yunsuke thì ngồi ở ghế phụ. Khi Sekitani bật động cơ, bật đèn pha, con đường tối đen trước mặt bỗng sáng bừng lên.

"Nào, xuất phát thôi!" Fujima ra hiệu, Sekitani lái xe đi.

Chạy xe khoảng vài phút là đến hồ Himegami. Con đường ven hồ với nhiều nhà hàng, quán cà phê, cửa hàng bán đặc sản. Quả nhiên

vào đêm khuya, những cửa tiệm đó đều đóng cửa, tắt hết đèn.

Đi hết con đường đó, cái hồ đã hiện ra trước mặt.

“Rẽ trái ở đây.” Fujima ngồi ở đằng sau chỉ dẫn. Sekitani đánh vô-lăng sang bên trái.

Một con đường hẹp được làm bao quanh hồ. Xe ô tô chầm chậm chạy trên con đường đó. Một loáng sau, đã đến kịch đường, Sekitani dừng xe lại. Khi đèn pha tắt, xung quanh lại chìm trong màn đêm tối đen. Chỉ còn thấy ánh sáng leo lắt của đèn đường ở đằng xa.

Fujima xuống xe trước tiên. Anh ta cầm đèn pin trên tay. Đi bộ về phía cái hồ, tầm hai, ba phút sau thì quay lại.

“Đúng như tôi thấy hồi trưa. Mấy cái thuyền cho thuê vẫn ở đây.”

“Thế có dùng được không?” Yunsuke hỏi.

“Tôi nghĩ là dùng được.”

Trong khi Fujima rọi đèn pin, hai người Yunsuke và Sekitani khiêng cái xác ra khỏi xe.

“Nào…” Fujima có vẻ ngập ngừng. “Cứ thế này mà ném xuống hồ thì không hay. Chúng ta phải làm gì đó để cảnh sát không xác minh được nhân thân của cái xác.”

Sau phút chốc im lặng, Sekitani cũng đưa ý kiến.

“Vân tay, khuôn mặt và răng nhỉ?”

“Hủy đi à?” Yunsuke nói.

Tất cả đều im bặt trong giây lát.

“Tại vì, nếu không làm gì đó thì…” Fujima lặp lại lời ban nãy.

“Khuôn mặt thì không cần phải làm đến mức thế đâu nhỉ?” Sekitani lầm bầm. “Tôi nghe nói xác bị ngâm trong nước sẽ không nhận dạng

được.”

“Nhưng với răng thì vô ích thôi, nếu chúng ta không tác động gì. Vân tay cũng thế.”

“Tôi hiểu rồi. Để tôi làm cho.” Yunsuke gật đầu nói. “Đâm lao thì phải theo lao vậy.”

Hai người còn lại nhìn nhau. Fujima đưa tay phải gãi tóc mai.

“Đúng vậy. Để anh Namikishi xử lý việc đó là tốt nhất.”

“Trước mắt, chúng ta khiêng cái xác đến chỗ thuyền đã. Nhét đá vào bên trong bạt rồi mới làm việc đó.”

“À, hay đấy.” Sekitani đồng tình với Yunsuke.

Hầu hết thuyền đều được đặt úp xuống, riêng một chiếc thuyền vẫn ngửa lên như khi vừa từ hồ về bờ. Họ đặt cái xác ở bên cạnh con thuyền ấy, rồi nhét đá vào bên trong bạt nylon xanh.

“Vậy thì, anh Namikishi, nhờ anh xử lý việc kia nhé!” Fujima ngại ngần mở lời.

Yunsuke hít thở sâu một hơi.

“Cho tôi mượn đèn pin được không? Và phiền hai người lánh mặt đi một chút.”

Fujima gật đầu, tay đưa đèn pin. Sau đó, anh ta cùng Sekitani đi thêm mấy mét, rồi quay lưng về phía này.

Trước tiên, Yunsuke lôi tay phải của Eriko ra. Bàn tay lạnh ngắt, cứng đơ, không còn đàn hồi như thể tay của ma-nơ-canh. Anh lấy bật lửa trong túi áo khoác, châm lửa, đưa bật lửa lại gần đầu ngón tay đó.

Làn da cháy sun lại. Mùi khét bắt đầu nồng nặc tỏa trong không

khí. Yunsuke căng thẳng nuốt nước bọt liên tục. Đốt các đầu ngón tay bên trái và phải xong, anh đăm đăm nhìn vào gương mặt đã chết của Eriko. Gương mặt với những đường nét sắc sảo ngày nào giờ đây đã trở thành một gương mặt tầm thường. Anh rọi đèn pin, thử chạm đầu ngón tay vào môi cô. Nhưng đôi môi ấy cũng không còn đàn hồi nữa.

Yunsuke cầm một hòn đá lên. Khi giơ nó lên cao bằng với vai mình thì anh dừng lại. Anh đặt hòn đá sang một bên, quấn cơ thể Eriko trong bạt nylon, đoạn kiểm tra vị trí mặt cô từ bên ngoài lớp bạt, rồi lại cầm hòn đá trên tay.

Anh nhắm hờ mắt, nín thở, đập hòn đá xuống. Nhắm đúng mặt Eriko mà dồn sức đập. Nhưng lực đập hơi yếu. Dù vậy, có vẻ Sekitani vẫn nghe thấy tiếng hòn đá đập xuống, nên mới quay sang hỏi Fujima, “Anh ta làm xong rồi à?”

“Chưa, có vẻ lực đập chưa đủ mạnh.”

“À…” Sekitani vẫn quay lưng đi. Fujima thì không nói gì nữa.

Lần này, Yunsuke cầm hòn đá bằng hai tay. Anh hít thở vài lần để trấn tĩnh lại, rồi nâng hòn đá đến ngang đầu mình. Một lần nữa anh nín thở, nhắm nghiền mắt lại. Đập hòn đá xuống… Thanh âm trầm đục phát ra. Thanh âm lần này khác rõ rành với lần trước. Yunsuke rón rén mở mắt. Hòn đá đã lõm vào tấm bạt nylon màu xanh. Chỗ lõm đó là mặt của Eriko.

Hai tay anh nhấc hòn đá lên, giáng thêm một cú nữa. Chỗ lõm ban nãy càng lõm sâu hơn. Anh đập thêm một lần cuối. Nhưng lần này không thấy trên bạt thay đổi nhiều so với lần trước.

“Cuối cùng cũng xong.” Giọng Yunsuke nghe như tiếng rên rỉ.

Fujima và Sekitani đã đi về phía anh.

"Xử lý xong răng rồi chứ?" Fujima lên tiếng.

"Tôi nghĩ là ổn rồi, nhưng cũng không chắc. Vì tôi không kiểm tra bằng mắt."

"Chắc là ổn rồi. Anh Namikishi đập những ba lần mà."

Dẫu Sekitani nói vậy, Fujima vẫn ngồi xuống bên cạnh cái xác, cẩn thận mở hé bạt nylon ra xem. Ngay tức khắc, anh ta rên lên một tiếng.

Yunsuke nhìn ra chỗ khác. Sekitani cũng nhăn nhó quay mặt đi. "Chắc anh hay phải làm việc này, đúng là bác sĩ có khác."

"Tôi cũng đâu muốn làm như vậy. Nhưng chúng ta phải đề phòng bất trắc." Fujima đóng bạt nylon lại. "Thế này thì ổn rồi đấy."

Họ quấn vài vòng dây thừng ở bên ngoài bạt nylon. Sau đó, ba người cùng khiêng cái xác lên thuyền. Chỉ riêng đá đã đủ làm nặng con thuyền.

"Chắc không cần cả ba người lên thuyền đâu." Fujima nói. "Anh Sekitani hãy ra xe để canh chừng. Anh có cầm điện thoại theo nhỉ?"

"Vâng."

"Vậy, nếu có chuyện gì hãy gọi điện nhé. Tùy trường hợp mà có thể phải vứt thuyền ở chỗ khác."

"Tôi hiểu rồi."

"Vậy thì đi thôi nào!" Fujima nói với Yunsuke. Yunsuke im lặng gật đầu.

Ba người ra sức đẩy thuyền, đến chỗ thuyền nổi được thì Fujima và Yunsuke trèo lên. Dựa vào vị trí lúc lên thuyền, Yunsuke nhận

trách nhiệm chèo thuyền. Ban đầu có hơi mất sức, nhưng dần dà anh đã quen với chuyển động của mái chèo.

"Chúng ta chèo đến chỗ nào bây giờ?" Yunsuke vừa chèo thuyền vừa hỏi.

"Chỗ càng sâu càng tốt. Cứ đến gần giữa hồ là được nhỉ?"

"Nhưng tối om thế này, tôi không xác định được đâu là giữa hồ."

"Thế thì chỉ còn cách dựa vào trực giác thôi. Trực giác của hai chúng ta đó."

Yunsuke không đáp lại. Sự im lặng đó kéo dài một lúc lâu. Chỉ có tiếng mái chèo rẽ nước là lặp lại không ngừng nghỉ.

Yunsuke tiếp tục chèo thuyền thêm hồi lâu nữa. Xung quanh gần như là màn đêm bao phủ. Xa xăm kia có vài chấm sáng nhỏ trông như những vì sao rơi.

"Anh mệt rồi à?"

"Không, tôi ổn. Quan trọng hơn…"

"Có chuyện gì à?"

"Anh làm việc này có sao không? Mặc dù tôi rất biết ơn vì mọi người hết lòng che giấu sai lầm của vợ tôi."

"Anh Namikishi, giờ anh nói chuyện đó để làm gì. Không thể quay lại như lúc đầu được đâu. Chẳng phải hiện giờ chúng ta chỉ có thể làm những việc chúng ta nên làm một cách hoàn hảo, không để xảy ra sai sót gì sao?"

"Tôi hiểu điều đó, nhưng nếu kết cục chuyện này lộ ra với cảnh sát thì…"

"Thế nên chúng ta đang bỏ bao công sức xoay xở để cái xác

không bị tìm ra, đúng không? Hoặc không may có bị tìm thấy thì cũng không xác định được tung tích của nó. Bản thân anh hẳn cũng khổ tâm khi phải tự tay hủy hoại gương mặt của người mình yêu."

Yunsuke cúi đầu.

"Anh Namikishi." Fujima đổi giọng. "Tôi muốn anh thành thật trả lời một điều tại đây, ban đầu anh định thế nào với cô Minako? Ly hôn cô ấy và đến với người phụ nữ này à?"

"Đến mức đó thì…"

"Nghĩa là anh chưa nghĩ đến đúng không? Ra vậy. Nhưng chắc anh phải nói điều gì đó ám chỉ rằng mình sẽ cưới người phụ nữ này chứ. Nếu không thì cô ta sẽ không đời nào làm cái việc trơ trẽn như vậy. Có điều, anh đừng hiểu lầm. Tôi không định trách móc gì anh cả. Vì đàn ông trên đời này, ai cũng làm những việc giống anh. Chỉ là tôi không hiểu, đối với anh thì gia đình hiện tại là gì? Chuyện Shota là con riêng của Minako, tôi cũng biết. Tôi không muốn suy bụng ta ra bụng người đâu, nhưng chẳng phải cách anh đối xử với thằng bé không như đối với con ruột của mình hay sao?"

"Tôi đang rất cố gắng để làm việc đó."

"Tôi biết. Nhưng mà, chúng tôi lại không cần sự cố gắng đó."

"Anh nói vậy nghĩa là sao?"

"Đó là yêu thương con mình mà không cần sự cố gắng nào cả. Đó là tình yêu vô điều kiện. Chúng tôi khác với anh."

"Nếu bị nói vậy thì tôi…"

"Vậy thì tôi lại hỏi anh, gia đình hiện giờ là gì đối với anh? Là thứ có thể dễ dàng vứt bỏ bất cứ lúc nào à? Là thứ anh sẵn sàng đánh

đổi với bất kỳ người phụ nữ hấp dẫn nào ư?”

“Miệng anh bảo không trách móc, nhưng cách nói của anh quả nhiên đang chĩa mũi dùi về phía tôi.”

“Tôi không trách móc anh. Chỉ thấy lạ thôi. Nếu gia đình hiện tại đối với anh không quan trọng đến thế, thì tại sao lần này anh lại đến đây?”

Yunsuke nhìn Fujima, tay vẫn đang chèo thuyền. Dù anh không nhìn rõ, nhưng có cảm giác Fujima cũng đang nhìn mình.

“Lúc nãy tôi nói rồi mà.” Yunsuke khẽ nói. “Việc đến đây cũng là một trong những sự cố gắng của tôi.”

Bẵng đi một lúc mới thấy tiếng Fujima đáp lại, “Ra vậy.”

“Đến đây chắc được rồi nhỉ?” Yunsuke nói sau hồi lâu chèo thuyền.

“Ừ nhỉ. Tôi cũng nghĩ đến đây là được rồi.”

Yunsuke ngừng chèo thuyền. Anh đặt tay lên sợi dây buộc cái xác.

“Anh cẩn thận đấy. Đứng không khéo sẽ làm thuyền bị lật.”

“Tôi biết mà.”

Yunsuke và Fujima vẫn ngồi, tay lăn cái xác để đẩy nó về góc thuyền. Sự chênh lệch trọng lượng làm cho con thuyền nghiêng ngả. Hai người vừa phải di chuyển vị trí ngồi để giữ cho thuyền thăng bằng, vừa phải ấn chặt cái xác cuộn trong bạt nylon. Thuyền tròng trành dữ dội, nước thì bắn tung tóe. May thay, sự tròng trành đó lại giúp ích cho họ. Con thuyền nghiêng vài lần, bạt nylon cuộn cái xác lăn tròn theo nhịp nghiêng ấy rồi rơi tùm xuống nước.

Yunsuke thở dài một tiếng, nhìn sang bên cạnh, thấy Fujima đang

chắp tay cầu nguyện. Yunsuke quay lại nhìn mặt nước, rồi ngắm sóng gợn một lúc.

Thấy cái xác không nổi lên, Yunsuke mới yên tâm chèo thuyền đi. Trên đường quay lại, Fujima gọi điện cho Sekitani. Sekitani đã bật sẵn đèn pha, Yunsuke chỉ việc lần theo ánh đèn đó để chèo về bờ.

"Có bị ai trông thấy không?" Khi thuyền đã quay về bờ, chui vào trong xe, Fujima hỏi Sekitani. Sekitani vừa phóng xe đi, vừa lắc đầu.

"Không có ai đến đó cả. Với lại, từ trên bờ hoàn toàn không trông thấy con thuyền của hai người."

"Trong bóng tối đó thì đúng là không thấy thật."

"Tôi thật sự không biết phải nói gì với mọi người nữa." Yunsuke cúi đầu.

"Anh Namikishi, xin anh đấy, anh đừng xin lỗi nữa. Chúng ta vẫn còn việc quan trọng hơn cần giải quyết." Fujima nói với lên từ ghế sau.

"Việc quan trọng hơn ư? Đó là việc gì vậy?"

"Đó là…" Fujima khoanh tay, tựa người vào ghế. "Về đến biệt thự, anh sẽ biết thôi."

2

Lúc họ quay lại biệt thự, đèn ở hầu hết các phòng đã tắt. Fujima đã gọi điện nhắc trước, đảm bảo mấy người phụ nữ đợi ở trong phòng vợ chồng họ. Cho nên Yunsuke cùng mọi người cũng đến phòng họ

ở tầng ba. Trong căn phòng kiểu Nhật rộng tám tấm chiếu, Minako, Sekitani Yasuko, Fujima Kazue đang ngồi quanh cái bàn vuông. Trông thấy Yunsuke cùng mấy ông chồng, Yasuko sốt sắng hỏi, "Thế nào rồi anh?"

"Ừ, mọi chuyện xong xuôi rồi." Chồng cô ta đáp.

"Nghĩa là cái xác chìm hẳn rồi nhỉ?" Kazue hỏi chồng mình.

"Chắc chắn rồi. Sau ngần ấy việc chúng ta làm, tạm thời nó không nổi lên được đâu."

Ba người đàn ông cũng ngồi xuống. Minako im lặng, cúi đầu. Yunsuke quay sang nhìn gương mặt nghiêng của vợ, rồi nhắc nhở.

"Mọi người đã nhọc công vì chúng ta. Em nên nói tiếng cảm ơn họ."

Nghe vậy, cô ngẩng đầu lên, song chưa kịp nói gì, Fujima đã xua tay.

"Cảm ơn và xin lỗi thế đủ rồi. Anh Namikishi cũng đừng trách móc Minako thêm nữa. Bởi lỗi không hoàn toàn thuộc về cô ấy."

Yunsuke cúi đầu, anh rơi vào trầm tư.

"Kimiko có phát hiện ra không?" Sekitani hỏi vợ.

"Không sao. Ban nãy em đi kiểm tra rồi, cô ấy đang say giấc. Chắc do tác dụng của thuốc."

"Vậy thì tốt."

"Như lúc nãy tôi nói, càng ít người biết bí mật này càng tốt. À còn việc đó, mọi người đã biết gì chưa?" Fujima nhìn một lượt mấy người phụ nữ.

"Đây là đồ đạc lấy ra từ trong túi của cô ta." Sekitani Yasuko đặt

một bọc bằng giấy nhỏ lên trên bàn. Giở bọc giấy ra, thấy bên trong có chìa khóa. Trên chìa khóa gắn tấm kim loại nhỏ màu vàng. Trên đó ghi dòng chữ 0305.

“Không dính vân tay đâu.”

“Đây là chìa khóa phòng ở khách sạn Lakeside.” Sekitani nói.

“Quả nhiên cô ta thuê phòng ở đó.” Fujima nói.

“Tại sao nhỉ? Với khoảng cách từ Tokyo đến đây, cô ta thừa sức đến rồi rời đi ngay trong ngày.”

Thấy vẻ băn khoăn ấy, vợ Sekitani nhanh trí huých vào khuỷu tay chồng.

“Thế anh nghĩ cô ta thật sự đến đây để đưa đồ cho anh Namikishi sao? Chuyện đó là không thể nào.”

“Hả, à, thế à.” Sekitani khẽ liếc Yunsuke.

“Từ đầu cô ta đã có ý định ở lại đây. Thế nên mới xin nghỉ làm vào ngày mai. Tôi suy luận như vậy không sai đâu nhỉ?” Fujima hỏi Yunsuke.

“Thì chính miệng cô ấy nói thế mà.” Yunsuke đáp.

“Mong là cô ta không nói với ai chuyện mình đuổi theo anh Namikishi đến hồ Himegami.”

“Chắc gì cô ta đã làm thế. Cũng như chúng ta, đâu có tiết lộ bí mật của mình cho bất cứ ai.”

“Thì đúng là thế.” Yunsuke lẩm bẩm.

“Dù sao…” Fujima nói. “Cũng may là biết được chỗ cô ta ở. Chứ mà không biết, hay trơ mắt ra không làm gì, thì sớm muộn khách sạn đó cũng xôn xao lên cho mà xem. Nếu bị xác định là mất tích ở vùng

này, không loại trừ khả năng cảnh sát sẽ điều tra ở mức độ nào đó. Nên bằng mọi cách, phải để cô ta quay lại Tokyo. Nếu là mất tích sau khi về Tokyo, cảnh sát ở đây sẽ làm việc qua loa thôi."

"Anh nói là để cô ấy quay lại Tokyo, nhưng người chết rồi làm sao quay lại được?" Yunsuke lẩm bẩm.

"Ý tôi là chúng ta phải làm cho người ta nghĩ như vậy. Nếu như cô ta ở khách sạn Lakeside…" Fujima toan với tay lấy chìa khóa, rồi lại thu tay về. "… Thì phải làm thủ tục trả phòng khách sạn. Hơn nữa, sao cho nhân viên khách sạn không nghi ngờ."

"Có nghĩa là ai đó sẽ thay cô ta làm việc đó nhỉ?" Sekitani nói. "Cải trang thành cô ta."

"Chắc không cần làm gì quá mức đúng không? Quan trọng là không gây sự chú ý. Đối với nhân viên khách sạn, việc trả phòng của khách trọ chỉ là một thủ tục bình thường trong chuỗi công việc thường ngày của họ. Lý tưởng nhất là việc trả phòng này nằm lẫn trong mớ ký ức thường ngày đó. Chứ cải trang, rồi hành xử lạ lùng thì càng khắc sâu vào trí nhớ của họ thôi, nếu thế thì thà chẳng làm gì còn hơn."

Sekitani gật đầu, thể hiện bản thân cũng đồng tình với cách nghĩ đó.

"Xin lỗi." Minako từ từ đứng dậy. "Vai đó, để tôi làm cho."

Câu nói khiến tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Minako.

Fujima liếm môi rồi hỏi, "Cô làm được không?"

"Tôi làm được. Hãy để tôi làm."

"Không được, quá mạo hiểm," Yunsuke nói. "Với trạng thái tinh

thần của em hiện giờ, sao có thể bình tĩnh hành động được. Nếu cứ cố chấp mà xuất hiện trước mặt người khác thì e rằng…” Anh nhìn sang Fujima, mong đợi sự đồng tình của anh ta. “Anh Fujima cũng cho rằng làm thế là mạo hiểm nhỉ?”

“Không sao đâu. Em sẽ làm tốt.”

“Anh hiểu là em muốn làm gì đó có ích. Nhưng giờ không phải lúc để chúng ta mạo hiểm. Em hãy ngoan ngoãn ở yên tại đây đi.”

“Không, anh Namikishi. Thật ra tôi lại có suy nghĩ là để Minako thế thân.”

Yunsuke chớp mắt liên hồi. “Anh nói thật lòng đấy à?”

“Đương nhiên là tôi nói thật lòng. Vì vai này chỉ có Minako diễn được thôi. Ban nãy, tôi nói là nếu không để lại ấn tượng cho nhân viên khách sạn thì không cần cải trang gì hết, quả thật, dáng dấp tương đồng nhau là tốt nhất. Mà trong số những người ở đây, người đem lại ấn tượng gần giống với người phụ nữ đã chết nhất chẳng phải là Minako hay sao?”

Yunsuke nhìn Sekitani Yasuko và Fujima Kazue, ngầm so sánh, quả thật hai người họ đều đẫy đà. Hai người đó cũng nhìn nhau, rồi chẳng ai bảo ai mà cùng lúc cúi mặt xuống.

“Minako trông trẻ hơn tuổi từ ngày xưa nhỉ. Phong cách cũng ổn nữa.” Yasuko lẩm bẩm.

“Dù là cô gái đã chết kia hay cô Minako, đều là người phụ nữ được anh Namikishi chọn lựa, nên đương nhiên sẽ đem lại ấn tượng tương đồng.” Sekitani nói vu vơ.

“Vì những lý do trên, việc này nhất định phải để cho Minako thực

hiện.” Fujima lần lượt nhìn Yunsuke và Minako.

“Em có làm được không?” Yunsuke hỏi lại.

“Em sẽ làm mà.” Cô quay sang chồng và nói, tiếp đó nhìn Fujima. “Trả phòng vào sáng mai là được đúng không?”

“Trước đó, còn phải dọn dẹp hành lý của cô ta nữa. Với lại, cẩn trọng sao cho không để lại dấu vân tay. Sau khi ra khỏi phòng khách sạn thì bỏ găng tay ra, điểm này cần chú ý nhé. Vì thời tiết này mà đeo găng tay là điều kỳ quặc trong mắt người khác đấy. Cô làm được chứ?”

Minako khựng lại một chút, rồi đáp, “Tôi làm được. Mấy giờ thì tôi đến đó được?”

“Khách sạn đó trả phòng lúc mười một giờ sáng nhỉ? Có lẽ từ mười giờ đến mười một giờ là khoảng thời gian lễ tân nhốn nháo nhất.”

“Có nhiều người thì xác suất bị trông thấy sẽ tăng lên đấy.” Sekitani nói.

“Chỉ xuất hiện thoáng qua, nên dẫu có vài người thì người ta cũng không để ý đâu. Sợ nhất là lễ tân nhớ mặt thôi. Vì chắc chắn cảnh sát sẽ đến khách sạn Lakeside để dò la tin tức.”

“Vậy tôi nên đến khách sạn đó lúc mười giờ sáng là được nhỉ?”

“Thì đúng là như vậy.” Fujima trưng ra vẻ mặt suy tư.

“Còn vấn đề gì nữa sao?” Kazue cất giọng như thể chán nản.

“Tôi muốn đến xem phòng của Takashina Eriko một lần, để đề phòng bất trắc. Việc thu dọn hành lý sẽ mất kha khá thời gian, mà để một mình Minako làm, tôi sợ sẽ muộn giờ trả phòng.” Mắt Fujima

nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình. “Một tiếng nữa là trời sáng rồi. Đến phòng đó trước khi trời sáng là được. Minako, cô đi cùng tôi nhé.”

“Đi ngay bây giờ ư?”

“Đúng vậy. Rồi cô ở lại phòng đó. Đến mười giờ thì mang hành lý xuống, làm thủ tục trả phòng như các khách trọ khác.”

“Sau đó, tôi quay lại đây là được à?”

“À, không được rồi…” Ánh mắt Fujima chuyển sang nhìn Yunsuke. “Đến đây tôi muốn nhờ anh Yunsuke giúp sức.”

“Tôi phải làm gì?”

“Đầu tiên, anh đi ô tô đến khách sạn. Cố gắng âm thầm, đừng thu hút sự chú ý. Tại đó, anh nhận hành lý từ Minako. Còn Minako đi bộ về đây.”

“Anh Fujima, đừng nói với tôi là…” Yunsuke hít một hơi rồi hỏi. “Anh định chuyển hành lý của Eriko về Tokyo đấy chứ?”

Fujima mím môi, cụp mắt xuống rồi lại nhìn Yunsuke.

“Mọi người nên nghĩ rằng không thể giấu được việc Takashina Eriko đã đến đây. Đương nhiên chúng ta không cần báo việc đó với cảnh sát, và việc đó không bị lộ ra là tốt nhất, nhưng vẫn cần chuẩn bị tinh thần ứng biến nếu việc đó xảy ra. Nhưng cô ta đã quay về Tokyo rồi. Để khiến cho người ta nghĩ rằng cô ta mất tích sau khi về Tokyo thì hành lý của cô ta nên để ở trong nhà cô ta.”

Yunsuke gãi tóc mái, rồi lại gãi đầu. “Tôi hiểu điều anh nói, nhưng mà…”

“Tôi biết là không dễ dàng gì, nhưng đã làm thì phải làm cho trót.

Anh yên tâm, tôi sẽ đi cùng anh.”

“Anh cũng đi sao?”

“Để anh thực hiện một mình, tôi sợ sẽ xảy ra sai sót khâu nào đó. Vả lại, khi đến nhà người yêu đã chết, tôi đoán anh sẽ khó giữ bình tĩnh, đúng không? Thật ra tôi đi một mình thì tốt hơn, nhưng tôi lại không biết nhà cô ta. Nên anh Namikishi, anh sẽ nhận lời nhỉ?”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về Yunsuke. Anh khẽ gật đầu.

“Vậy cứ làm theo kế hoạch đã quyết. Nào, cô Minako, chúng ta khẩn trương đến khách sạn thôi!” Fujima đứng dậy.

“Chờ đã. Tôi sẽ đến khách sạn,” Yunsuke nói.

“Không được, tôi vừa nói rồi, giờ anh đang…”

“Tôi đang rất bình tĩnh đây. Với lại, chỉ kiểm tra hành lý của Eriko đúng không? Tôi sẽ không bất cẩn mà để lại dấu vân tay đâu.”

“Nhưng mà…”

“Anh Fujima…” Minako nói. “Tôi sẽ đi cùng chồng mình. Tôi cũng sẽ hết sức cẩn thận.”

Thoáng phân vân hiện trên khuôn mặt Fujima. Anh ta nhìn những người còn lại, mong chờ ai đó nêu ý kiến phản đối, nhưng không một ai trong số họ buồn hé miệng.

“Hành lý của cô ta…” Minako một lần nữa quả quyết, “… sẽ do tôi chịu trách nhiệm.”

Fujima gật đầu, thở dài một tiếng.

“Tôi hiểu rồi. Vậy giao việc đó cho hai người.”

Vậy là Yunsuke lái xe đến khách sạn. Ngồi trên ghế cạnh ghế lái, Minako nín thinh, tuyệt nhiên không nói lời nào. Yunsuke cũng im bặt. Trong sự yên ắng đó, càng nghe rõ tiếng bánh xe lăn trên mặt đất.

Họ cất xe ở bãi đỗ xe, rồi đi vào trong khách sạn. Hành lang rộng không một bóng người, quá nửa số đèn đã tắt. Ở quầy lễ tân cũng không có ai. Hai người lẳng lặng đi tới sảnh chờ thang máy.

Phòng 0305 là phòng đơn. Tấm trải vẫn phủ bên trên giường. Bên cạnh TV đặt một cái túi du lịch nhỏ màu đen. Yunsuke vừa toan chạm tay vào đó, Minako đã hét lên, “Không được chạm vào.”

“Anh chỉ xem bên trong một chút thôi.”

“Đừng có chạm lung tung nữa. Anh Fujima nhắc nhở rồi đúng không?”

“Đằng nào lúc thu dọn hành lý chẳng phải chạm vào.”

“Em biết anh muốn nhìn kỷ vật của người yêu. Nhưng từ giờ hãy làm những gì em bảo. Xin anh đấy!” Cô khẩn khoản.

Trước sự van nài của vợ, Yunsuke vẫn cố chấp đứng nhìn cái túi một lúc, sau cùng mới đi ra chỗ khác.

Minako kiểm tra bên trong tủ quần áo và giá để đồ có ngăn kéo. Bàn tay cô đã đeo găng.

Yunsuke nhòm vào phòng tắm. Trên bồn rửa mặt để keo xịt tóc, nước hoa, bàn chải, có vẻ đều mang từ nhà đi. Không có dấu vết nào cho thấy đã sử dụng vòi sen để tắm.

“Hành lý có vẻ không nhiều lắm.” Minako cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ắt hẳn cô ấy đến thẳng chỗ chúng ta sau khi nhận phòng xong.”

“À, xịt nước hoa rồi đến thì mới đúng.” Cô nhìn bồn rửa mặt và nói.

Yunsuke không trả lời, anh đến gần cái bàn cạnh cửa sổ. Bên trong gạt tàn đặt ở đó còn ba đầu mẩu thuốc lá. Trong thùng rác bên cạnh vứt một tờ khăn giấy vo tròn.

"Minako, em ổn không đấy?"

"Cái gì ổn cơ?"

"Em có thể ở một mình trong căn phòng này không?"

"Nếu em nói là không, thì anh sẽ ở lại đây cùng em sao?"

Yunsuke nhét hai tay vào túi quần, rồi so vai lại.

"Anh mà làm vậy sẽ bị Fujima quở trách đấy. Thế nào anh ta cũng cằn nhằn rằng kế hoạch sẽ đổ bể."

"Đúng thế." Minako lật tấm trải giường và ngồi xuống. "Sao cô ta lại ở phòng đơn nhỉ? Hay vì phòng đôi không còn trống?"

Đến đây, Yunsuke không đáp lại. Anh ngồi xuống ghế.

"Để sự việc đến nông nỗi này, quả thật anh cũng có một phần trách nhiệm."

"Được rồi, anh không cần gượng ép bản thân nói thế đâu. Vì thực lòng anh không nghĩ thế, đúng không?"

"Làm gì có chuyện đó. Nguyên nhân của mọi chuyện bắt nguồn từ anh mà." Yunsuke thở dài, lắc đầu sang hai bên. "Nên mọi chuyện mới thành ra thế này."

"Em xin lỗi." Minako nói. "… Vì đã giết người phụ nữ mà anh yêu. Hẳn trong lòng anh căm hận em lắm."

Yunsuke nhìn cô. Cô cũng nhìn chồng chằm chằm. Khóe miệng cô tựa hồ như đang nở nụ cười. Tưởng mình nhìn nhầm, người chồng mở căng mắt để nhìn lại, thấy không phải mới yên tâm đưa mắt nhìn

ra hướng khác.

“Anh không biết nữa. Bảo không hận thì có lẽ là nói dối.” Anh đưa hai tay lên ôm đầu. “À nhưng mà thực tình, giờ không phải lúc nói chuyện đó đâu. Thật không thể tin được những việc chúng ta đang làm, anh sắp điên lên rồi.”

“Giá như anh không quay lại đây.”

“Em nói vậy cũng có thay đổi được gì đâu.”

Yunsuke nhìn chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường. Kim đồng hồ chỉ gần năm giờ sáng.

“Người đó là người như thế nào?” Anh hỏi.

“Người đó ư?”

“Là Fujima í. Sao anh ta hết lần này đến lần khác ra lệnh cho mọi người thế?”

“Anh ấy là như vậy đấy. Dù có xảy ra chuyện gì cũng không hề nao núng. Nghe nói lúc làm bác sĩ, anh ấy cũng xuất sắc như thế. Vả lại, anh ấy cực kỳ hâm mộ tiểu thuyết trinh thám.”

“Tiểu thuyết trinh thám à?” Yunsuke đứng dậy. “Tại sao anh ta lại hết lòng vì chúng ta như vậy? Mà không chỉ anh ta, những người khác cũng thế. Họ đều cố hết sức để cứu em. Cho dù có thân thiết đến mức nào, nhưng lần này là vụ án giết người đấy. Nếu bị đặt vào hoàn cảnh ấy, anh không nghĩ mình làm được như bọn họ.”

“Chẳng phải họ nói rằng làm vậy cũng vì bản thân mình sao?”

“Kể cả như thế.” Yunsuke nhìn vợ dò xét. “Cứ như thể bọn em ràng buộc nhau bởi một sự gắn kết đặc biệt nào đó.”

Minako cúi đầu xuống, chỉnh trang lại dáng ngồi. “Ý anh là sao?”

“Giống lời anh vừa nói. Dường như có một sự gắn kết bí mật.”

Nghe vậy, cô lập tức đăm chiêu nhìn vào không trung. Cảm xúc trên gương mặt như thể đã biến mất.

“Ừ nhỉ. Có khi thế đấy. Có lẽ bọn em gắn kết với nhau bởi một điều gì đó mà người như anh không thể nào hiểu được.”

Yunsuke vẫn đứng yên ở đó, anh ngắm nhìn gương mặt nghiêng của vợ, rồi nhanh chóng gật đầu.

“Sáng mai, nói vậy nhưng cũng chỉ còn vài giờ nữa thôi, anh sẽ tới đón em. Trả phòng xong thì em gọi di động cho anh. Đừng có nhầm lẫn mà sử dụng điện thoại của khách sạn đấy.”

“Em biết rồi. Em sẽ dùng cái này.” Minako giơ cái điện thoại di động để trong túi xách của Takashina Eriko lên.

Không lâu sau khi lái xe rời khách sạn, Yunsuke dừng xe ở vệ đường. Anh đi bộ về phía hồ Himegami. Xung quanh anh, ánh ban mai bắt đầu chiếu rọi, nhưng những cửa tiệm ở ven hồ không có vẻ gì sắp mở cửa.

Một khoảng đất ốp những tấm gỗ phẳng làm thành một cái sân hiên cho mọi người ngắm cảnh hồ. Anh đứng đó, phóng tầm mắt nhìn ra xa. Không nhìn sang được bờ bên kia. Nhưng anh thấy mặt nước đang dập dềnh theo cơn gió. Anh chắp tay trước ngực, nhắm mắt, nói khẽ, “Xin lỗi em.”

Trước khi rời đi, anh nhìn ra chỗ để thuyền. Vài con thuyền cho thuê được đặt úp trên bờ. Anh thử nhìn xung quanh. Không thấy con thuyền nào nữa.

Anh chau mày, tỏ vẻ khó hiểu, rồi bước đi.

3

“Con thuyền ư?” Fujima giật giật gò má.

Yunsuke đã quay lại phòng của vợ chồng Fujima. Không có vợ chồng Sekitani ở đây.

“Đúng vậy. Lúc chúng ta di chuyển cái xác, chỉ có một con thuyền đặt ngửa lên đúng không? Những con thuyền khác đều úp xuống. Vậy mà vừa xong, tôi thấy con thuyền chúng ta dùng cũng được úp xuống rồi.”

“Ừ.” Fujima nắm bàn tay phải lại, làm điệu bộ như thổi khí qua đó.

“Mà cửa hàng cho thuê thuyền thì chưa mở cửa. Nên tôi băn khoăn là ai đã làm việc đó.”

“Quả là chuyện lạ.” Fujima ấn đầu ngón tay vào giữa trán. “Nhưng ngoài kết luận rằng đó là việc làm của cửa hàng cho thuê thuyền ra, thì làm gì còn khả năng nào nữa nhỉ?”

“Thì tôi nghĩ mãi không ra, nên mới nói cho anh. Nếu là cửa hàng cho thuê thuyền làm thì tốt. Chỉ là…” Yunsuke ấp úng.

“Chỉ là sao?”

“Tôi thắc mắc rằng con thuyền đó được úp xuống khi nào. Tuy tôi không biết kẻ nào làm việc đó, nhưng chắc chắn hắn đã đến gần cửa hàng cho thuê thuyền ấy ngay sau khi chúng ta vứt cái xác. Và có lẽ kẻ đó cũng tình cờ nhìn thấy việc chúng ta làm. Có khi hắn đã tìm hiểu cái thuyền đó rồi cũng nên.”

“Ra là anh đang lo lắng điểm đó.” Fujima tựa người vào ghế, duỗi thẳng lưng. “Nhưng mà anh Namikishi này, tôi thì cho là không cần lo

điểm đó đâu.”

“Tại sao?”

“Cứ cho là có ai đó nhìn thấy chúng ta đi chăng nữa, chắc gì họ đã nghĩ là chúng ta vứt xác xuống hồ. Cái xác được bọc kín bằng bạt, lại bị thả ở giữa hồ, nên đứng từ trên bờ không thể nào thấy rõ. Có lẽ họ sẽ thấy ngờ ngợ nếu cái xác bị phát hiện, nhưng chúng ta đã cẩn trọng đến mức đó rồi, nên không cần lo việc đó đâu. Vả lại còn một điều nữa…” Fujima giơ ngón tay trỏ lên. “Kẻ đó úp cái thuyền xuống với mục đích gì? Nếu hắn muốn tìm hiểu thì chỉ rọi bật đèn pin là thấy. Còn nếu phát hiện người vứt xác thì chỉ có thể báo cảnh sát. Nhưng anh có thấy cảnh sát lao đến đó không? Tức là kẻ đó…” Fujima áp mặt lại gần Yunsuke. “Chẳng nhìn thấy gì cả. Hắn có việc nên cần úp con thuyền xuống. Và để làm việc đó, chỉ có thể là người của cửa hàng cho thuê thuyền thôi. Sao, anh thấy lập luận của tôi có sơ hở nào không?”

“À, không có.” Yunsuke lắc đầu một lần duy nhất.

“Tôi hiểu anh đang nhạy cảm. Bản thân tôi cũng cẩn trọng thái quá để đề phòng bất trắc. Nhưng sự đã rồi thì anh có lo nghĩ cũng không giải quyết được gì cả. Giờ anh cần suy nghĩ xem làm thế nào để chuyển được hành lý của Takashina Eriko về Tokyo trót lọt. Vừa nhanh gọn, vừa không để bị ai bắt gặp.”

Yunsuke im lặng hồi lâu, rồi mới gật đầu.

“Tôi hiểu rồi. Anh nói đúng, giờ nghĩ ngợi xem có bị ai trông thấy không cũng chẳng để làm gì. Tôi sẽ chợp mắt một chút để chuẩn bị cho ngày mai.”

“Anh làm thế là đúng. Tôi cũng đi ngủ đây. Mà tôi có thuốc ngủ

đấy, nếu anh cần."

"Tôi không cần đâu." Yunsuke chống một đầu gối lên rồi đứng dậy.

Lặng thinh ngồi nghe bên cạnh từ đầu tới giờ, Kazue hỏi Yunsuke.

"Xin hỏi anh sẽ nghỉ ở phòng nào?"

"Đương nhiên là…" Nói đến đây, Yunsuke bỗng khựng lại. Anh cắn môi.

"Hẳn anh không ngủ được ở phòng đó đâu nhỉ? Dù lúc nãy chúng tôi đã dọn dẹp rồi, nhưng mà…"

"Tôi sẽ ở phòng khách. Xin lỗi, cô có thể cho tôi mượn chăn hay túi ngủ gì không?"

"Thế thì hại người lắm. Quả thực, anh nên nằm nghỉ trên giường thì…"

Không đợi Fujima nói hết câu, Yunsuke đã xua tay.

"Tối nay tôi không định ngủ đâu. Mà chắc tôi cũng không ngủ được. Cho nên tôi muốn ở một mình, thong thả nghĩ về chuyện trước mắt. Mà phòng khách là nơi thích hợp nhất để tôi làm việc đó."

Nghe anh nói vậy, Fujima khẽ thở dài. Anh ta nhìn vợ, rồi nói, "Em cho anh ấy mượn cái chăn."

Yunsuke đi đến phòng khách, ném cái chăn lên ghế. Anh châm lửa điếu thuốc lá, tay kẹp điếu thuốc, đi vào bếp, mở tủ lạnh ra. Trong tủ còn bia thừa lại sau bữa tiệc nướng. Anh lấy hai lon, mang chúng quay lại bàn.

Anh hút thuốc, vừa uống bia. Tấm rèm cửa sổ đang mở hé. Trời tờ mờ sáng bên kia ô cửa sổ.

Anh lấy chiếc điện thoại trong túi ra, bật số lưu tên "ET" trong danh

bạ. Hút rụi điếu thuốc, anh xóa số đó.

Chuyện của một tháng trước. Yunsuke ở trong khách sạn thành phố.

“Anh nói thật sao?” Eriko nằm bên cạnh ngồi bật dậy. “Sao anh lại nghĩ thế?”

“Anh đã tìm thấy chứng cứ. Cũng tình cờ thôi.”

“Chứng cứ là sao?”

“Là thứ này.” Yunsuke tóm cái túi đựng bao cao su, giơ tay lên. Nó đã được xé mép ra nhưng chưa sử dụng.

“Anh tìm thấy ở đâu vậy?”

“Trong túi xách của cô ta. Anh cần mấy đồng xu lẻ nên mở túi ra tìm. Cái bao cao su này nằm trong cái túi nhỏ gắn bên trong túi xách.”

“Dù anh nói vậy, nhưng có mỗi thứ này thì chưa thể khẳng định được vợ anh ngoại tình, đúng không?”

“Vậy tại sao cô ta lại mang theo nó? Cô ta đâu phải mấy nữ sinh muốn được bọn con trai săn đón.”

“Với anh.” Eriko quay mặt sang bên cạnh. “Chẳng phải là để dùng với anh sao?”

“Em đừng đùa. Anh không làm thế.”

“Ý anh là sao?”

“Từ khi lấy nhau đến giờ, bọn anh chưa từng dùng biện pháp tránh thai. Bởi anh quan niệm giữa vợ chồng phải có đứa con chung thì gia đình mới hạnh phúc. Cô ta lại chỉ có con riêng, nên luôn thấy lép vế trước anh. Thế thì tại sao lại cần đến bao cao su?”

“Vâng, mà thôi chuyện đó sao cũng được.” Eriko với tay lấy bao thuốc trên tủ đầu giường. “Anh đã gặng hỏi vợ chuyện đó chưa?”

“Chưa, anh chưa hé răng nửa lời.”

“Tại sao? Anh sợ phải nghe lời thú nhận ngoại tình à?”

“Làm gì có.” Yunsuke khẽ đung đưa người, miệng bung một nụ cười khắc khổ. “Nếu cô ta thú nhận, anh sẽ được nước làm tới. Nhưng đời nào cô ta thừa nhận. Nếu làm thế thì phải chia tay anh. Lại còn không lấy được tiền bồi thường chia tay.”

“Vậy anh định thế nào?”

“Mấu chốt nằm ở đó.” Yunsuke giật lấy điếu thuốc trên môi Eriko, rít một hơi rồi đặt nó trở lại môi cô.

“Nếu cô ta có nhân tình thì lợi cho anh quá. Anh phải nắm đuôi cô ta. Nên anh định bàn với em.” Anh choàng cánh tay lên đôi vai trần của Eriko. “Anh muốn em tìm ra chứng cứ cô ta ngoại tình. Nếu biết được nhân tình của cô ta là ai thì càng tốt.”

“Anh đang bảo em làm việc đó đấy à?”

“Chẳng phải trước đây em làm việc ở văn phòng thám tử sao?”

“Là cơ quan điều tra mới đúng. Vả lại, có nửa năm thôi.”

“Giống nhau cả thôi. Nửa năm cũng là kinh nghiệm, giữa có kinh nghiệm và không có kinh nghiệm là cả một khoảng xa đấy. Nếu em vận dụng mối quan hệ, kỹ năng khi còn ở đó, việc này không làm khó được em đâu.”

“Anh nói thì dễ lắm. Em cũng có công việc của mình. Làm sao lẽo đẽo đi theo dõi vợ anh được.”

“Về công việc, anh sẽ cố gắng làm gì đó để tạo điều kiện cho em.

Thêm nữa, em không cần phải lẽo đẽo canh chừng cả ngày. Anh cũng lờ mờ khoanh vùng đối tượng rồi. Có lẽ kẻ đó là một trong những người liên quan đến việc thi cử."

"Việc thi cử mà anh nói là thi vào trung học của con trai vợ anh à?"

"Đúng vậy. Mấy phụ huynh quen nhau ở trung tâm luyện thi lập ra một thứ kỳ quặc gì đó, đại loại như câu lạc bộ luyện thi. Những khi rảnh rỗi, đám người đó tụ tập với nhau. Hình như còn rủ cả vợ chồng cùng tham gia ở những chỗ khác nữa. Có lẽ cô ta ngoại tình với một ông chồng ở trong nhóm đó."

"Từ quan hệ bạn bè cùng sẻ chia mối phiền muộn chung phát triển thành quan hệ nam nữ à? Câu chuyện thường gặp đấy." Eriko cười khúc khích, rồi dập điếu thuốc chưa cháy hết trong gạt tàn.

"Nếu không phải ông chồng nào trong số đó thì cũng là người có liên quan tới trung tâm luyện thi. Gã nào đó phụ trách hướng nghiệp hoặc thầy giáo luyện thi chẳng hạn. Anh nghe loáng thoáng thì đám người ở câu lạc bộ luyện thi đó hình như cũng tiếp đãi cả thầy giáo nữa. Không hiểu việc tiếp đãi đó có tác dụng đến đâu."

"Ý anh là việc tiếp đãi đó được thăng hạng, và có những bà mẹ dâng hiến thân thể mình cho thầy giáo à?"

"Anh không biết nữa. Thế nên anh muốn nhờ em điều tra việc đó."

"Hóa ra là vậy."

Eriko nhanh nhẹn bò khỏi giường, khoác cái áo choàng tắm vắt trên ghế lên người. Tiếp đó, cô lấy chai nước Evian trong tủ lạnh, rồi đến bên cửa sổ, mở rèm cửa ra. Xung quanh không có tòa nhà nào cao hơn khách sạn này, cô trông thấy tấm biển quảng cáo ở đằng xa.

Sau khi uống ừng ực chai nước, cô quay đầu lại.

“Được rồi. Em sẽ giúp anh.”

“Không uổng công anh tin tưởng em.”

“Nhưng mà, anh này.” Eriko quay lại giường. Lúc leo lên giường, cô trườn người, nhìn chằm chằm Yunsuke. “Anh nghiêm túc chứ?”

“Đương nhiên rồi. Anh sẽ phanh phui chuyện cô ta ngoại tình.”

Eriko lắc đầu. Mái tóc dài đung đưa.

“Ý em không phải vậy. Nếu chia tay vợ, anh sẽ lấy em chứ.”

“Chính vì muốn làm thế, anh mới nhờ em việc này.”

Eriko tủm tỉm cười, tay vẫn cầm chai Evian, cô vòng tay ôm cổ anh.

Đó là lúc Yunsuke uống hết nửa lon bia thứ hai. Anh nghe thấy tiếng động đằng sau lưng mình. Sakazaki Kimiko đứng đó với gương mặt bối rối. Cô mặc áo phông dài tay.

“A, chào cô.” Anh cúi đầu.

“Anh dậy rồi à?” Có vẻ Kimiko đang nhìn mấy thứ ở trên bàn. Hai lon bia, gạt tàn, rồi bao thuốc lá và bật lửa. “Anh dậy sớm thế. À, hình như không phải. Anh đã đi đâu về à?”

“Không, sao cô nghĩ vậy?”

“Tại vì quần áo anh mặc…” Kimiko ngước lên. “Không phải quần áo thường ngày.”

Yunsuke đang mặc áo jacket và quần âu.

“À, cái này ấy hả?” Yunsuke làm ra vẻ bật cười. “Thật ra hôm qua

tôi có việc gấp nên phải về Tokyo."

"Thế ư." Cô nói.

"Nhưng đang trên đường về lại nhận được điện thoại, báo là việc đó được giải quyết xong xuôi. Nên tôi quay xe về đây luôn. Mà nằm mãi không ngủ được. Dẫu biết ở nhà người khác cư xử thế này là không đúng mực, nhưng tôi vẫn làm một ly thế này."

"Vậy à." Kimiko gật đầu xem chừng đã bị thuyết phục.

"Sức khỏe cô ổn chứ?"

"Vâng, nhờ trời phật, tôi cảm thấy tốt lên nhiều rồi." Cô lại gần cái bàn, ngồi xuống bên đối điện Yunsuke. "Tôi mượn cái này được không?" Rồi cô đặt tay lên cái chăn.

"Quả nhiên vùng này hay lạnh vào sáng sớm và chiều tối nhỉ?"

"Tôi nghĩ là môi trường này thích hợp nhất cho việc học." Cô choàng cái chăn từ vai xuống người.

"Cô có uống gì không, để tôi lấy cho. Đồ uống ấm thì tốt hơn nhỉ?"

"Không, anh cứ mặc kệ tôi ạ. Nếu cần thứ gì, tôi sẽ tự đi lấy. Vì tôi không phải người ốm nặng gì cả."

"Nhưng cô đừng nên làm gì quá sức mình."

"Vâng, tôi biết mà. Đến chồng tôi cũng phản đối việc tôi đến đây. Anh ấy bảo tôi sẽ không thích ứng được với sự thay đổi môi trường, rồi đằng nào tôi cũng nằm bẹp giường thôi. Nếu mà thế thì lại làm phiền mọi người. Dù bực bội nhưng phải thừa nhận anh ấy nói đúng."

"Không có chuyện làm phiền ai đâu. Người nằm nghỉ suốt chuyến đi mới là người thiệt thòi nhất."

Sakazaki Kimiko bật cười.

"Nói thật lòng, tôi cũng không thiết tha chuyến đi này. Nhưng nghĩ đến cảnh ở nhà một mình cùng mẹ chồng là tôi thấy sợ rồi."

"Cô sống chung với mẹ chồng à?"

"Vâng, được năm năm rồi. Dù trước khi lấy nhau, tôi đã ra điều kiện là không bao giờ sống chung." Cô nhìn Yunsuke, đầu nghiêng sang một bên rồi chột dạ. "Chết rồi! Sao tôi lại than vãn mấy chuyện này với anh chứ?"

"Hóa ra gia đình nào cũng có những nỗi niềm riêng." Anh cầm bao thuốc lên rồi sau khi nhìn Kimiko, lại bỏ ngay xuống.

"Tôi không sao đâu. Anh cứ hút đi."

"Nhưng mà..."

"Anh ngại ngần thế, tôi lại càng khó nghĩ. Với lại, nếu có mọi người ở đây thì anh cũng không hút được mà. Có quá nhiều quy tắc phiền phức ở đây."

"Vậy tôi không ngại nữa..." Yunsuke ngậm điếu thuốc rồi châm lửa. Làn khói anh phả ra bay thẳng lên giếng trời.

"Tôi cứ đinh ninh là anh Namikishi không đến đây. Vì mọi khi chỉ có Minako và Shota tham gia."

"Cô nghĩ vậy vì Shota không phải con ruột của tôi ư?"

"Nói đúng hơn là, trong câu chuyện của Minako hiếm khi nhắc đến chồng. Tôi cũng nghe cô ấy bảo anh không quan tâm đến chuyện thi cử."

"Có lẽ tôi không hề tồn tại trong suy nghĩ của cô ấy." Yunsuke chống khuỷu tay xuống bàn, trên ngón tay vẫn kẹp điếu thuốc.

Kimiko kéo cái chăn trùm lên sát người. Cô vẫn ngồi yên, chỉ có đôi mắt là di chuyển để nhìn Yunsuke.

"Nhưng việc anh Namikishi đến đây, có lẽ khiến nhiều người phải thay đổi ý định của mình."

"Ý cô là sao?"

Thấy Yunsuke hỏi, cô vội nhìn ra hướng khác. Cô chớp mắt, bờ mi dài chuyển động mạnh.

"Ý cô là sao?" Anh căn vặn.

Cô chậm rãi xoay cổ nhìn về phía anh. Không còn nụ cười trên gương mặt cô nữa.

"Anh có yêu vợ mình không?"

Câu hỏi khiến Yunsuke đang ngậm điếu thuốc trên miệng, bị sặc sụa trong làn khói thuốc. "Sao cô lại hỏi thế, đó là một câu hỏi khiếm nhã đấy?"

"Tôi lại nghĩ đó là câu hỏi bình thường. Khi bị hỏi rằng có yêu vợ không mà lúng túng không trả lời ngay thì mới là kỳ quặc."

"Tôi xin đầu hàng trước lý lẽ của cô." Yunsuke gãi đầu. "Mà tại sao cô lại hỏi tôi câu đó?"

"Vì tôi nghĩ nếu anh thật lòng yêu vợ mình, đừng nên để cô ấy qua lại với những người đó."

"Những người đó mà cô nói là nhóm Fujima ấy à?"

Kimiko gật đầu, vẫn dán mắt nhìn Yunsuke. Anh bật cười.

"Tại sao vậy? Cô nói điều đó nhưng bản thân đang qua lại với họ mà. Cả chồng cô cũng vậy."

"Nói thật tình, tôi không muốn qua lại với họ đâu. Nhưng mà chồng

tôi không chịu ngừng việc đó."

"Tôi thật sự không hiểu." Yunsuke lắc đầu. "Có gì không được chứ? Chẳng phải họ là những người bạn giúp đỡ lẫn nhau để con cái thi cử đỗ đạt sao?"

"Thoạt đầu có lẽ là thế. Nhưng giờ đây đã biến tướng thành một thứ khác rồi. Những người đó…" Kimiko nhíu mày, cô hít thở một hơi thật sâu rồi nói tiếp. "Những người đó không bình thường."

Yunsuke dập điếu thuốc, nhoài người về phía cô.

"Không bình thường như thế nào? Cô hãy nói rõ ra đi."

Kimiko quay mặt đi. Cô liếm môi. Lông mi giật giật.

"Minako…" Cuối cùng cô cũng chịu mở miệng. "Ổn thôi. Chắc chắn là cô ấy vẫn ổn."

"Ổn ư, cái gì ổn mới được chứ? Hay là có việc gì nguy hiểm?"

Kimiko không trả lời. Cô cúi mặt, mắt nhìn xuống sàn nhà.

"Cô Kimiko!"

"Xin lỗi anh." Cô đứng dậy, đặt cái chăn đang khoác trên người xuống ghế bên cạnh. "Vì tôi đã buột miệng nói mấy điều kỳ quặc. Nhưng tôi không thể nói gì hơn. Đến một lúc nào đó anh sẽ phát hiện ra thôi. Vì nghĩ phát hiện sớm sẽ tốt cho anh, nên hôm nay đã tôi tiết lộ đôi chút."

"Đợi đã. Cô lấp lửng như vậy chẳng phải càng khiến tôi tò mò sao? Cô hãy nói hết đi."

"Tôi không muốn làm điều đó. Nhưng mà cũng không thể im lặng và coi như không có chuyện gì được… Xin lỗi anh." Cô cúi đầu, toan rời phòng khách.

“Cô Kimiko!” Yunsuke gọi. Lúc cánh cửa mở ra, cô ngoái đầu lại.

“Sekitani thì thôi, nhưng anh nên cẩn thận với Fujima. Vì Minako không thèm để mắt đến Sekitani đâu.”

Yunsuke chớp mắt. “Cô nói vậy là thế nào?”

“Tôi xin phép. Chúc anh ngủ ngon.” Kimiko cúi đầu, đi ra khỏi phòng.

4

Giống Sakazaki Kimiko ban nãy, Yunsuke trùm chăn lên người như mặc áo khoác. Âm thanh của đồng hồ quả lắc vang vọng trong không gian. Bao thuốc lá chẳng mấy đã trống trơn, anh bật TV lên. Sau vài lần chuyển kênh, anh dừng lại ở kênh NHK. Nhưng mắt anh hầu như không chú tâm vào những hình ảnh phát trên đó. Thi thoảng anh cố nhắm mắt lại. Nhưng dù có mong mỏi đến đâu, cơn buồn ngủ cũng không một lần ghé đến.

Hơn bảy giờ sáng, Fujima Kazue thức dậy đầu tiên. Chồng cô ta cũng xuất hiện ngay sau vợ. Anh ta ngồi xuống bên cạnh Yunsuke, đưa tay bóp vai mình.

“Anh có ngủ được không?”

“Không.”

“Thế à? Tôi cũng trằn trọc mãi. Vậy anh có lái xe được không?”

“Lái xe thì được.”

“Vậy à, anh cũng đừng cố quá. Nếu thấy mệt hay buồn ngủ thì nói

với tôi ngay nhé. Tôi sẽ lái thay anh.”

“Đến lúc đó tôi sẽ nhờ anh.”

“À mà nhà cô ta ở đâu nhỉ?” Nói đến đây Fujima dịu giọng. “Cái người chết rồi ý.”

“Ở Takaido.”

“Vậy đi đường cao tốc Chuo nhỉ? Có lẽ đường sẽ hơi đông.”

“Chào buổi sáng.” Vợ chồng Sekitani đồng thanh nói. Họ cũng thức giấc rồi. Sekitani uể oải đi về chỗ Yunsuke, rồi ngồi xuống. Yasuko thì đi vào bếp.

“Tầm này bọn trẻ cũng dậy rồi đấy.” Fujima nói bâng quơ khi nhìn cái đồng hồ quả lắc.

“Chúng ngủ ngon không nhỉ?” Sekitani nói một mình.

“Đương nhiên rồi. Ban ngày bị thầy Tsukumi đốc thúc đến thế mà. Ngủ say là đằng khác.”

“À, đúng rồi.” Sekitani hất ngược tóc mái lơ thơ ra đằng sau. “Vậy là sau đây hai người sẽ…” Anh ta lần lượt nhìn Yunsuke và Fujima.

“Tôi đang định mười giờ sẽ xuất phát. Đợi ở bãi đỗ xe của khách sạn, và chờ Minako gọi điện.”

“Như thế được đấy.” Fujima cũng gật đầu đồng tình.

“Chúng ta sẽ giải thích với bọn trẻ thế nào?” Sekitani hỏi Fujima.

“Lúc chúng tôi rời khỏi đây cũng là lúc bọn trẻ bắt đầu học nhỉ? Thầy Tsukumi và anh Sakazaki thì đang ở biệt thự đằng đó, nên có thể qua mặt được khoảng thời gian ấy. Vấn đề là giờ ăn trưa, anh có thể nói là tôi và anh Yunsuke đi xem trước chỗ tổ chức tiệc nướng cho ngày mai không?”

“Anh nói vậy nghĩa là trưa mai sẽ làm tiệc nướng à?” Mặt Sekitani nhăn nhó. “Tôi nào có tâm trạng để làm việc đó.”

“Hãy cố thản nhiên hết mức có thể. Trẻ con rất nhạy cảm. Chỉ cần thấy chúng ta cư xử kỳ quặc, chúng sẽ nhận ra có chuyện gì đó không ổn ngay.”

“Có lẽ là thế. Vậy chúng ta không được cho bọn trẻ thấy điểm nào khác thường đâu đấy.”

Sau đó một lúc, Sakazaki Kimiko đi vào phòng khách. Cô mặc áo nỉ và quần jean.

“Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người. Tôi ngủ quên mất. Giờ thì ổn rồi, có điều gì mọi người cứ nói với tôi ạ.” Cô nhìn một lượt tất cả mọi người rồi cúi đầu.

“Cô ổn thật không? Đừng cố sức quá.” Fujima ôn tồn.

“Tôi không sao mà. Chỉ không chơi được tennis thôi.”

Nghe vậy, mọi người đều im bặt trong giây lát.

“À, đúng rồi. Nếu cô thấy khỏe hơn rồi thì hôm nay hãy đến biệt thự cho thuê đi.” Sekitani nói.

“Tôi cũng định thế. Đằng nào hôm nay cũng đến phiên của nhà tôi.” Kimiko mỉm cười gật đầu, hất mặt về phía căn bếp. “Xin lỗi, từ hôm nay hãy để tôi giúp đỡ mọi người.”

Chờ cô khuất dạng trong căn bếp, Sekitani mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Suýt thì tôi quên là còn cô ấy ở đây.”

“Nhưng đến biệt thự kia thì không sao rồi. May là cô ấy đã khỏi cảm. Chứ ở đây xong chốc lát lại lượn lờ thì chúng ta khó lòng làm

xong việc." Nói rồi, Fujima nhìn Yunsuke. "Có thể Shota nhà anh sẽ thấy lạ vì Minako không có mặt trong bữa sáng. Anh hãy tìm đại một lý do nào đó nếu thằng bé hỏi."

"Tôi hiểu rồi."

Rồi chẳng mấy chốc sau đó, bọn trẻ cùng thầy giáo Tsukumi và Sakazaki đã qua đây. Bữa sáng diễn ra ở phòng khách. Người lớn và trẻ con, cả thảy là mười hai người, nên chỉ dùng bàn ăn trong phòng khách là không đủ, họ phải bê cả cái bàn ở ngoài vườn vào trong nhà. Đồ ăn sáng nhanh gọn với bánh mì, thịt nguội, trứng và nước ép. Bọn trẻ có vẻ trầm tĩnh, có lẽ chúng còn ngái ngủ vì vừa tỉnh giấc. Ngồi bên cạnh Yunsuke, Shota lặng lẽ ăn. Trông cậu bé không có vẻ gì sẽ hỏi về mẹ.

Nhưng Sakazaki đã nhanh chóng nhận ra Minako không có mặt ở đó. "Ơ, Minako đâu rồi nhỉ?"

Bắt đầu từ Fujima, tất cả những người dây dưa đến vụ án đó đồng loạt nhìn Yunsuke.

Anh bày ra nụ cười gượng gạo cho Sakazaki thấy. "Cô ấy bảo đau đầu nên đang nằm nghỉ trong phòng."

"Hả, thế thì không ổn rồi." Sakazaki nhìn sang vợ. "Lẽ nào cô ấy bị lây bệnh cảm của em?"

Sakazaki Kimiko chớp mắt lo lắng. Yunsuke xua tay.

"Không có gì nghiêm trọng đâu. Không phải bị cảm. Biết nói thế nào nhỉ, bệnh phụ nữ í…"

"À." Sakazaki gõ vào đầu mình. "Tôi vô ý quá."

"Mẹ có sao không ạ?" Shota hỏi.

“Con đừng lo. Nhưng chúng ta nên để mẹ con yên tĩnh nghỉ ngơi trong buổi sáng.”

“Vâng ạ.”

Ăn sáng xong, có vẻ bọn trẻ đã phấn chấn trở lại. Chúng ở trong vườn tận hưởng quãng thời gian tự do ngắn ngủi. Dáng vẻ đứa nào đứa nấy đều lọt vào tầm mắt đang nghiêm túc quan sát của bố mẹ chúng.

Sakazaki Kimiko tách khỏi đó, một mình đến bàn quây, đọc tạp chí. Yunsuke đi về phía cô.

“Chuyện sáng nay cảm ơn cô nhé!”

“À, không có gì đâu.”

“Về chuyện lúc đó, tôi muốn biết cụ thể thêm một chút.”

“Tôi đã nói rồi mà.” Cô cảnh giác nhìn xung quanh, thấy không có ai, rồi dịu giọng. “Tôi nghĩ là chỉ cần anh để ý một chút, đến lúc nào đó sẽ rõ cả thôi.”

“Tôi cũng biết ở một mức độ nào đó.”

Kimiko tròn xoe mắt ngạc nhiên. Yunsuke nhìn vào đôi mắt đó, rồi nói tiếp.

“Hình như Minako có người yêu. Đương nhiên kẻ đó là một người đàn ông khác, không phải tôi.”

Kimiko kinh ngạc như nín thở. Mặt và tai cô đỏ bừng lên.

“Và kẻ đó là…”

Yunsuke nói đến đây, thấy Kimiko nhìn ra sau lưng mình. Yunsuke quay đầu lại, cậu bé Takuya, con trai lớn của Sakazaki đang đứng ở đó.

“Mẹ ơi, mẹ khỏi ốm chưa? Mẹ còn sốt không ạ?”

“Ừ, mẹ khỏe rồi, mẹ xin lỗi nhé, vì đã làm con lo lắng. Con cố gắng học hành nhé. Hôm nay tới lượt mẹ trực, nên lát nữa mẹ sẽ qua đó.”

“Thế ạ?” Nghe rõ niềm hân hoan trong giọng nói của Takuya.

“Đúng rồi, mẹ phải thay đồ đã.” Kimiko dẫn theo Takuya rời phòng khách. Đang mải nhìn theo bóng lưng hai mẹ con họ, Yunsuke nghe thấy giọng Fujima ở đằng sau.

“Anh có việc gì với cô Kimiko vậy?”

“À không, tôi chỉ hỏi xem đêm qua cô ấy có ngủ được không thôi. Nhỡ cô ấy phát hiện ra điều gì thì không tốt cho chúng ta.”

“Ra vậy.” Fujima gật đầu. “Cũng phải để ý đến cô ấy thật. Bởi nếu biết nguồn cơn sự việc, chưa chắc cô ấy sẽ hợp tác với chúng ta.”

Yunsuke nhìn đăm đăm vào gương mặt nghiêng của Fujima lúc anh ta đang nhìn về phía cửa phòng khách. Như thể nhận ra ánh mắt đang nhìn mình, anh ta quay lại nhìn Yunsuke.

“Có chuyện gì à?”

“Không, không có chuyện gì đâu.”

“Anh Namikishi.” Lần này tới phiên Sakazaki hỏi. “Cô gái hôm qua ấy, tên là gì í nhỉ, cô gái cấp dưới của anh Namikishi…”

“Cô Takashina à?”

“À đúng rồi, Takashina. Cô ta về rồi à? Lẽ ra đêm qua cô ta ngủ tại đây chứ nhỉ?”

“À không.” Yunsuke liếc nhìn Fujima.

“Hình như cô ta thuê phòng ở khách sạn.” Fujima nói.

“Vậy à? Hôm qua cô ta không nói với tôi như vậy. Khách sạn mà

anh nói là khách sạn Lakeside à?”

“Tôi không nghe cô ấy kể chi tiết đến mức đó.”

“Vậy có khi giờ này cô ta vẫn ở khách sạn đấy nhỉ? Hay để tôi điện thoại, gọi cô ta đến đây nhé!” Sakazaki nói với Yunsuke.

“Cô ấy bảo hôm nay sẽ về Tokyo từ sớm, không biết chừng đã về đến nơi rồi.”

“Thế à…”

“Có việc gì sao?”

“À không, tôi chỉ nghĩ là cô ta đã mất công đến đây rồi thì không cần nóng vội. Không biết cô ta có đến chào hỏi anh trước khi về Tokyo không?”

“Chắc không đâu. Cô ấy còn phải đi làm mà.”

“Ừ nhỉ. Vốn dĩ cô ta không đến đây để chơi.”

Sakazaki đập nhẹ mấy cái vào đằng sau cổ rồi đứng dậy rời khỏi đó. Nhìn bóng lưng anh ta, Fujima lẩm bẩm, “Một cô gái trẻ trung, xinh đẹp từ đâu xuất hiện, chắc chắn anh ta lại mơ tưởng viển vông rồi. Đúng là người bộp chộp. Chúng ta không thể chia sẻ bí mật với loại người đó.”

Yunsuke im lặng gật đầu.

Giờ học sắp đến, bọn trẻ đã quay lại biệt thự cho thuê. Đợi bọn trẻ cùng thầy Tsukumi và vợ chồng Sakazaki rời khỏi đó rồi, Fujima mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhanh lên nào, cuối cùng thì những người ngoài cuộc đã không còn ở đây.”

“Những người đó sướng thật nhỉ! Họ không biết chuyện gì đang

diễn ra, hay chúng ta đang khốn khổ thế nào.” Sekitani Yasuko cười nhếch môi.

Yunsuke đứng trước mặt họ, cúi đầu. Và anh cứ cúi gằm mặt như thế rồi mở miệng.

“Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho mọi người. Cả đêm qua tôi không ngủ, à không, tôi mải suy nghĩ nên không ngủ được. Quả nhiên tôi không thể tha thứ cho bản thân mình, khi khiến mọi người bị liên lụy vì tội lỗi mà Minako gây ra. Thế nên chỉ cần một người trong số những người ở đây muốn báo cảnh sát, tôi sẽ làm theo ý người đó.”

“Anh Namikishi, chúng tôi đã đi đến kết luận rồi nên anh bỏ ý nghĩ đó đi được rồi đấy.” Fujima vừa lắc đầu vừa nói. “Vợ chồng tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi.”

“Nhà tôi cũng thế.” Sekitani tiếp lời rồi quay sang vợ, mong nhận được sự đồng tình. “Em nhỉ?” Cô ta cũng gật đầu.

“Tôi cũng xin lỗi vì tôi đã nói những lời như thể ghen tị với mọi người. Tôi không có ý đó đâu. Mong mọi người thứ lỗi. Nhưng mà…” Yunsuke chưa nói hết câu, Fujima đã lấy tay ngăn lại.

“Thôi, đừng nghĩ những chuyện dư thừa nữa. Chuẩn bị xuất phát thôi. Chúng ta cần suy nghĩ về những việc tiếp theo sắp tới.”

Yunsuke khẽ thở dài, rồi gật đầu.

Sakazaki cố nín cơn ngáp. Đằng trước mặt anh, Tsukumi đang viết lên tấm bảng trắng để dạy Toán cho bốn đứa trẻ. Bọn chúng đều nghiêm chỉnh, không đứa nào nói tự do. Ở bên cạnh Tsukumi, Kimiko

đang phụ giúp phát sách.

"Vậy chúng ta nghỉ mười phút nhé. Nghỉ xong thì học môn Khoa học tự nhiên."

Tsukumi vừa dứt lời, bọn trẻ đồng loạt đứng dậy. Sakazaki cũng duỗi người, vươn vai, tiện thể nhìn đồng hồ. Hơn mười giờ rồi.

Anh vẫy tay ra hiệu với vợ mình.

"Xin lỗi em, anh để quên đồ ở biệt thự rồi. Anh sẽ quay về đó để lấy. Em phụ thầy Tsukumi thay anh nhé."

"Được thôi, nhưng anh để quên gì vậy?"

"Anh quên sách. Sách bìa mềm ấy."

"Sách bìa mềm ư, anh mang đến đây à?"

"Thì anh đoán ngồi nghe giờ học của thầy ấy sẽ chán lắm nên mới mang đi. Vậy anh đi lấy nhé!"

"Thế anh định đọc sách trong lúc bọn trẻ học à?"

"Cũng được chứ sao. Tại anh đâu có việc gì để làm." Dứt lời, anh nhanh chân đi về phía sảnh ra vào. Kimiko nói thêm điều gì đó, nhưng anh không ngoái đầu lại nhìn.

Ra khỏi biệt thự cho thuê, anh vội vã chạy ra đường, đến gần chiếc xe đạp leo núi đỗ ở đó. Anh lấy chìa khóa trong túi áo, mở khóa, rồi trèo lên xe.

Sakazaki mải miết đạp một mạch không dừng lại. Gần đến biệt thự của Fujima, anh cũng không định đạp chậm lại. Ngược lại, còn dồn hết sức vào đôi chân đặt trên bàn đạp để đạp nhanh hơn, chớp mắt anh đã đi qua biệt thự của Fujima.

Đi hết khu biệt thự, anh rẽ trái. Cứ thế đạp xe thẳng về phía trước,

rồi nhìn thấy tấm biển đề “Khách sạn Lakeside” chình ình ở trước mặt.

Anh để xe đạp ở cuối con đường đằng trước khách sạn rồi bước đi. Xe ô tô lần lượt nối nhau rời khách sạn. Trông thấy một phụ nữ tóc dài đang lái xe, anh liền dừng bước, ráo riết nhìn mặt người phụ nữ đó.

Đó là lúc anh bước qua cánh cổng khách sạn, băng qua bãi đỗ xe, định đi về phía sảnh chính. Thấy gương mặt người đang lái chiếc Cima màu tím than, anh ta hoảng hồn nấp vội vào phía sau chiếc ô tô bên cạnh. Không thể nhầm đi đâu được, người đó nhất định là Namikishi Yunsuke. Còn người ngồi ở ghế bên cạnh ghế lái là Fujima.

Sakazaki chép miệng. Đồng hồ trên tay anh chỉ mười giờ ba mươi lăm phút.

Sau dăm ba phút quanh quẩn ở đó, Sakazaki quay lại, đi về phía cổng khách sạn. Có vẻ hai người trên xe Cima không nhận ra sự hiện diện của anh ở đó.

Đi qua cái cổng, Sakazaki ngoái đầu lại nhìn một lần nữa. Đúng lúc ấy, Namikishi Yunsuke mở cửa, bước ra khỏi xe. Ánh mắt Namikishi chăm chú nhìn về phía sảnh chính của khách sạn. Sakazaki cũng nhìn theo. Và anh ngạc nhiên mở to mắt.

Người bước ra từ sảnh khách sạn, đang đi bộ về phía chiếc xe của Namikishi là Namikishi Minako. Cô ta mặc bộ váy liền thân sát nách màu trắng, còn xách theo túi du lịch.

Đợi Minako đóng cửa sau của xe, Yunsuke liền bật động cơ cho xe chạy. Tiếng thở hổn hển của cô dội vào tai anh.

“Có bỏ quên đồ gì không?” Fujima hỏi.

“Chắc chắn là không.”

“Trong phòng không lưu lại dấu vân tay hay vết tích nào của cô đúng không?”

“Tôi đã cẩn thận hết mức rồi. Sau đó cũng đã bỏ biên lai của khách sạn vào trong cái túi xách tay này.”

“Vậy à. Nhưng mà nên hủy cái biên lai đó thì tốt hơn. Dù sao cô cũng vất vả rồi.”

“Anh không cần động viên sự cố gắng của Minako đâu. Là cô ấy gieo gió gặt bão. Dù cô ấy có tạ lỗi với mọi người bao nhiêu đi chăng nữa thì vẫn không đủ, đúng không Minako?”

Yunsuke dứt lời, cô đáp lại bằng giọng yếu ớt, dường như không thể phản kháng, “Vâng.”

Sau đó, cuộc chuyện trò ngưng lại hồi lâu. Chỉ đến khi Yunsuke dừng xe trước khu biệt thự, Fujima cuối cùng mới lên tiếng.

“Vậy chúng tôi sẽ chạy thẳng đến Tokyo luôn. Mọi người đều tưởng sáng nay cô mệt nên nghỉ ngơi trong phòng. Lỡ bọn trẻ hay vợ chồng Sakazaki có hỏi gì, cô liệu mà trả lời nhé!”

“Tôi hiểu rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

Minako xuống xe, bước đi trên con đường dẫn đến tòa biệt thự. Bộ váy liền thân màu trắng thoắt ẩn thoắt hiện giữa những hàng cây, chẳng mấy chốc sau đó mất hút.

“Bộ váy đó giống với cái váy Takashina mặc hôm qua nhỉ? Nhìn từ

đằng sau, dáng người cũng y chang. Thế là đủ để qua mặt nhân viên khách sạn rồi. May mà hai người đó có phong cách giống nhau."

Yunsuke không đáp lại lời Fujima nói, anh đạp chân ga. Một chiếc xe đạp leo núi đi về phía họ.

Khi Sakazaki đang đạp xe quay lại khu biệt thự thì thấy chiếc Cima của Namikishi hiện ra trước mặt. Sakazaki phanh xe, chiếc xe kia cũng giảm tốc độ. Cửa kính hạ xuống, Fujima ló mặt ra, miệng tươi cười.

"Anh đang làm gì vậy?"

"À, tôi đi thay đổi không khí một chút." Sakazaki cũng nở nụ cười để đáp lại. "Còn hai người đi đâu vậy?" Anh nhòm ghế sau xe. Namikishi Minako không ở đó, nhưng lại có hành lý mà lúc nãy cô ta cầm.

"Chúng tôi đi xem địa điểm tổ chức tiệc nướng cho ngày mai. Vì bọn trẻ đã học hành chăm chỉ nên tôi muốn thưởng cho chúng một ngày để xả hơi."

"Ra vậy."

"Cô Kimiko đang ở biệt thự kia đúng không? Cô ấy mới ốm dậy, anh Sakazaki hãy dành thời gian ở bên cô ấy nhiều hơn."

"Vâng, tôi biết điều đó mà. Tôi định quay lại đó luôn đây."

Thấy Sakazaki để chân lên bàn đạp, Fujima mới gật đầu, đóng cửa kính. Namikishi không nhìn Sakazaki. Anh ta cứ thế lái chiếc Cima đi.

Sakazaki đạp xe, quay lại biệt thự cho thuê. Giờ học của bọn trẻ vẫn tiếp diễn. Kimiko ngồi ở ghế đằng sau ghi chép gì đó. Thấy chồng bước vào, cô ném ánh mắt trách móc về phía đó, nhưng tuyệt nhiên không nói lời nào. Đợi đến khi giờ học kết thúc, vào giờ nghỉ trưa, cô mới xả cơn bực bội ra, "Sao anh về muộn thế?"

"Anh không tìm thấy sách. Có khi để quên ở nhà rồi."

"Vậy anh làm gì mà lâu thế?"

"Có việc quan trọng hơn anh muốn hỏi em, đêm qua Minako có ở trong biệt thự không?"

"Minako ư? Không ở đó thì ở đâu?"

"Chắc chắn không? Em ngủ ở phòng kế bên phòng nhà Namikishi còn gì. Em có thấy bóng dáng cô ta không?"

"Em uống thuốc nên ngủ thiếp đi, làm sao biết được chuyện ở bên ngoài. Sao anh lại hỏi thế?"

"À, anh thấy có gì lạ lắm."

"Cái gì lạ cơ?"

Sakazaki nhìn Tsukumi và bọn trẻ. Họ đang say sưa bàn luận gì đó về môn Khoa học tự nhiên.

"Lúc quay lại biệt thự đằng đó, anh trông thấy Minako từ bên ngoài trở về biệt thự. Cô ta không có vẻ gì là bị ốm cả, dáng vẻ thì trông như đã ngủ ở đâu đó bên ngoài."

"Chả có nhẽ…"

"Thật đấy. Nên anh mới thấy lạ. Hay là tối qua đã có chuyện gì?" Sakazaki nghiêng đầu sang một bên rồi cắn môi.

"Nói chung là em ngủ mê mệt nên không biết gì đâu." Vừa nói dứt

câu đó, Kimiko làm ra vẻ sực nhớ ra chuyện gì. "Nhắc mới nhớ!"

"Chuyện gì vậy?"

"Em cảm tưởng tối qua hơi ồn ào. Hình như có người ra, người vào phòng của nhà Namikishi."

"Thật sao?"

Nhưng Kimiko không gật đầu. Cô nghiêng gương mặt ngán ngẩm sang một bên.

"Em không rõ nữa. Có thể em nằm mơ. Mà này, sao anh cứ bận tâm chuyện đó mãi thế? Hay anh lại nghĩ mình bị cho ra rìa? Anh vẫn để bụng chuyện không được gọi đến bữa tiệc chứ gì."

"Em nói gì vậy, bữa tiệc nào?"

"Hờ, chẳng phải anh biết rõ hơn em sao?" Cô đứng dậy, đi về phía Tsukumi và bọn trẻ.

5

Thực đơn bữa trưa là bánh mì kẹp. Fujima Kazue kẹp những đồ mình nấu vào trong bánh mì, rồi cắt miếng vừa ăn. Minako xếp bánh lên đĩa, xong xuôi bê đĩa đến các bàn. Sekitani Yasuko làm salad và nước ép. Sau đó, Minako lại chuyển những thứ này ra bàn ăn. Lúc chuẩn bị, Sakazaki Kimiko cũng phụ giúp.

"Minako, cô thấy người khỏe hơn chưa?" Kimiko hỏi.

"Tôi ổn rồi. Chỉ mệt một chút thôi." Minako tươi cười.

"Thế à? Tôi lại cứ lo cô bị lây bệnh cảm từ tôi đấy."

"Không phải đâu, cô đừng áy náy. Quan trọng hơn, tình hình ở biệt thự đó thế nào? Bọn trẻ có học hành nghiêm chỉnh không?"

"Ừ, mấy đứa đều chú tâm vào việc học."

"Shota nhà tôi cũng thế à? Nó có tập trung nghe giảng không?"

"Về Shota thì cô không cần phải lo đâu. Có vẻ đứa nhà tôi mới không tập trung nhất."

Kimiko rót chỗ nước ép làm từ các loại hoa quả vào vài chiếc cốc, xếp lên khay rồi bê đi. Nhìn bóng cô ta khuất hẳn rồi, Minako, Sekitani Yasuko và Fujima Kazue đồng loạt nhìn nhau. Nhưng cả ba người đều không nói lời nào.

Sakazaki lại gần bọn họ. "Anh Fujima và anh Namikishi vẫn chưa về à?"

"Ban nãy anh ấy gọi điện về." Fujima Kazue nhanh nhảu đáp. "Bảo là lỡ đi xa quá, nên cả hai sẽ ăn trưa ở ngoài rồi mới về. Anh ấy cũng bảo là sẽ không tranh thủ uống bia đâu, nên đừng có lo."

"Ơ kìa, họ đi đến tận đâu thế nhỉ?"

Thấy Minako xếp salad lên khay, chuẩn bị bê đi, Sakazaki liền đứng ra sau lưng cô.

"Cô khỏe rồi chứ?"

"Vâng, xin lỗi vì đã làm anh lo lắng."

Nhưng câu trả lời đó chưa đủ để Sakazaki rời đi. Anh ta ghé miệng lại sát tai cô.

"Tối qua có chuyện gì à?"

Minako ậm ừ rồi quay lại nhìn mặt anh ta. "Chuyện gì là sao?"

"Chuyện gì đó kỳ quặc í. Và rồi đám người đó lại đuổi cô ra khỏi đây mà không có lý do gì à?"

"Anh đang nói gì vậy?"

"Mà thôi. Tôi sẽ nói chuyện với cô sau." Anh ta chỉ nói thế, rồi cuối cùng cũng chịu đi ra chỗ khác.

Đến giờ ăn trưa, bố mẹ cùng con cái tập trung lại với nhau như mọi khi. Minako và Shota ngồi cạnh nhau.

"Mẹ ơi, bố đâu rồi ạ?" Shota hỏi.

"Bố con ra ngoài cùng chú Fujima một chút. Trước buổi tối, bố sẽ quay lại."

"Thế ạ." Shota nhai nhồm nhoàm miếng bánh mì kẹp. Ngồi bên cạnh, Minako chăm chú nhìn dáng vẻ của con trai. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, cậu con trai nhíu mày tỏ vẻ hoài nghi. "Gì thế ạ?"

"À, không có gì đâu." Minako tươi cười, uống nước ép. "Này, việc học của con thế nào? Có suôn sẻ không?"

"Con không biết. Mẹ hỏi thầy Tsukumi í."

"Con này, nếu con không thích thì không cần gượng ép để vào trường trung học tư thục đâu. Dù con có vào trường công lập trong vùng thì mẹ cũng không sao."

Shota nhìn mẹ với gương mặt sửng sốt. "Sao tự nhiên mẹ lại nói thế?"

"Tại vì… Mẹ không muốn áp đặt con làm những việc mình không thích."

"Hồi trước mẹ có nói thế bao giờ đâu. Chẳng phải mẹ bảo vào được trường học tốt, vào đại học tốt, cuối cùng sẽ có lợi cho con,

nên từ giờ con hãy cố gắng hộ mẹ sao? Mẹ lúc nào cũng bảo rằng nói gì thì nói, đất nước này sẽ không thay đổi định kiến về bằng cấp đâu còn gì.”

“Đúng là mẹ từng nói vậy, nhưng đời người ta không chỉ có mỗi việc học hành con ạ.”

“Đến lúc này mẹ nói thế làm gì nữa ạ?” Shota chau mày, chu môi lên. “Người nói không vào được trường tốt thì chỉ có thiệt thân cũng là mẹ đúng không? Ngay đến những công chức nhà nước làm việc xấu để kiếm chác, cũng phải học Todai mới được ngồi vào vị trí đó. Bởi họ học Todai nên được cảnh sát bảo vệ, không phải đi tù đúng không ạ? Trong thế giới này, kẻ chiến thắng là những người thăng tiến nhỉ. Thế mà giờ này, sao mẹ tự dưng lại nói mấy lời kỳ quặc thế ạ?”

“Shota…”

“Con cảm ơn vì bữa ăn.” Shota chắp tay nói rồi đứng dậy.

Làn đường ô tô của đường cao tốc Chuo khá vắng vẻ. Cả quãng đường không gặp cảnh ùn tắc nào nghiêm trọng nên chiếc Cima đang thuận lợi tiến gần Tokyo.

“Anh vẫn lái được chứ, có cần tôi lái thay không?” Fujima hỏi sau khi đến khu dịch vụ Dangozaka không lâu. Cho đến lúc đó, giữa hai người không có cuộc hội thoại nào đúng nghĩa.

“Tôi ổn. Hay nghỉ một chút để đi vệ sinh nhé!”

“Tôi không cần đâu.”

“Vậy không ghé vào Dangozaka nữa. Tôi muốn đến chỗ kia thật

nhanh.”

Fujima có vẻ không phản đối, bởi anh ta không nói gì cả.

“Tôi hỏi một chút được không?” Yunsuke nói.

“Chuyện gì?”

“Tôi vẫn luôn tự hỏi, rằng tại sao mọi người đi xa đến mức này để giúp Minako, dù cho mọi người có thân nhau đi chăng nữa. Nếu chẳng may làm không tốt, có thể còn bị cảnh sát bắt. Vậy thì tại sao? Đặc biệt là anh Fujima, một người luôn điềm tĩnh như anh mà lại quyết định dấn thân vào chuyện như thế này, tôi thấy quả là liều lĩnh.”

“Chắc chắn tôi đã giải thích trước đó rồi mà. Chúng tôi coi Minako như người thân của mình. Chẳng ai lại muốn người thân của mình trở thành tội phạm giết người cả.”

“Chẳng phải chỉ là như người thân thôi sao? Chứ nào phải người thân thật sự. Cứ cho là truyền thông có đánh hơi được mối quan hệ của mọi người đi nữa, cứ giả vờ không biết là được mà. Mặc dù thực tế có lẽ sẽ ảnh hưởng đến việc thi cử của bọn trẻ, nhưng điều đó có đến mức trở thành động cơ để che giấu tội phạm giết người không?” Yunsuke chăm chú nhìn cảnh vật trôi qua bên kia cửa kính xe và bình thản nói.

“Anh Namikishi tính nói gì vậy? Đừng bóng gió nữa, nếu có gì muốn nói, hãy nói thẳng ra. Tôi không muốn phí hoài trí óc lẫn thời gian của mình để đoán ý của anh đâu.”

Trong phút chốc, Yunsuke dồn lực vào cánh tay nắm vô-lăng và nghiến chặt răng. Tốc độ xe tăng vọt lên.

“Phiền anh lái xe cẩn thận.” Fujima nói. “Chưa bàn đến việc gặp tai nạn, chúng ta không thể để bị bắt vì vi phạm tốc độ. Quan trọng hơn, chuyện chúng ta đang chạy xe ở đây, vào thời gian này, không được để lộ cho cảnh sát biết.”

Yunsuke nhấc chân khỏi chân ga. Tốc độ xe đột ngột giảm. Anh lái chiếc xe từ làn đường vượt vào trong làn di chuyển.

Anh điều hòa lại hơi thở, rồi nói, “Vậy tôi sẽ nói thẳng.”

“Mời anh.”

“Kế hoạch lần này được thực hiện theo chỉ thị của anh Fujima. Trông anh cũng có vẻ xông xáo nhất. Thế nên mới dấy lên nghi ngờ của tôi ở chỗ này. Rằng phải chăng anh có lý do đặc biệt nào đó để bao che cho Minako. Nói một cách dễ hiểu hơn thì…”

“Ý anh là giữa tôi và Minako có một mối quan hệ đặc biệt à?”

Yunsuke liền im bặt. Trái ngược với anh, Fujima nở nụ cười xảo trá.

“Tôi thấy anh nói chuyện với Kimiko sau bữa sáng. Lẽ nào cô ta đã nói điều gì đó với anh?”

“Không, chuyện không phải như thế.”

“Mà thôi, sao cũng được. Tôi biết cô ta vốn không thiện cảm với chúng tôi. Thay vào đó, tôi muốn hỏi ngược lại anh. Tại sao anh lại hỏi tôi điều đó? Chẳng phải anh không còn tình cảm với Minako nữa hay sao? Nếu thế thì dù cô ấy có mối quan hệ sâu sắc với ai, cũng không mắc mớ gì đến anh nữa.”

“Chuyện giữa tôi và Minako có như thế nào, cũng không tới lượt người ngoài xen vào. Tôi nói thật đấy. Nhưng nếu Minako có người

đàn ông khác, với tư cách là chồng cô ấy, tôi nghĩ mình có quyền được biết.”

“Hóa ra anh nghĩ vậy. Chứ không phải anh biết rồi sẽ tổn thương đâu nhỉ?”

“Rồi vậy thì sao? Người đàn ông đó là anh à?”

“Hình như anh đang quy chụp Minako có tình nhân.”

“Tôi có trong tay chứng cứ.”

“Hả?” Giọng nói của Fujima không thoáng chút dao động. “Chứng cứ gì vậy?”

Yunsuke im lặng giây lát. Tận dụng khoảng thời gian đó, anh chầm chậm vượt qua chiếc xe tải hạng nhẹ đằng trước.

“Là bao cao su,” Yunsuke nói. “Nó được cất trong túi xách của vợ tôi. Bất kể vợ chồng tôi chưa từng dùng biện pháp tránh thai.”

Lần này tới phiên Fujima im lặng. Tiếng rên khẽ của anh ta vang lên bên tai Yunsuke.

“Nếu chỉ có thế thì chưa đủ để làm sáng tỏ sự ngờ vực của anh.”

“Anh tính lật bài ngửa với tôi đấy à?”

“Được thôi. Cùng lật bài ngửa nào!” Fujima vẫn nói bằng giọng nhẹ nhàng không khác lúc trước. “Tôi bị vợ anh, tức là cô Namikishi Minako…” Anh ta tạm ngắt ở đây, buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp. “… thu hút. Cũng có thể nói là tôi quan tâm đến cô ấy.”

Yunsuke căng một bên gò má.

“Anh can đảm đấy.”

“Cô ấy xinh đẹp. Lại cực kỳ quyến rũ. Tôi nghĩ cô ấy là người phụ nữ tuyệt vời gấp ngàn vạn lần cái cô Takashina Eriko kia. Từ tận đáy

lòng mình, tôi ghen tị với anh vì có thể độc chiếm cô ấy.”

“Anh nói mà không biết ngượng mồm nhỉ?”

“Ở vào tình huống này, tôi có hơi kích động. Nhưng tôi nghĩ sẽ là vô nghĩa nếu lấy bừa một lý do nào đó để qua mặt anh.”

“Vậy để tôi nói cho anh biết giờ trong đầu tôi đang nghĩ gì nhé! Tôi nghĩ rằng đáng lẽ mình nên dừng xe tại Dangozaka.”

“Ra là anh định thả tôi xuống xe à? Hay muốn đấm tôi vài quả? Đàn ông quả là sinh vật lạ lùng nhỉ. Một mặt, anh phản bội vợ mình, nhưng khi thấy vợ bị người đàn ông khác giành mất lại cảm thấy tức tối đúng không?”

“Tôi đã bảo đây là vấn đề riêng của vợ chồng tôi rồi còn gì?”

“Nhưng anh đã muốn chấm dứt mối quan hệ vợ chồng đó, tôi nói sai à?”

”… Anh bắt đầu qua lại với Minako từ khi nào?”

“Từ khi nào nhỉ? Chúng tôi biết nhau ở trung tâm luyện thi. Chính xác là từ sau khi đó.”

“Sau đó, hai người ngay lập tức tiến triển thành quan hệ nam nữ à?”

“Chuyện đó thế nào ư? Anh tùy ý tưởng tượng đi. Nhưng mà tôi chỉ nói điều này thôi. Cái bao cao su mà anh tìm thấy mang một ý nghĩa khác, không như những gì anh nghĩ đâu. Có một lý do mà hiện tại anh không nghĩ đến.”

Yunsuke quay mặt về phía Fujima.

“Anh không nhìn đằng trước sẽ nguy hiểm đấy.” Fujima tức khắc nói.

“Vậy lý do đó là…”

“Việc đó anh nên trực tiếp nghe từ vợ mình thì hơn. Tôi không dám phán đoán bừa. Vả lại, hiện tại chúng ta đang thực hiện một nhiệm vụ quan trọng, nên anh đừng suy nghĩ linh tinh nữa. Để tôi nhắc cho anh nhớ, chúng ta bây giờ cùng hội cùng thuyền rồi, không rảnh để nói về chuyện quan hệ cá nhân đâu.”

Yunsuke đi vào làn xe vượt, anh lại đạp mạnh chân ga, nhanh chóng áp sát xe đằng trước. Mặc dù xe chạy quá tốc độ, nhưng lần này Fujima không phàn nàn gì.

Tới Takaido, thời gian đi đến chung cư Eriko ở chưa đến mười phút. Chung cư đó là một tòa nhà năm tầng không mới lắm, nhưng được xây khá kiên cố. Yunsuke và Fujima đỗ xe ở bãi xe cách đó không xa, cầm hành lý Minako đưa, đi vào chung cư. Ở đây không có người quản lý nhưng cửa được khóa tự động. Yunsuke dùng chiếc chìa khóa cô ấy đưa từ trước để mở khóa.

Trước khi vào căn hộ của Eriko, anh đi vòng ra đằng sau tủ đựng thư. Mỗi hòm thư ở đây lại được khóa bằng ổ khóa nhỏ.

Fujima lấy ra thứ gì đó. Là đôi găng tay màu trắng. Anh ta cũng đưa một đôi cho Yunsuke.

“Những dấu vân tay của anh có trong căn hộ từ trước thì đành chịu, nhưng hôm nay mà có dấu vân tay mới thì dở đấy. Một khi bị in dấu tay rồi thì sau đó có lau cũng không sạch. Cảnh sát chỉ cần điều tra là truy ra ngay.”

Yunsuke gật đầu, đeo găng vào hai tay.

“Anh có mở được hòm thư của Takashina không?” Fujima hỏi.

“Tôi không chắc. Vì nó lúc nào cũng bị khóa.”

Yunsuke lục túi xách của Eriko. Anh tìm thấy cái móc treo chìa khóa của nhãn hiệu cao cấp. Ở đó treo ba chìa khóa. Cắm chìa nhỏ nhất vào ổ khóa hòm thư của phòng 405 thì vừa khít.

Chỉ có thư quảng cáo, thông báo tiền điện ở bên trong hòm thư. Lấy hết mấy thứ đó ra, anh lại đóng cửa, khóa hòm thư.

“Hình như không có báo nhỉ?”

“Có vẻ cô ấy không đặt báo. Cô ấy bảo chỉ dùng TV và mạng Internet là đủ rồi.”

“Ra vậy.” Fujima gật đầu.

Căn hộ của Eriko ở góc trong cùng của tầng bốn. Trong thang máy, lẫn ở hành lang, họ không gặp ai đi ngang qua.

Căn hộ đó vốn là phòng 2DK. Những vách ngăn trong phòng đã bị tháo ra, nên thực chất nó được sử dụng như phòng 1DK. Đồ nội thất trong phòng mang phong cách hiện đại, nhiều món là hàng cao cấp. Đồ đạc được phối theo tông màu be. Mùi vị cuộc sống không lưu động nhiều nơi đây, bởi trong bếp hầu như không có bát đĩa hay dụng cụ nấu nướng.

“Căn hộ đẹp đấy. Anh Namikishi trả tiền nhà cho cô ta à?”

Yunsuke lắc đầu. “Cô ấy thuê chỗ này từ trước khi quen tôi.”

Anh đặt hành lý của Eriko lên trên cái ghế sofa hai người ngồi.

“Anh lôi đồ trong túi ra, rồi thu dọn chúng giúp tôi được không?” Fujima nói. “Phải cất quần áo và mỹ phẩm đi. Nếu để nguyên mấy đồ đó trong túi du lịch, cảnh sát sẽ tra ra cô ta đã đi đâu.”

“Tôi hiểu rồi.”

Đầu tiên, Yunsuke đổ hết đồ bên trong túi du lịch lên trên mặt bàn. Cái bóp nhỏ lèn chặt mỹ phẩm rơi ra trước. Ngoài ra còn có quần áo để thay, túi đựng đồ lót, đồ vệ sinh cá nhân. Anh ngắm nghía chúng một lúc lâu.

“Có chuyện gì thế?”

“Không, tôi đang nghĩ xem hành lý chỉ có ngần này thôi à?”

“Chỉ đi một đêm thôi nên từng đây là đúng rồi. Hay còn có món đồ nào đáng lẽ phải có mà lại thiếu?”

“Không, ý tôi không phải vậy.”

Yunsuke cất từng món đồ vào vị trí vốn có của nó. Quần áo thì ném vào cái giỏ ở bên cạnh máy giặt, mỹ phẩm để trên bàn trang điểm. Đồ vệ sinh cá nhân thì cất ở cái giá trong nhà tắm.

Xong xuôi, anh quay lại ghế sofa, đúng lúc Fujima đang lục lọi ngăn kéo cái tủ trong phòng khách.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Tôi tìm xem có thứ gì chỉ ra việc cô ta đã đến hồ Himegami không. Dù ở khách sạn, Minako đã dốc sức đóng vai cô ta rồi, nhưng nếu được, tôi muốn sự chú ý của cảnh sát không hướng về phía chúng ta.”

Fujima ngừng tay, quay lại phía Yunsuke. “Mà tôi quên không hỏi, có ai biết mối quan hệ của anh và Takashina không?”

“Chắc chắn là không.”

“Anh chắc chứ? Người ở công ty anh có biết không?”

“Tôi nghĩ là không.”

"Anh nghĩ… à? Nếu đó không phải là suy nghĩ chủ quan của anh thì tốt." Nói đoạn, Fujima lại tiếp tục công việc đang làm dở.

Yunsuke mở tủ quần áo, cất cái túi du lịch đã trống hết đồ vào bên trong. Quần áo trong tủ treo thành hàng ngay ngắn. Anh đặt cái túi vào khoảng trống bên dưới chỗ quần áo đó. Lúc ấy, một cái túi xách màu đen ở dưới chân đập vào mắt anh. Túi không đóng nắp, nên có thể nhìn thấy đồ bên trong túi.

Anh cho tay vào trong túi, tay quờ vào một xấp ảnh. Tấm ảnh trên cùng chụp đằng sau lưng một người phụ nữ. Đây có vẻ là khu dân cư ở nơi nào đó. Bức ảnh thứ hai, chụp cô ta đang đi vào một căn nhà. Trong bức ảnh này có thể thấy gương mặt nghiêng.

Người phụ nữ đó chính là Minako.

Và bức ảnh thứ ba. Cánh cửa ngôi nhà đó được mở ra, người đàn ông ló mặt ra. Gò má Yunsuke giật giật. Người đàn ông trong ảnh là Fujima.

Yunsuke lén nhìn Fujima. Có vẻ Fujima đã lục xong ngăn kéo tủ ở phòng khách, giờ thì đang chăm chú quan sát phía dưới tủ để điện thoại.

Yunsuke nhanh tay nhét xấp ảnh vào trong túi áo khoác.

Hơn một tiếng đã trôi qua kể từ lúc họ bước chân vào trong căn hộ này.

"Chúng ta chuẩn bị rút thôi!" Fujima nhìn đồng hồ và nói. "Không nên ở lại lâu. Về muộn quá có lẽ Sakazaki sẽ nghi ngờ."

"Anh nói đúng. Vậy anh có tìm thấy thứ gì chỉ ra cô ấy, à không, Eriko đã đến hồ Himegami không?"

Fujima lắc đầu.

“Tôi tìm kĩ lắm rồi, hình như không có. Mà tôi nghĩ đến đây là đủ rồi. Nào đi thôi.” Fujima nói.

Họ quay lại xe ô tô. Chạy được một lúc, Fujima mới mở miệng.

“Về chuyện ban nãy, có lẽ cần nghĩ xem sẽ che giấu được đến mức nào.”

“Chuyện ban nãy ư?”

“Chuyện có người nào biết mối quan hệ của anh và cô ta không đó.”

“À…”

“Hôm nay thì vẫn ổn, nhưng việc Takashina không xuất hiện ở công ty từ ngày mai, có lẽ sẽ gây ra khá nhiều náo động đấy. Chắc người ta cũng sẽ liên lạc với anh để hỏi thăm thông tin.”

“Có lẽ vậy.”

“Đến lúc đó, anh sẽ trả lời thế nào đây nhỉ?” Fujima ngả ghế ra đằng sau. “Trước mắt, anh cứ giả vờ như không biết gì cả. Ý tôi là đừng nói ra việc cô ta đã đến hồ Himegami. Tôi nhắc lại để anh nhớ, tôi muốn hạn chế tối đa việc cảnh sát hướng sự chú ý về phía chúng ta.”

“Tôi biết mà. Tôi cũng định làm như thế?"

“Nhưng mà, chúng ta sẽ duy trì việc đó được bao lâu? Tôi không đoán được cảnh sát sẽ năng nổ đến đâu với vụ mất tích kiểu này. Giả sử họ sẽ bắt tay vào điều tra gì đó, vậy thì có lẽ sẽ bắt đầu từ mối quan hệ với đàn ông của cô ta.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

“Giả sử có người lờ mờ nhận ra mối quan hệ của hai người, hoặc giả như xuất hiện món đồ nào đó trong căn hộ của cô ta chỉ ra mối quan hệ với anh… Nếu thế, cảnh sát sẽ tìm đến anh đúng không? Đến lúc đó, anh sẽ làm gì?”

“Thì cứ giả bộ không biết là được. Dù chuyện có bị lộ ra sau đó thì cũng không bị cảnh sát nghi ngờ đâu, vì đã là con người, một khi có quan hệ ngoài luồng, chẳng ai dại gì vạch áo cho người xem lưng để người khác biết.”

“Cách đó có lẽ ổn với anh, nhưng với người khác thì chưa chắc. Ví dụ trong giai đoạn anh vờ như không biết ấy, Minako lại bị tra xét thì sao? Nếu bị cảnh sát hỏi về người phụ nữ tên Takashina Eriko, cứ giữ nguyên quan điểm, khăng khăng bảo không biết gì thì có được không?”

“Nói thế thì có vấn đề gì sao?”

“Giả sử cảnh sát nắm được việc cô ta đã đến hồ Himegami, vậy thì khai như thế lại thành khiên cưỡng. Vì chắc chắn việc anh đến ở khu biệt thự đó đã được họ xác định, nên hiển nhiên Minako sẽ phải gặp Takashina ở đó.”

“Nhưng cũng có khả năng tôi lén lút gặp cô ấy mà Minako không biết, cho nên, dù quan hệ giữa tôi và Eriko bị phơi bày sau đó, cũng chẳng có gì mâu thuẫn nhỉ?”

“Thế thì chúng tôi cũng phải thống nhất nói dối, rằng chúng tôi không gặp người phụ nữ tên Takashina Eriko ở hồ Himegami.”

“Chuyện sẽ thành như thế, nhưng…” Nói đến đây, Yunsuke cắn môi. Anh đập nhẹ vào vô-lăng. “À, không được rồi.”

“Đúng rồi. Vì còn vướng vợ chồng Sakazaki nữa. Trường hợp họ

bị cảnh sát hỏi cung, chắc hẳn họ sẽ nói ra sự thật, rằng người phụ nữ tên Takashina Eriko quả thật đã đến đây. Nếu thế, những người đã thống nhất lời khai từ trước sẽ bị nghi ngờ."

Yunsuke khẽ rên lên.

Lối vào đường cao tốc đã ở trước mặt. Anh cho tay vào túi toan lấy tiền, nhưng Fujima đã xòe ra tờ một nghìn yên trước. Anh nói cảm ơn rồi nhận tiền.

"Nếu thế thì về cơ bản, để mình tôi nói dối thì tốt hơn."

"Anh cũng nên chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc đó, một khi cảnh sát đã lờ mờ phát hiện ra mối quan hệ của anh với Takashina Eriko. Nhưng có lẽ họ khó mà nhìn thấu sự tình." Fujima ấp úng nói, rồi vỗ nhẹ vai Yunsuke. "Mà anh yên tâm. Chúng ta đã có sự phòng bị kĩ lưỡng. Cho dù cảnh sát có nghi ngờ anh đến đâu, họ cũng không thể ngờ chúng ta hợp tác với nhau. Và quan trọng hơn, cái xác đó vẫn chưa bị phát hiện. Chừng nào chưa tìm thấy thi thể, không thể cấu thành vụ án."

Yunsuke thở dài, rồi lẩm bẩm trong miệng, "Nếu chuyện diễn biến theo hướng đó thì tốt."

6

Lúc họ về đến hồ Himegami, mặt trời đã khuất bóng. Đó cũng là khoảng thời gian bữa tối bắt đầu. Trên quãng đường về, chuông điện thoại của Fujima reo một lần duy nhất. Kazue gọi đến. Fujima chỉ nói

“Ổn rồi. Mọi chuyện đều suôn sẻ,” rồi cúp máy.

Về đến biệt thự, cánh cửa sảnh mở ra, mùi cà-ri thoang thoảng trong không khí. Bọn trẻ đã dùng bữa xong, chúng đang chơi trò chơi điện tử cùng Tsukumi trong phòng khách. Ở trong bếp, ba người phụ nữ đang rửa dọn bát đĩa. Không thấy bóng dáng vợ chồng Sakazaki và Sekitani đâu.

“Anh về rồi à? Anh ăn tối chưa?” Kazue hỏi chồng.

“Anh ăn tạm ở trạm dừng chân rồi. Mà Sekitani và nhà Sakazaki đâu em nhỉ?”

“Em không rõ, đến ban nãy họ vẫn ở đó mà.”

“Kimiko thì sao?”

“Em nghĩ là cô ấy ở trong phòng. Hình như cô ấy mệt.”

Có tiếng động ở sảnh ra vào. Rồi đến tiếng bước chân, cửa phòng khách mở ra. Sekitani bước vào, hết nhìn Fujima rồi lại nhìn Yunsuke. “À, hai người về rồi. Đầu xuôi đuôi lọt chứ?”

“Ừ, đại khái vậy,” Fujima đáp.

“Vậy à?” Nói rồi, Sekitani cụp mắt nhìn xuống.

“Có chuyện gì sao?”

“Ừ, thực ra có một chuyện làm tôi khó nghĩ.”

“Là chuyện gì vậy?”

“Qua đây rồi nói.” Sekitani rời phòng khách. Yunsuke cùng Fujima đi theo sau. Sekitani đi vào phòng mình.

“Sakazaki sao?” Mặt Fujima nhăn nhó khi nghe câu chuyện Sekitani

kể lại. “Anh ta nói là nhìn thấy chúng tôi à?”

“Đúng vậy. Sau bữa tối, anh ta rủ tôi đi dạo và đã nói như thế. Hình như anh ta mê mẩn cô Takashina đó, cho nên sáng nay đã đi tới khách sạn Lakeside để tìm gặp. Ở đó, anh ta bắt gặp hai người, lại còn thấy Minako bước ra từ khách sạn.”

“Gay thật!” Fujima khoanh tay lại. Rồi anh ta chép miệng, gãi trán. “Nhắc mới nhớ, lúc chúng tôi rời khỏi đây cũng gặp anh ta. Có lẽ lúc đó anh ta vừa quay về từ khách sạn.”

“Thế anh Sekitani đã nói gì với anh ta vậy?” Yunsuke hỏi.

“Hình như anh ta nghĩ tối qua đã xảy ra chuyện gì đó đây. À không, dĩ nhiên anh ta không biết sự thực rồi. Ngược lại còn nghĩ đó là một chuyện vui vẻ nào đó và chỉ có mình bị ra rìa.”

“Ngu ngốc! Sao lúc nào anh ta cũng thế nhỉ?” Giọng Fujima bực bội.

“Tôi đã nói dối là không có chuyện gì đâu, và tôi chẳng biết gì hết, nhưng có vẻ chưa thuyết phục được anh ta. Làm sao bây giờ? Cứ đà này tôi nghĩ anh ta sẽ đi tìm Minako để hỏi cho ra nhẽ đấy.” Sekitani nhìn Fujima rồi nhìn Yunsuke.

Trên mặt Fujima vẫn hiện lên vẻ sầu não. Một con bướm nhỏ từ đâu đó lọt vào trong phòng, nó bay vật vờ xung quanh cái đèn huỳnh quang, thi thoảng lại đâm thẳng vào đèn.

“Để tôi nói với anh ta,” Yunsuke nói.

Hai người còn lại nhìn anh.

“Tại vì hết cách rồi mà. Chứ chờ đến lúc cảnh sát tìm đến Sakazaki, mà anh ta nói điều này ra, mọi công sức của chúng ta đổ

sông đổ biển hết.”

“Đúng vậy. Đúng là chỉ còn cách đó.” Fujima không phủ nhận. “Anh ta không phải kiểu người biết giữ mồm miệng, nên tôi khá bất an. Vả lại tôi cũng không biết anh ta có chịu hợp tác với chúng ta không.”

“Giờ tôi sẽ nói luôn. Sakazaki đang ở đâu nhỉ?”

“Khoan đã. Anh Namikishi không nói trực tiếp thì tốt hơn. Tôi sẽ giải thích với anh ta.” Fujima nói.

“Không được, mọi nguồn cơn đều từ hành động thiếu suy nghĩ của vợ tôi mà ra, nên tôi sẽ nói. Tôi nghĩ mình nên làm như vậy.”

“Tôi hiểu cảm giác của anh, nhưng những lúc như thế này, có người thứ ba tham gia sẽ tốt hơn. Nếu nói ra sự tình khiến chúng tôi hợp tác với anh, biết đâu anh ta sẽ hiểu thấu.”

“Làm thế tốt hơn đấy, anh Namikishi.” Sekitani cũng đồng tình. “Hãy giao cho anh Fujima đi.”

Yunsuke thở dài một hơi, nhìn mặt hai người đó rồi gật đầu.

“Tôi hiểu rồi. Nhưng đổi lại, hãy để tôi có mặt ở đó. Tôi nghĩ đó là nghĩa vụ tối thiểu của mình.”

“Không, việc đó thì…”

“Xin anh đấy.” Yunsuke cúi đầu.

Ngập ngừng mất vài giây, Fujima nói, “Tôi hiểu rồi. Lời anh Namikishi nói cũng có lý. Vậy anh Sekitani, nhờ anh gọi Sakazaki giúp. Nói luôn ở đây nhỉ. Nếu anh Sekitani thấy phiền thì chúng ta sẽ đổi chỗ.”

“Không cần đâu. Ở đây cũng được. Vậy tôi sẽ đi gọi anh ta.”

Sekitani đi rồi, Fujima châm lửa điếu thuốc lá.

“Nào, biết mở lời thế nào đây?”

“Chắc Sakazaki sẽ sửng sốt lắm.”

“Có lẽ vậy.” Fujima phả ra làn khói thuốc, rồi chăm chú nhìn làn khói ấy bồng bềnh trôi trong không trung.

Sekitani dẫn Sakazaki vào trong phòng. Sakazaki đang cười toe toét. Mặt anh ta hướng về phía Fujima và Yunsuke.

“Mọi người tụ tập đông đủ ghê.”

“Xin lỗi vì làm phiền lúc anh mệt.” Fujima xin lỗi.

Sakazaki ngồi đối diện Fujima và Yunsuke.

“Chuyện anh định nói là gì vậy? Tôi cũng đại khái nhìn ra rồi.”

“Thế ư, anh nhìn ra điều gì?”

“Tối qua có một việc đã xảy ra ở đây. Tôi đoán là bữa tiệc ấy. Nhưng Minako không chấp nhận điều đó, nên chỉ mình cô ấy bỏ ra ngoài ngủ. May thay, Takashina Eriko đang ở khách sạn, nên Minako cũng đến khách sạn đó. Tôi nói đúng không?”

Lắng nghe những lời tuôn ra từ miệng anh ta, Yunsuke chớp mắt liên hồi. Anh lần lượt nhìn Sekitani và Fujima.

“Không phải đâu, anh Sakazaki. Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì hết. Bữa tiệc là sao?” Fujima cười trừ. Nhưng nét mặt anh ta đanh lại.

“Không cần lấp liếm đâu. Anh Namikishi cũng biết phải không?”

“Anh Sakazaki, hình như anh đang hiểu lầm điều gì thì phải. Chuyện chúng tôi định nói không phải như vậy. Chuyện hoàn toàn khác.”

“Chuyện khác ư?”

“Đúng vậy, chuyện nghiêm trọng hơn rất nhiều. Nên gọi đó là chuyện lớn.” Fujima liếm môi rồi tiếp tục. “Thực ra, tối qua một vụ án đã xảy ra ở đây. Một người đã lỡ tay hại chết một người.”

Mặt Sakazaki nghệt ra trong phút chốc. Ngay khi anh ta định nói gì đó, Fujima đã cướp lời.

“Người chết là Takashina Eriko. Hại chết người là Minako.”

Trước Sakazaki dường như chưa thể chấp nhận được tình hình, Fujima bình thản kể lại sự việc tối qua. Sakazaki chắc vì không nghĩ ra lời nào để nói, nên chỉ im lặng lắng nghe. Yunsuke nhìn thấy mồ hôi lăn dài trên thái dương anh ta.

Kể đến đoạn đã xử lý xong cái xác, Fujima tạm ngừng lời, hít thở sâu, rồi tiếp tục.

“Vì lý do đó, chúng tôi đang dùng tất cả những gì mình có để xử lý trót lọt việc này. Nên anh Sakazaki, rất mong anh có thể hợp tác với chúng tôi.”

Fujima cúi đầu. Ở bên cạnh, Yunsuke cũng làm theo.

“Anh đang bảo tôi trở thành đồng phạm đấy à?” Sakazaki cuối cùng cũng chịu mở miệng. Giọng anh ta như gào lên.

“Cầu xin anh đấy.” Yunsuke nài nỉ.

Sự im lặng kéo dài đằng đẵng. Yunsuke cúi đầu, nên không biết trên mặt Sakazaki đang hiện lên thứ cảm xúc gì.

“Tôi xin phép từ chối.” Sakazaki nói nhỏ.

Nghe vậy, Yunsuke liền ngẩng mặt lên.

Mặt Sakazaki đỏ phừng phừng.

“Tại sao chúng tôi phải giúp anh làm việc đó chứ? Đó chẳng phải là tội nghiêm trọng sao? Không phải chuyện đùa đâu. Tôi sẽ không đời nào tiếp tay cho việc làm đó.”

“Anh Sakazaki, nhưng việc này…”

Bỏ ngoài tai lời khẩn cầu của Yunsuke, Sakazaki đứng dậy.

“Tôi sẽ về. Sẽ rời chỗ này ngay lập tức. Tôi cũng sẽ dẫn Kimiko và con trai tôi về cùng. Tôi không nói chơi đâu. Thật không thể tin được việc mấy người đã làm.” Nói rồi, anh ta lao như bay khỏi phòng.

1

Yunsuke vội lao ra khỏi phòng để đuổi theo Sakazaki. Fujima và Sekitani cũng đuổi theo sau họ.

Đến trước phòng Sakazaki, họ nghe thấy tiếng nạt nộ của anh ta ở bên trong.

“Tóm lại chúng ta sẽ thu dọn hành lý thật nhanh. Rồi rời khỏi nơi này ngay lập tức.”

“Chờ đã. Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?” Kimiko cũng thét lên như thể đang rối bời.

“Chẳng đâu vào đâu cả. Một việc kinh khủng đã xảy ra. Thế mà em lại không biết gì hết.”

“Thế nên em đang hỏi anh đó là chuyện gì?”

Yunsuke không gõ cửa mà xộc thẳng vào trong phòng. Kimiko đang ngồi trên giường, hoảng hốt nhìn anh. Sakazaki thì đang mở cái túi to ở trên sàn.

“Gì vậy, sao anh tự tiện mở cửa thế, thật bất lịch sự.” Sakazaki nói bằng giọng điệu hằn học.

Thấy Yunsuke chỉ im lặng nhìn anh ta mà không làm gì, Fujima từ đằng sau bước vào.

“Anh Sakazaki, bình tĩnh đã. Tóm lại, hãy nghe chúng tôi nói một lần nữa.”

“Tôi không muốn nghe.” Sakazaki gắt gỏng. “Kimiko, em nghĩ tối qua đã xảy ra chuyện gì? Là giết người đấy. Ở phòng bên cạnh có người đã bị giết. Người phụ nữ trẻ đó, cô gái tên Takashina đã bị giết. Là Minako đã giết cô ta.”

Kimiko trợn trừng mắt, nét mặt sợ sệt nhìn Yunsuke.

“Họ lại còn vứt cái xác để việc đó không bị lộ ra với cảnh sát. Vứt ở cái hồ đó. Hồ Himegami. Họ nói những người khác cũng giúp đỡ, chỉ có thể nói là họ điên rồi. Mấy người mất trí hết rồi.”

“Bởi vì sự việc có nhiều uẩn khúc, anh hãy nghe chúng tôi nói đã.”

Sekitani cố lựa lời để xoa dịu cơn thịnh nộ của Sakazaki, song có vẻ vô ích. Anh ta xua tay, rồi lắc đầu.

“Uẩn khúc gì chứ? Tôi biết các anh thân thiết với nhau. Nhưng tôi không có nghĩa vụ phải đi theo các anh. Anh Sekitani, anh thừa biết còn gì. Đó là giết người đấy. Là phạm tội nghiêm trọng nhỉ. Để xảy ra chuyện như thế, đương nhiên phải báo cảnh sát.” Anh ta hướng ánh nhìn giận dữ về phía Yunsuke. “Lỗi phần nhiều ở anh. Anh thích ngoại tình thì mặc xác anh, nhưng đừng mang rắc rối đến tận đây. Chuyện này chẳng liên quan gì tới chúng tôi. Hà cớ gì mà kéo chúng tôi vào xích mích giữa vợ và cô nhân tình của anh chứ?”

Đáp lại, Yunsuke chỉ có thể lí nhí nói xin lỗi và cúi đầu.

Những người phụ nữ có vẻ đã nghe thấy tiếng tranh cãi, nên đồng loạt kéo đến. Nhìn thấy Minako, Sakazaki xếch mắt lên.

“Minako à, cô nên đi đầu thú. Cô mà không làm thế thì mới lạ đấy.

Cô phải làm việc đó đi.”

Minako không nói gì, chỉ hướng vẻ mặt bối rối về phía Fujima để cầu cứu.

“Bọn trẻ đâu rồi?” Fujima hỏi Kazue.

“Chúng mới quay về biệt thự cho thuê.”

“Vậy à? Anh Sakazaki, cầu xin anh, hãy nghe chúng tôi nói một lần nữa thôi.” Fujima năn nỉ.

“Anh bảo tôi nghe chuyện gì? Này Kimiko, em làm gì mà lề mề thế? Sửa soạn nhanh lên để còn rời khỏi đây. Sau đó, gọi điện sang biệt thự kia, xin cho Takuya về.” Sakazaki lấy quần áo trong tủ, ném mạnh vào trong túi.

“Cũng hết cách rồi. Trước mắt, chúng ta xuống dưới đã.” Fujima nói với Yunsuke.

“Nhưng mà…”

“Không nhưng nhị gì nữa, cứ nghe lời tôi đi!”

Fujima đẩy lưng Yunsuke ra khỏi phòng của vợ chồng Sakazaki. Trong phòng vẫn còn vẳng lên tiếng la hét của anh ta.

Trừ vợ chồng Sakazaki, tất cả mọi người đã tập trung ở phòng khách. Người mở lời đầu tiên là Sekitani.

“Quả nhiên không thuyết phục được anh ta với cách giải thích đó.”

“Nhưng nếu không giải thích thì…” Fujima nói. “Hoặc nếu không cầu xin anh ta bao che cho Minako thì…”

“À ừ, thì đúng là như vậy.” Sekitani gãi đầu.

Yunsuke thừ người ra, tay anh ấn vào đuôi mắt, anh nhìn sang vợ, cô cũng đang thẫn thờ đứng đó.

“Nhưng mà lời anh ta nói đúng mà. Vốn dĩ nên báo cảnh sát. Và rồi…”

“Ý anh là Minako nên tự thú?” Sekitani Yasuko hỏi.

“Đó là điều đương nhiên phải làm còn gì.”

“Anh Namikishi, đến nước này rồi thì không thể quay đầu lại đâu.” Fujima nói như thể lên lớp anh.

“Tôi thì không rành lắm về luật pháp,” Yunsuke nói. “Có lẽ mọi người sẽ bị truy tố về tội phi tang thi thể. Nhưng nếu báo cảnh sát và biện minh rằng những việc mọi người làm tối hôm qua là trong trạng thái tinh thần hoảng loạn, có khi không bị cấu thành tội nghiêm trọng.”

“Tội của anh và chúng tôi thì đúng là như thế.” Sekitani Yasuko lừ mắt. “Nhưng Minako sẽ thế nào? Đó là tội giết người đấy. Anh thấy thế cũng được hay sao? Trong khi vốn dĩ người sai là anh.”

“Yasuko!”

Mặc cho chồng quát nạt, cô vợ vẫn không chịu im lặng.

“Không, anh cứ để em nói. Anh Namikishi, trong lòng anh nghĩ rằng Minako bị bắt cũng được. Và không chỉ có thế, anh còn nghĩ cô ấy bị tử hình cũng không sao. Bởi chắc chắn anh oán hận cô ấy vì đã giết cô người yêu trẻ trung của mình.”

“Em vừa phải thôi!” Sekitani ấn tay vào vai vợ. Đến đây, cuối cùng, cô ta đã ngậm miệng, nhưng cái lừ mắt với Yunsuke thì vẫn giữ nguyên.

Yunsuke cho tay vào túi quần, tựa người vào tường. Minako cúi đầu đứng chết lặng. Không một ai nói lời nào.

Tiếng bước chân huỳnh huỵch bước xuống cầu thang. “Nhanh cái

chân lên đi!” Sakazaki quát tháo.

Sekitani đi ra khỏi phòng khách. Yunsuke định nối bước theo sau, nhưng Fujima đã tóm tay anh lại.

“Anh và Minako hãy về phòng mình! Cứ để chúng tôi nói chuyện thì tốt hơn.”

“Nhưng mà…”

“Nhìn thấy mặt hai người chỉ làm anh ta kích động thêm. Không sao đâu, nếu từ tốn giải thích, chắc anh ta sẽ hiểu cho thôi.”

Fujima cũng gật đầu ra hiệu với Minako, rồi đi khỏi phòng khách. Sekitani Yasuko và Fujima Kazue cũng rời bước. Yunsuke lắc đầu, đến chỗ cái bàn, lấy bao thuốc.

Anh nghe thấy giọng Sakazaki nói gì đó. Một lát sau, hình như anh ta đã dẫn vợ đến sảnh ra vào. Có tiếng nhóm Fujima đuổi theo họ.

“Chúng ta về phòng mình thì tốt hơn.” Minako nói.

“Ở đây cũng được chứ sao.”

“Nhưng có thể anh Fujima sẽ dẫn anh Sakazaki quay lại đây để nói chuyện.”

Yunsuke chu môi, dụi điếu thuốc vừa châm lửa vào gạt tàn.

“Anh nghĩ là vô ích thôi.” Nói rồi, anh đứng dậy.

Về đến phòng rồi, hai người không nói với nhau lời nào. Minako ngồi xuống giường, lặng lẽ nhìn sàn nhà. Yunsuke đứng bên cửa sổ, mắt nhìn về khu rừng bị màn đêm bao phủ.

Có tiếng động ở hành lang, Minako rời phòng rồi nhanh chóng quay lại.

“Hình như vợ chồng Sakazaki quay lại rồi.”

“Chỉ quay lại thôi đúng không?” Yunsuke nói. “Còn việc thuyết phục họ là không thể.”

Minako không nói năng gì, lại ngồi xuống giường. Yunsuke cũng ngồi xuống chiếc giường còn lại, mặt quay về phía cô. Sau đó, anh luồn tay trái qua vai phải, xuống đến lưng, rồi ấn vào cả vùng khớp tay phải. Mặt anh nhăn nhó.

“Anh vẫn đau chỗ đó à?”

“Giờ không làm việc mà vẫn đau. Chắc tại anh căng thẳng.” Anh vẫn tiếp tục ấn vào lưng.

“Có cần em xoa giúp không?”

“Không cần đâu.” Anh ngừng tay. “Người đàn ông đó là Fujima à?”

Cô ngạc nhiên ngẩng mặt lên.

“Người đàn ông của em í. Là người đó còn gì.”

Minako nghiêng đầu tỏ vẻ hoài nghi.

“Anh nói chuyện gì vậy?”

“Em đừng vờ vịt nữa. Anh biết hết mọi người ở đây. Em tưởng anh không nhận ra em đang qua lại với người đàn ông khác à?”

“Anh đang nói cái gì thế hả? Làm gì có chuyện đó.”

“Lúc nãy Fujima đã thú nhận rồi. Anh ta nói bị em thu hút. Và cảm thấy em là người phụ nữ quyến rũ.”

Minako nghiêng đầu, hai tay cô dang ra.

“Chuyện gì vậy? Em chẳng hiểu gì hết. Anh Fujima đã nói thế nào?”

“Lúc trước, anh từng mở túi của em ra. Không phải anh định tìm hiểu gì trong đó, mà chỉ tìm tiền lẻ thôi. Nhưng anh đã tìm thấy một

thứ. Là bao cao su đấy. Nhìn thấy thứ đó, em có biết trí tưởng tượng của anh phát huy thế nào không?”

Minako hé môi. Có vẻ cô đang hít không khí vào trong cơ thể.

“Thế nào, em muốn thanh minh điều gì không? Thế thì để anh hỏi nhé. Nếu như em có thể giải thích một cách hợp lý.” Yunsuke giơ tay ra hiệu xin mời.

Cô buông tiếng thở dài dường như trút hết chỗ khí mình vừa hít vào ban nãy. Đôi vai buông thõng như thể toàn bộ sức lực trong cơ thể đã bị rút cạn.

“Ra vậy… Anh đã thấy thứ đó à?”

“Em không có gì để biện minh sao?”

“Biện minh à?” Minako nhìn thẳng mặt chồng. “Em nghĩ là thứ đó chẳng nói lên điều gì cả.”

“Em nói vậy là sao?”

“Sự thật là em đã chuẩn bị tinh thần để phản bội anh. Nhưng việc đó khác với ngoại tình. Đối phương cũng không phải anh Fujima.”

“Nếu không phải ngoại tình thì em nghiêm túc sao? Fujima cũng thừa nhận rồi, rằng anh ta ghen tị với anh vì độc chiếm được em.”

“Không phải anh Fujima đâu. Em cũng không có mối quan hệ như anh nói với người đó.”

“Nhưng anh lại nghe từ chính miệng anh ta nói như thế đấy.”

“Vậy anh thử hỏi anh ấy lần nữa đi. Hỏi anh ấy rằng có quan hệ xác thịt với em không?”

“Nếu không phải anh ta thì là ai? Hẳn em muốn ngủ với ai đó nên mới cầm theo bao cao su chứ?”

Minako làm khuôn mặt khó hiểu với câu hỏi của Yunsuke.

“Đàn ông đúng là kỳ quặc nhỉ. Trong khi bản thân ngang nhiên ngoại tình, lại nổi giận khi vợ mình có ý định đó.”

“Không phải nổi giận. Anh đang hỏi em.”

“Thì em trả lời rồi còn gì nữa. Em không ngoại tình. Vậy thì làm sao nói ra tên của người đàn ông đó?”

“Ban nãy em vừa nói dứt lời, rằng em có ý định phản bội anh. Anh đang hỏi em định thực hiện điều đó với ai, ở đâu?”

“Điều đó…” Cô lắc đầu một lần duy nhất. “Em không biết.”

“Không biết ư? Nghĩa là với bất cứ ai cũng được à? Em đang cạnh khóe anh đó hả?”

“Cạnh khóe anh ư? Em không dám.” Minako vẫn giữ nguyên ánh mắt sắc lạnh, cô nhếch lên nụ cười ở khóe môi. “Việc đó chẳng có nghĩa gì. Đến giờ này, em cạnh khóe anh làm gì cơ chứ. Anh tưởng em không biết gì về những việc anh làm sao? Người qua lại với anh không chỉ có Takashina Eriko. Anh chắc chắn đã ngoại tình suốt thời gian qua. Nhưng em biết phận mình nên đã nhẫn nhịn. Vì anh chịu lấy em, người phụ nữ đã có con riêng, nên em nghĩ rằng mình phải nhịn. Quan trọng hơn tất cả, vì Shota, em không muốn xáo trộn sự bình yên trong gia đình mình.”

“Lời em nói chẳng phải đang mâu thuẫn hay sao? Phản bội chồng mình mà bảo là không làm xáo trộn sự bình yên trong gia đình à?”

“Bởi vậy…” Yunsuke biết cô đang nuốt nước bọt khi nhìn sự chuyển động ở cổ của cô. Cô nói tiếp, “Em đã chuẩn bị tinh thần sẽ chia tay anh vào lúc đó.”

“Em chuẩn bị chu đáo đấy.”

“Chẳng phải anh muốn chia tay em sao? Em biết điều đó mà. Và Shota đã nhận ra quan hệ của chúng ta đang trên bờ vực thẳm. Con phát hiện ra, rồi phiền não. Để đến bước đường đó, thà em và con quay lại cuộc sống hai mẹ con như ban đầu còn hơn.”

“Vậy tại sao em giết Eriko?”

Cảm xúc vụt tắt trên gương mặt Minako. Cô nhìn anh, gương mặt ráo hoảnh như đang đeo mặt nạ. Cô từ từ nhắm mắt, rồi mở ra.

“Ừ nhỉ. Nếu lúc cô ta bảo em hãy chia tay với anh, em nói: ‘Vâng, tôi hiểu rồi.’ Và dâng anh cho cô ta thì mọi chuyện đã khác.”

Khi Yunsuke đứng dậy, tiếng gõ cửa vọng đến. Anh mở cửa ra, trước khi đáp lại lời vợ. Sekitani Yasuko thò mặt vào.

“Anh Fujima nhắn hai người xuống dưới. Có mấy chuyện muốn bàn với hai người.”

“Đằng nào Sakazaki cũng đi rồi đúng không? Mọi chuyện đã kết thúc.”

“Không phải vậy đâu.” Yasuko nhìn Minako, rồi lại nhìn Yunsuke.

“Vợ chồng anh Sakazaki cũng đang ở dưới.”

“Họ vẫn ở đó à?”

“Vâng, nhưng trước mắt, hai người cứ đến phòng khách đi đã.” Sekitani Yasuko nói, rồi bước xuống cầu thang trước.

Yunsuke khẽ chép miệng.

“Chắc sẽ bảo chúng ta cúi đầu cầu xin chứ gì? Thật lòng anh chỉ thấy chúng ta đang làm mấy chuyện ngớ ngẩn. Mà cũng hết cách rồi, chúng ta xuống đó thôi.”

Minako lặng thinh đi sau anh.

Trong phòng khách, vợ chồng Sakazaki đang ngồi cạnh nhau ở chỗ chiếc bàn. Fujima, cùng vợ chồng Sekitani ngồi như vây quanh họ. Vợ chồng Yunsuke đứng dựa lưng vào cửa.

Sakazaki ở đó trầm tĩnh, yên ắng, trái ngược hoàn toàn với ban nãy. Anh ta ngẩng mặt, liếc nhìn Yunsuke giây lát, rồi lại nhanh chóng cúi mặt xuống nhìn cái bàn.

"Chúng tôi vừa mới giải thích cho vợ chồng anh Sakazaki xong." Fujima mở lời.

"Giải thích là sao?"

"Tức là nói về quá trình chúng tôi đi đến quyết định bảo vệ Minako. Và kết quả là…" Fujima nhìn vợ chồng Sakazaki. "Vợ chồng anh Sakazaki quyết định sẽ hợp tác với chúng ta."

Yunsuke bước lên một bước, lần lượt nhìn mặt vợ chồng Sakazaki.

"Anh nói thật sao?"

"Ban nãy họ đã hứa như vậy."

Yunsuke chưa kịp mở miệng, Sakazaki đã ngẩng mặt lên.

"Xin lỗi vì lúc này đã làm loạn lên. Tôi chỉ biết nghĩ cho bản thân mình… Lại còn nói những lời không phải, do bị kích động nên tôi mới lỡ lời. Mong anh bỏ qua cho." Sakazaki cúi đầu. Ở bên cạnh, mặt Kimiko vẫn tiu nghỉu.

"Không, anh đừng bận tâm chuyện đó. Quan trọng hơn, anh thật sự đồng tình chứ? Lúc đầu, anh bảo đây là phạm tội nghiêm trọng mà."

"Khi nghe anh Fujima giải thích, tôi mới nhận ra. Việc bảo vệ Minako cũng là vì bản thân chúng tôi. Vả lại, chúng tôi cũng không muốn giương mắt lên nhìn Minako bị cảnh sát bắt." Nói xong, anh ta quay sang nhìn Minako với vẻ mặt hối lỗi.

"Minako, tôi sai rồi. Tôi không có ý xấu đâu. Mong cô không để bụng."

"Để bụng gì chứ…" Giọng Minako ngắt quãng.

"Vậy thì việc hợp tác của chúng ta có thể nói là hoàn chỉnh rồi." Fujima đúc kết. "Chỉ còn thầy Tsukumi thôi, nhưng thầy ấy luôn ở cùng bọn trẻ, nên chắc chắn không biết gì. Nếu tám người chúng ta thống nhất lời khai với nhau từ trước, vậy thì trước mắt, sẽ có thể loại bỏ sự nghi vấn của cảnh sát."

"Đúng rồi, cứ nghĩ là không có gì xảy ra đi!" Sekitani nói thêm. "Dù không giấu được việc Takashina Eriko từng đến đây, nhưng với những chuyện xảy ra sau đó, cứ giả vờ không biết là được. Thanh tra chắc không thể ngờ chúng ta thông đồng với nhau đâu."

"Tốt quá rồi, Minako." Sekitani Yasuko đi về phía Minako. Minako vẫn im lặng, quay về phía mọi người, cúi hẳn đầu xuống.

2

"Chúng ta cần bàn bạc kĩ những chuyện từ nay trở đi." Fujima nói. "Do tính chất nghiêm trọng của sự việc, chúng ta tuyệt đối không được có những hành động bất cẩn hay vô ý. Phải hết sức cẩn thận."

“Tối nay không ai sang biệt thự cho thuê cũng được à?” Yunsuke hỏi.

“Tôi đã gọi điện cho thầy Tsukumi, nói là Minako thấy không khỏe nên tối nay sẽ ngủ tại đây. Bởi tối nay tới phiên vợ chồng anh Namikishi trực bên đó.”

“Vậy để một mình tôi qua đó cũng được.”

“Không cần đâu, thầy ấy đồng ý rồi. Vả lại, anh ở bên cạnh Minako thì tốt hơn.”

Vợ chồng Sekitani và Fujima Kazue cũng gật đầu đồng tình.

“Trước khi bàn chuyện thì sao nhỉ? Làm vài ly bia chứ?” Sekitani làm điệu bộ cầm cái cốc đưa lên miệng. “Thú thực là tôi oải lắm rồi, nên muốn thay đổi tâm trạng một chút.”

“Phải rồi, từ tối qua đến giờ cứ căng như dây đàn ấy.” Fujima Kazue toan đi vào bếp thì bị chồng ngăn lại.

“Chờ đã. Anh Sekitani, tôi hiểu cảm giác của anh. Nhưng hãy nhẫn nại thêm một chút. Những lời tôi sắp nói ra sau đây từng người phải khắc sâu trong đầu. Bởi chỉ cần lơ là một chút thôi, sẽ xảy ra chuyện không hay.”

Sekitani nhăn nhó gật đầu.

“Thôi được, vậy tôi sẽ để dành niềm vui đó sau vậy.”

“Đầu tiên, tôi sẽ trình bày suy đoán của mình. Suy đoán này đã được tôi và anh Namikishi bàn với nhau trên đường đến nhà Takashina Eriko.” Fujima liếc sang Yunsuke rồi tiếp tục. “Dù chúng ta không biết cảnh sát sẽ vào cuộc đến đâu đối với sự mất tích của cô ta, nhưng hãy nghĩ rằng việc điều tra đó nhất định sẽ được tiến

hành. Giả sử trong gia đình hay họ hàng của Takashina có một nhân vật nào đó có tiếng nói với giới cảnh sát, thì động thái của cảnh sát trong vụ này sẽ khác biệt đáng kể so với những vụ mất tích thông thường."

"Tôi chưa nghe cô ấy kể mình có người thân nào như thế." Yunsuke lẩm bẩm.

"Nhưng giả định cũng không thừa đâu. Vậy tiếp theo cảnh sát sẽ làm gì? Trước tiên, họ sẽ tìm đến tất cả những người liên quan đến cô ta. Và một trong số đó là anh Namikishi. Bước đầu, anh Namikishi đã đồng ý che giấu mối quan hệ đặc biệt của mình với Takashina."

Fujima nhắc lại câu chuyện hai người họ đã nói ở trong xe ô tô trước mặt mọi người.

"Nghĩa là đến một lúc nào đó, anh Namikishi sẽ phải thú nhận mối quan hệ với Takashina, và thừa nhận việc cô ta đã đến hồ Himegami. Và trường hợp chúng ta bị cảnh sát hỏi cung gì đó, cũng phải khai ra việc chúng ta đã gặp người phụ nữ tên Takashina Eriko tại đây, lẫn quá trình mời cô ta ở lại ăn tối."

Sekitani lặp lại nội dung. "Và giữ nguyên quan điểm: không biết gì về những việc xảy ra sau đó."

"Đúng vậy. Ai có ý kiến gì khác không?"

Không ai nói gì, vài người lắc đầu.

"Nói đi cũng phải nói lại, nếu việc cô ta đến đây không lộ ra với cảnh sát là lý tưởng nhất." Fujima nhận xét.

"Xin hỏi…" Sakazaki Kimiko rụt rè giơ tay. "Vậy chúng ta cứ giữ im lặng cho đến khi bị cảnh sát hỏi đến đúng không? Và không cần làm

điều gì hết à?”

“Cô muốn nói gì?”

“Ví dụ nhé, giả sử bản tin trên TV đưa tin về Takashina. Nói rằng cô gái này bị mất tích, nếu ai biết thông tin gì hãy liên lạc với đồn cảnh sát gần nhất. Trong trường hợp đó, nếu chúng ta không làm gì thì chẳng phải là không tự nhiên sao?”

“Ra vậy, nếu sau đó họ biết cô ta đến đây, thì chúng ta sẽ bị nghi ngờ, rằng tại sao biết chuyện mà không báo tin cho cảnh sát.” Fujima gật gù. “Chuyện đó cũng cần tính đến.”

“Ở vào tình huống đó, bình thường người ta có liên lạc với cảnh sát không nhỉ?” Sekitani nghiêng đầu. “Tôi lại cho rằng người ta im lặng vì sợ liên lụy cũng không phải chuyện lạ.”

“Nhưng mà Takashina đã xin công ty cho nghỉ phép. Và nếu thời sự đưa tin cảnh sát đang điều tra xem cô ta đã làm gì vào ngày nghỉ đó, quả nhiên chúng ta nên báo cho cảnh sát. Vì sự thật là chúng ta đã gặp cô ta vào ngày đó mà.”

Sekitani chỉ rên lên, như thể bất lực, không tìm ra cách nào phản bác lại ý kiến của Sakazaki Kimiko.

“Vậy nếu chúng ta nói rằng không biết bản tin đó thì sao?” Sekitani Yasuko thay chồng đáp trả. “Cứ coi như chúng ta không biết việc Takashina bị mất tích đi.”

“Tất cả mọi người ư?” Chồng cô ta hỏi.

“Đúng rồi.”

“Không được, như thế càng khả nghi. Chẳng lẽ cả tám người mà không có lấy một người xem bản tin đó.”

“Còn thêm thầy Tsukumi nữa,” Yunsuke nói. “Không loại trừ khả năng thầy ấy gọi cho cảnh sát.”

Mọi người sửng sốt nhìn nhau như thể đã quên mất sự tồn tại của Tsukumi.

“Tôi hiểu rồi. Vậy thế này đi.” Fujima đập hai tay lên mặt bàn. Tất cả mọi người chăm chú nhìn anh ta. “Giả sử bản tin đó được phát trên TV. Ai đó trong số chúng ta đã xem bản tin đó. Và người đó sẽ bàn với mọi người, rằng có nên báo cho cảnh sát biết việc Takashina đã đến hồ Himegami không. Lúc đó, chúng ta sẽ tập trung lại thật, và gọi thầy Tsukumi đến.”

Mọi người đều nhoài người lên như muốn hỏi tiếp theo thì sao.

“Tuy nhiên, anh Namikishi sẽ không có mặt khi đó. Đến đây, đương nhiên mọi người sẽ thắc mắc, rằng cảnh sát đã đến chỗ anh Namikishi rồi, nên chẳng phải anh ấy đã nói cho họ rồi hay sao?”

“Đúng như thế.” Sekitani đập bang một tiếng xuống mặt bàn.

“Vậy ai sẽ thay mặt mọi người nhỉ? À thôi, để tôi làm cho, quyết định vậy nhé. Tôi là người khơi mào mà. Tôi sẽ gọi điện cho anh Namikishi. Và hỏi rằng anh đã nói với cảnh sát chuyện Takashina đến hồ Himegami chưa?”

“Vậy tôi sẽ trả lời thế nào?” Yunsuke hỏi.

“Là đã nói rồi. Đương nhiên phải trả lời như vậy.”

“Vậy nghĩa là tôi thành kẻ nói dối à?”

“Anh không muốn à?”

“Không, mời anh tiếp tục.”

“Nghe anh nói vậy thì tôi hỏi rất bình thường, rằng tại sao việc đó

không được công bố trên bản tin? Hay cảnh sát ém nhẹm thông tin với truyền thông nhỉ? Và câu trả lời của anh Namikishi sẽ là thế này: ‘Tôi không biết, chắc cảnh sát có cách nghĩ của họ…’ Đại loại như vậy đấy.”

“Quá xuất sắc!” Sekitani trợn tròn mắt, đập tay xuống bàn. “Nếu thế thì hợp lý đấy. Chúng ta không cần nói dối mà chuyện vẫn êm xuôi.”

“Anh Fujima, anh viết tiểu thuyết được đấy.” Sekitani Yasuko buông lời khen ngợi với vẻ mặt nghiêm túc.

“Có giai đoạn anh muốn trở thành biên kịch nhỉ?” Fujima Kazue ngồi bên cạnh len lén nhìn mặt chồng.

“Nhưng trong trường hợp đó, tôi sẽ bị cảnh sát thẩm vấn chứ?”

Fujima gật đầu.

“Không thể tránh được điều đó. Nhưng anh có lý do chính đáng để che giấu việc cô ta đến hồ Himegami. Mà tôi cũng không biết là dùng từ ‘chính đáng’ có đúng không nữa.”

“Nói cách khác, vì muốn che đậy mối quan hệ với cô ấy nên tôi phải giấu giếm việc cô ấy đã đến hồ Himegami.”

“Đúng vậy.”

“Nghe thì hợp lý nhưng mà…” Yunsuke lắc đầu. “Nếu cảnh sát điều tra đến mức đó thì chắc chắn tôi sẽ bị nghi ngờ đầu tiên. Khi tôi đi nghỉ mát cùng gia đình và người quen, cô nhân tình không mời mà đến quấy nhiễu. Chúng tôi cãi vã, tôi nổi khùng lên, giết chết cô ấy. Có vẻ họ sẽ nghĩ câu chuyện theo hướng đó.”

“Cũng được chứ sao. Dù họ có nghĩ ra câu chuyện nào, nó cũng

không phải sự thật. Chính vì không phải sự thật nên cảnh sát không thể chứng minh được điều gì. Càng không thể nắm được chứng cứ. Cho nên anh hãy lạc quan rằng không đời nào cảnh sát tiếp cận câu chuyện thật sự. Bởi lẽ ai mà nghĩ rằng tất cả chúng ta là đồng phạm. Và chừng nào họ không nghĩ chúng ta là đồng phạm, vụ án lần này cũng không được hình thành.”

Yunsuke không phản bác được nữa, anh nhìn Minako đang nghệt mặt ra bên cạnh. Dường như đoán ra cái nhìn của anh, cô cũng ngẩng lên nhìn lại, nhưng tuyệt nhiên im lặng.

“Nhưng đấy là tình huống xấu nhất.” Fujima trấn an mọi người. “Như tôi đã nói lúc đầu, tốt nhất là việc cô ta đến đây vĩnh viễn không bị cảnh sát phát hiện. Tôi đoán xác suất đó cao đấy.”

“Được thế thì còn gì bằng.” Sekitani buông lời cảm thán. “Bởi trong trường hợp đó, chúng ta không cần làm gì hết.”

“Nhưng vẫn phải liên lạc với nhau một cách bí mật chứ.” Sakazaki Kimiko nói bằng giọng điệu dứt khoát. “Như câu chuyện vừa nêu ở trên, trong trường hợp bản tin được phát trên TV, cũng phải quyết định xem khi nào mọi người tập trung lại để bàn bạc với nhau.”

“Đương nhiên phải làm việc đó rồi.” Fujima lớn tiếng. “Chúng ta không được lơ là cảnh giác cho đến khi vụ mất tích đó chìm xuống. À không…” Anh ta lắc đầu. “Chúng ta không được mất cảnh giác với bất kể điều gì liên quan đến vụ án này.”

“Ôi, hết vấn đề này đến vấn đề kia, cứ dồn dập đổ về như thác lũ thế này.” Sekitani Yasuko xoa vào hai cánh tay mình. “Không chắc là em nhớ được hết ngần ấy. Anh để ý em nhé, nếu thấy em sơ sẩy thì phải nhắc ngay đấy!”

“Chưa gì em đã nói mấy lời không đáng tin rồi, đừng nói vậy chứ!”

“Không sao đâu. Không có nhiều phân đoạn Yasuko phải nói dối đến thế. Nếu mọi chuyện trót lọt, cô thậm chí không cần phải làm gì.”

Được lời động viên của Fujima, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm. “Tôi cũng chỉ cầu được như thế.”

“Có từng ấy việc cần quyết định thôi nhỉ, còn ai có câu hỏi hay băn khoăn điều gì nữa không?” Fujima chậm rãi nhìn lần lượt mặt mọi người.

Sakazaki rụt rè giơ tay, phá vỡ sự im lặng bao trùm.

“Chắc cái xác ấy không bị tìm thấy đâu nhỉ?”

Sekitani khoanh tay, hắng giọng. Anh ta làm vẻ mặt ngán ngẩm.

“Chỉ có thể nói là chúng tôi đã vận dụng hết khả năng để cái xác không bị tìm ra,” Fujima đáp.

“Nhưng mà bên trong xác chết có khí ga, và nếu xác ngâm trong nước thì đến lúc nào đó nó sẽ nổi lên đúng không?”

“Đó cũng là điều mà anh Namikishi lo ngại. Cho nên chúng tôi đã suy nghĩ kĩ càng và bỏ bao công sức để xử lý thấu đáo.”

“Nhưng mà…”

“Giờ anh nói chuyện đó thì cũng có thay đổi được gì đâu.” Sekitani nhanh nhảu nói, mặt anh ta nhăn nhó. “Đến bước đường này rồi thì không thể làm gì nữa. Chỉ có thể cầu trời khấn phật để cái xác không bị phát hiện thôi.”

“Thì thế, dù gì tôi cũng không có mặt ở đó nên không tránh khỏi băn khoăn, à không, mọi người đừng hiểu nhầm, đương nhiên tôi nghĩ là mọi người đã vắt óc suy nghĩ rồi.”

“Cho nên anh chỉ có thể tin vào chúng tôi thôi. Chắc anh Sakazaki không hiểu được đâu. Chúng tôi đã phải bỏ ra rất nhiều công sức đấy. Thể xác mệt mỏi, còn tinh thần thì rệu rã.” Sekitani nói mà không nhìn Sakazaki, đến đây anh ta lại bồn chồn như thể nghĩ ra điều gì đó. “Tôi thì đã đành. Nhưng điều đó chẳng thấm tháp gì so với sự gian truân mà anh Fujima hay anh Yunsuke trải qua khi hoàn thiện kế hoạch đến bước cuối cùng đâu.”

Sakazaki gật đầu, không ý kiến gì nữa. Anh ta cọ tay vào dưới mũi.

“Nước ở giữa cái hồ ấy sâu lắm.” Fujima cố trấn an. “Người ta nói chỗ sâu nhất hồ khoảng hai mươi mét cơ. Chí ít không có chuyện cái xác bị cuốn đi chỗ khác hay bị lộ ra đâu. Và tôi cũng chưa từng nghe cái hồ đó bị cạn nước.”

“Nếu vậy thì không sao.” Sakazaki đáp lại bằng giọng lí nhí.

“Xin hỏi…” Lần này tới phiên vợ anh ta mở miệng. “Bọn trẻ sẽ làm thế nào đối với cảnh sát ạ?”

Mọi người đồng loạt nhìn cô ta. Vài người có vẻ đang căng thẳng nín thở.

“Sẽ làm thế nào là sao nhỉ?” Fujima cười trừ.

“Trong trường hợp cảnh sát biết việc Takashina đến đây, chẳng phải họ cũng sẽ hỏi bọn trẻ thông tin sao? Đến lúc đó, chúng ta sẽ xử trí thế nào?”

“Có vấn đề gì đâu.” Sekitani Yasuko tức tốc trả lời. “Một người phụ nữ không quen biết đã đến đây lúc mọi người đang dùng bữa tối, làm sao mà biết người đó thế nào. Trả lời như thế là được nhỉ.”

Chồng cô ta và Fujima Kazue gật đầu.

"Nếu chỉ có thế thì tốt, sợ lại có đứa trẻ nào trông thấy, hay nghe thấy điều gì và lỡ mồm nói với cảnh sát thôi."

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Fujima đột nhiên làm điệu bộ sửng sốt. "Đúng rồi, chuyện đó cũng có thể xảy ra."

Mọi người nhìn anh ta.

"Tóm lại là thế này. Cô sợ bọn trẻ biết điều gì đó bất lợi cho chúng ta, giả như đứa nào đó đã chứng kiến một công đoạn trong quá trình phi tang cái xác. Đứa trẻ đó lại không hiểu chúng tôi đang làm gì, và vô tình tiết lộ điều đó với cảnh sát, rằng tối đó nhìn thấy mấy ông bố ra ngoài bằng ô tô. Kimiko, ý cô là thế phải không?" Không đợi Kimiko trả lời, Fujima đã nhanh nhảu nói tiếp. "Nhưng không đời nào chúng trông thấy việc làm của chúng tôi đâu."

Khóe miệng đang mấp máy của Kimiko khựng lại giây lát rồi gật đầu.

"Vâng, ý tôi là vậy. Tôi nghĩ là phải tính toán cả chuyện đó nữa. Vì trẻ con hay vô tình biết những chuyện mà bố mẹ chúng không ngờ đến, trước khi chúng ta kịp nhận ra."

"Nhưng việc tối qua có lẽ chúng không biết đâu nhỉ?" Fujima Kazue đặt ra thắc mắc ở cuối câu. "Nửa đêm mà. Lại còn cách xa biệt thự đằng đó."

"Ý cô ấy là cần xét đến tất cả các khả năng có thể xảy ra." Ánh mắt Fujima trở nên sắc lạnh. "Còn em thì suy nghĩ quá nông cạn."

Kazue ngạc nhiên nhìn chồng, thấy anh ta trừng mắt thì im bặt.

"Có khi nào cảnh sát hỏi đến bọn trẻ không?" Minako thì thầm

bâng quơ.

“Vậy cứ cho là họ sẽ hỏi đi. Cũng cần giả định chuyện đó trong trường hợp cảnh sát nắm được việc Takashina Eriko từng đến đây,” Fujima đáp.

“Vậy à?” Sekitani chép miệng. “Tôi hiểu rồi. Có lẽ không dễ đâu. Có cách gì để xác định xem bọn trẻ nhìn thấy, hay nghe thấy điều gì khác lạ không?”

“Hay là làm theo cách này,” Yunsuke nói. “Mỗi nhà về hỏi con mình, rằng buổi tối hôm qua chúng đã làm những gì. Cố gắng hỏi thật chi tiết. Bằng cách đó, chúng ta sẽ xác định được chúng có biết điều gì nguy hiểm không.”

Nhưng Fujima phản đối ý kiến này ngay tức khắc. “Không được, làm thế không ổn đâu.”

“Tại sao?”

“Trẻ con có khuynh hướng nhớ những điều lạ. Nếu đột nhiên bị bố mẹ hỏi một câu lạ lùng như thế, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng cho chúng. Thế thì lại phản tác dụng. Vả lại, hỏi như anh Namikishi rất khó. Có khác nào hỏi chúng là tối qua có nhìn thấy gì lạ không đâu.”

“Thì đúng là thế. Anh Sekitani cũng bảo là không dễ mà.”

“Tôi không khẳng định nhé. Chỉ nói có lẽ thôi.”

“Giống nhau cả. Vì anh cũng suy tính tất cả các khả năng mà.”

Dường như không tìm ra lời nào để phản biện, Sekitani ngậm miệng quay mặt sang bên cạnh.

“Dĩ nhiên cảnh sát không tiếp cận bọn trẻ là tốt nhất. Nhưng nếu chúng ta đã làm đủ mọi cách rồi mà vẫn không tránh được tình

huống ấy, thì chỉ còn nước bố mẹ cũng có mặt ở đó, để trông chừng bọn trẻ không nói năng lung tung mà thôi." Mặt Fujima nhăn nhó.

"Nhưng lỡ chúng nói ra thì…"

"Này anh…" Minako đặt tay lên đầu gối Yunsuke. "Đến lúc đó hẵng hay. Em chuẩn bị tinh thần rồi."

"Em thì hay rồi."

"Mà anh Namikishi này, để một thời gian nữa mới bàn đến việc này có được không? Giờ chúng ta cũng chưa biết có đứa trẻ nào phát hiện ra điều gì hay không, vả lại tôi nghĩ nếu cảnh sát có hỏi đến bọn trẻ thì cũng phải vào thời điểm cuối cùng."

"Đúng vậy, chưa đến lúc phải cuống lên đâu." Sekitani đồng tình với Fujima. "Chúng ta vẫn còn thời gian."

Không còn người nào đưa ra ý kiến phản đối. Người ban đầu khởi xướng câu chuyện là Sakazaki Kimiko cũng đã gật đầu tán thành.

"Mọi người thấy ổn là được," Yunsuke nói.

Tranh luận đã ngừng lại, sau đó không có ý kiến nào được đưa ra nữa.

"Tối nay bàn đến đây thôi." Fujima nói. "Nếu có chuyện gì, mọi người sẽ lại tập trung để bàn tiếp."

"Mệt thật đấy." Sekitani đứng dậy, duỗi người, đi về bếp. Anh ta mở tủ lạnh, lấy bia ra.

"Chúc ngủ ngon." Mọi người trao nhau lời chào. Yunsuke đi về phía cửa. Nhưng anh đã dừng bước trước đó. Anh dán mắt nhìn bốn bức tranh ở trên tường. Những bức tranh vẽ phong cảnh quanh đây. Dưới mỗi bức đều ghi tên người vẽ. Bức bên phải hàng dưới là của

Shota.

"Vẽ đẹp quá!" Yunsuke lẩm bẩm. Trong bức tranh, Shota vẽ biệt thự này. Những chiếc xe ô tô đậu ở bãi đỗ xe cũng được khắc họa chỉn chu. Tất cả ô tô quay mặt về phía biệt thự.

"Đây là một trong số bài tập hè của bọn trẻ." Minako đằng sau nói.

3

Quay về phòng, Minako bắt đầu thay quần áo. Còn Yunsuke vẫn ngồi yên vị trên cái ghế đặt trước bàn.

"Anh không thay đồ à?" Minako hỏi, cô cuộn tròn người trên giường trong bộ pijama.

"Anh không buồn ngủ. Không hiểu những người khác có ngủ được không nhỉ?"

"Đêm qua em cũng không chợp mắt."

"Anh cũng vậy, nên giờ đau đầu quá. Mà không có vẻ gì sẽ ngủ được."

"Có khi em cũng không ngủ được đâu. Nhưng mà có thức thì cũng đành chịu."

"Bực thật, biết thế mang chai whisky theo. Uống bia thì không say được." Anh nhìn cái túi du lịch của mình, rồi đập tay lên đầu gối. "A phải rồi, đi mua là được. Gần đây chắc phải có cửa hàng tiện lợi chứ."

"Đi tìm chắc có đấy." Minako trở mình, quay lưng về phía Yunsuke.

Anh ngắm cái chăn lông vũ phủ lên đường cong trên cơ thể của vợ một lúc lâu. Sau đó anh đứng dậy, nhét chìa khóa ô tô vào trong túi quần.

“Anh đi luôn đấy à?” Minako hỏi, mặt cô vẫn quay vào tường.

“Ừ.”

“Anh đi cẩn thận.”

Yunsuke đặt tay lên cái nắm cửa. Trước khi mở cửa, anh hỏi vợ.

“Fujima đã thuyết phục vợ chồng Sakazaki bằng cách nào nhỉ? Tay Sakazaki đó đã kích động đến thế, mà giờ dễ bảo đến lạ.”

“Chắc là kiên nhẫn nói cho đến khi thuyết phục được anh ấy mới thôi.” Giọng cô ngắc ngứ.

“Nhưng mà trước đó, Sakazaki không có vẻ gì chịu lắng tai nghe cả.”

Minako không trả lời ngay. Cô khựng lại chốc lát, rồi nói, “Anh có hỏi thì em cũng không biết đâu.”

“Hỏi em cũng bằng thừa nhỉ?” Yunsuke rời phòng.

Anh ghé qua phòng Fujima, gõ cửa. Có tiếng trả lời ngay sau đó, Fujima mở cửa. Anh ta cũng chưa thay đồ. “Có chuyện gì thế?”

“Tôi định ra cửa hàng tiện lợi một chút. Anh cho tôi mượn chìa khóa cửa sảnh được không?”

“À, anh đi mua rượu hay gì?”

“Vâng. Tôi định thế.”

“Anh cứ đi luôn đi. Đằng nào chúng tôi vẫn thức nên chưa khóa cửa.”

“Vậy à?”

“Vâng, anh cẩn thận nhé.”

“À, anh Fujima này.” Yunsuke vội vàng nói, như sợ Fujima đóng cửa ngay. “Anh đã dùng cách gì để thuyết phục được vợ chồng Sakazaki vậy?”

“Cũng không có tiểu xảo gì đâu.” Fujima nói. “Nói thật thì, tôi chỉ truyền đạt lại y nguyên suy nghĩ của chúng ta thôi, không thêm bớt gì. Sakazaki cũng không phải kẻ ngốc, nên đã hiểu cho chúng ta.”

“Ra vậy.”

“Vậy tôi xin phép.” Fujima nói rồi đóng cánh cửa lại.

Yunsuke rời khu biệt thự bằng xe ô tô, nhưng tìm mỏi mắt không thấy cửa hàng tiện lợi nào. À, cũng có đấy, nhưng có vẻ không mở cửa hai mươi tư giờ một ngày như thành phố.

Vừa lái xe, anh vừa bóp vai, thi thoảng lại đổi tay cầm vô-lăng, xoa từ khớp vai xuống cánh tay phải. Khớp kêu lục khục. Xoay cổ sang hai bên, cổ cũng phát ra tiếng.

Chạy xe đến tận chỗ chuyển làn trên đường cao tốc, cuối cùng cũng tìm thấy cửa hàng tiện lợi. May cho anh, trong đó có bán rượu. Anh nhặt rượu bourbon, bánh mì kẹp, mua thêm thuốc lá.

Lúc rút ví ra để thanh toán, anh chạm tay vào thứ gì đó trong túi áo khoác. Đó là xấp ảnh anh tìm thấy trong căn hộ của Eriko.

Mua đồ xong, anh quay lại xe, bật động cơ. Nhưng chưa vội phóng đi ngay, mà bật đèn bên trong xe lên.

Yunsuke lôi xấp ảnh ra, tỉ mỉ quan sát từng bức ảnh. Ba bức ảnh đầu tiên chụp lúc Minako đi vào nhà Fujima. Vài bức ảnh khác chụp vợ chồng Sekitani và Sakazaki. Họ cũng đi vào nhà Fujima sau đó.

Và bức ảnh chỉ có Minako đi ra khỏi đó. Rồi ảnh chụp Minako tạt vào siêu thị.

Có cả ảnh Tsukumi. Chụp lúc anh ta bước ra khỏi trung tâm luyện thi. Hay cảnh anh ta đi vào quán cà phê. Thêm ảnh chụp bên trong quán. Tsukumi gặp một phụ nữ. Mặt người phụ nữ được chụp nghiêng. Người phụ nữ không phải Minako, Fujima Kazue hay Sekitani Yasuko, càng không phải Sakazaki Kimiko. Độ tuổi người đó đoán chừng chưa đến ba mươi.

Ảnh chuyển sang bối cảnh khác, chụp cảnh bên trong một quán ăn gia đình. Có Tsukumi, người phụ nữ ban nãy và thêm một người đàn ông nữa. Người đàn ông này không phải Fujima, Sekitani hay Sakazaki. Anh ta trung tuổi, to béo, cỡ bốn mươi lăm. Tấm lưng tròn lẳn màu xám, mái tóc mỏng rẽ ngôi lệch bảy ba.

Cũng có ảnh Minako ở đó. Bốn người đang cười nói vui vẻ.

Nốt bức ảnh đó là hết.

Yunsuke cất lại xấp ảnh vào trong túi, rồi phóng xe đi. Từ đó về đến khu biệt thự mất khoảng bốn mươi phút. Thành thử, anh mất hơn một tiếng đồng hồ cho việc mua đồ.

Lúc quay về biệt thự, anh thấy ánh sáng lọt ra từ bên trong. Có vẻ ánh sáng đó trong phòng khách. Yunsuke kéo cánh cửa sảnh ra vào, nhưng nó đã bị khóa. Anh toan bấm chuông, rồi đổi ý, bắt đầu đi men theo bờ tường bao quanh căn nhà.

Ngay trước khi đến gần phòng khách, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng nói, nên vội vàng dừng bước. Anh nấp trong góc tòa nhà, len lén nhòm vào bên trong.

Cánh cửa kính của phòng khách đang mở, một người đàn ông và

một người phụ nữ ngồi cạnh nhau. Là Sekitani và Fujima Kazue. Hai người đó dính chặt người vào nhau, tay Sekitani còn vòng ra ôm eo Kazue.

Yunsuke chậm rãi quay lại. Bước đến sảnh ra vào, rồi bấm chuông. Một loáng sau, từ bộ đàm thoại vang lên giọng đàn ông, "Vâng."

"Xin lỗi, tôi Namikishi đây."

"À, vâng, vâng." Đó là giọng của Fujima.

Tiếng lạch cạch mở khóa, cửa được mở ra. Fujima ló mặt. "Anh đã về đấy à? Có tìm được cửa hàng nào không?"

"Tôi phải đi đến tận chỗ chuyển nhánh của đường cao tốc mới có."

"Cũng phải thôi, muộn thế này mà."

Bước vào nhà, Yunsuke nhìn bên trong. Cửa phòng khách vẫn đang mở. Anh thấy mặt Sakazaki.

"Mọi người đều thức à?" Anh hỏi Fujima.

"Quả nhiên không ai ngủ được cả. Nên thành ra tụ tập thế này."

Khóa cửa xong, Fujima đi đến phòng khách. Yunsuke cũng đi theo sau.

Sekitani và Fujima Kazue đã quay vào bên trong phòng. Ngoài họ và Sakazaki, còn có Sekitani Yasuko. Yunsuke lần lượt nhìn mặt bọn họ.

"Có chuyện gì sao?" Sekitani Yasuko nghiêng đầu.

"Không, không có chuyện gì cả."

"Anh có tìm thấy thứ gì hay ho không?" Sekitani nhìn cái túi Yunsuke cầm trên tay và hỏi.

“Cũng không có gì để mua cả. Nên tôi chỉ mua rượu bourbon, bánh mì kẹp thôi.”

“Ra vậy, bình thường tôi hay đem theo rượu brandy đấy, nhưng trong chuyến đi này chỉ được phép mang bia thôi, nên tôi mới không mang rượu.”

“Vậy anh cùng uống với tôi nhé!”

“À không, tôi xin phép. Tôi mà không ngủ đàng hoàng thì người không có tí sức nào cả.” Sekitani quay về phía vợ. “Vậy, lên nghỉ thôi em.”

“Vâng.” Sekitani Yasuko gật đầu. Vợ chồng họ chào mọi người, rồi ra khỏi phòng khách.

“Anh Namikishi, anh định uống ở phòng này à?” Fujima hỏi.

“Vâng, tôi đang tính thế.”

“Vậy anh cứ dùng phòng này cũng được. Nhưng nhớ cẩn thận lửa đấy nhé.”

“Tôi biết rồi. Cảm ơn anh.”

Vợ chồng Fujima cũng rút khỏi đó. Sakazaki nối bước theo sau. Nhìn anh ta sắp đi, Yunsuke cất lời.

“À, anh Sakazaki này, bữa tiệc là thế nào?”

“Bữa tiệc ư?”

“Vâng. Bữa tiệc anh nhắc đến lúc chúng ta nói chuyện trong phòng Sekitani í. Bữa tiệc đó là gì vậy?”

“Tôi đã nói thế à?”

“Anh đã nói mà.”

Sakazaki nhẹ nhàng mở miệng, di chuyển tròng đen của mắt sang

bên phải, rồi xuống dưới. Ở đằng sau, Fujima chăm chú quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

"À, việc đó í hả?" Ánh mắt Sakazaki chuyển hướng và dừng lại trên mặt Yunsuke. "Cũng không có ý nghĩa đặc biệt nào cả. Là bữa tiệc karaoke ấy. Vì mọi người đều thích karaoke, nên tôi nghĩ họ đã tổ chức bữa tiệc đó."

"Karaoke à? Nhưng máy móc để hát thì lấy ở đâu ra?"

"Dùng mamekara." Fujima gãi đầu. "Xem nào, mấy cái máy móc trông như đồ chơi mà đem đi được í, nhà tôi có sẵn, trước đây cũng tổ chức một lần rồi. Nhưng lần này lại không mang đi."

"Mamekara à?" Sakazaki gãi đầu.

"Ngẫm cũng đúng, anh Fujima không đời nào lại mang mấy thứ đó trong chuyến đi này đâu. Xem ra tôi đã suy diễn lung tung rồi."

Thấy Yunsuke im lặng rồi, Sakazaki mới chốt lại, "Mọi việc là thế đấy," rồi rời phòng khách.

Đứng bên cạnh cửa, Fujima nhìn xoáy sâu gương mặt Yunsuke. "Anh còn việc gì nữa không?"

"Không."

"Vậy anh cũng nên chợp mắt một chút đi!" Fujima nói rồi quay gót.

Trong phòng khách không còn ai, Yunsuke uống bourbon, ăn bánh mì kẹp. Thi thoảng, anh nhìn xấp ảnh kia.

4

“Anh Namikishi, anh Namikishi ơi, trời sáng rồi.”

Bị lay vào người khiến Yunsuke choàng tỉnh. Anh đang nằm trên cái ghế dài ở phòng khách. Có vẻ Sakazaki Kimiko đã lay anh dậy.

“Hình như tôi ngủ quên mất.” Anh chậm rãi ngồi dậy, nhìn xung quanh. Vẫn chưa có người nào khác ở đây.

“Ôi trời. Sao anh lại ngủ ở đây? Anh có bị cảm không?”

“Tôi vẫn ổn. Mấy giờ rồi nhỉ?”

“Hơn bảy giờ rồi.”

Áo khoác của Yunsuke rơi dưới chân. Kimiko nhặt nó lên. Khi ấy, xấp ảnh trong túi áo rơi xuống sàn nhà. “A!” Cô thốt lên, bàn tay toan nhặt chúng lên bỗng khựng lại.

Yunsuke đã với tay nhặt ảnh lên. Mặt Kimiko đanh lại.

“Cô không hỏi tôi đây là ảnh gì à?”

“Đây là ảnh gì vậy?”

“Tôi cũng không rõ nữa. Bởi người chụp chúng không phải tôi.” Trước mặt Kimiko, Yunsuke xem từng bức ảnh. Nhưng cô không buồn nhìn chúng. “Eriko đã chụp những bức ảnh này.”

Kimiko ngẩng mặt lên. “Tại sao người đó làm vậy?”

“Trước khi trả lời câu hỏi đó, tôi muốn cô nói cho tôi biết phần tiếp theo của câu chuyện hôm qua. Cô đã bảo những người đó không bình thường, rồi thật lòng không muốn qua lại với họ. Điều cô nói có ý gì?”

“Việc đó đã…” Kimiko nhanh chân chui vào trong căn bếp.

Yunsuke đứng dậy theo, chìa xấp ảnh qua chiếc bàn quây cho cô xem. “Trong này hầu như có ảnh của những người ở đây. Có vẻ họ

tập trung lại để làm việc gì đó. Nhưng cô không xuất hiện lấy một lần trong những bức ảnh này. Tại sao lại như vậy?"

"Tôi không biết."

"Kimiko, đã có chuyện gì vậy? Chẳng phải hôm qua cô chủ động bắt chuyện với tôi sao? Nhưng đến hôm nay sao cô lảng tránh như vậy?"

"Tôi không lảng tránh gì hết." Kimiko đặt cái chảo lên bếp, bật lửa. Rồi mở tủ lạnh, nhìn bên trong tủ.

Mắt Yunsuke nhìn trừng trừng vào tấm lưng cô, sau đó dịu giọng nói, "Hay là cô đã bị Fujima nhắc nhở?"

Đôi vai Kimiko bỗng giật nảy lên. "Ý anh là sao?"

"Tôi thấy rất kỳ quặc. Ban đầu, chồng cô hoàn toàn không có ý định bao che cho Minako. Anh ấy không muốn dính líu tới vụ án. Thế nhưng sau khi nói chuyện với nhóm Fujima, thái độ của anh ấy đã hoàn toàn thay đổi. Chuyện đó quả thật không bình thường."

"Đó là vì lúc đầu chồng tôi quá kích động nên không thể đưa ra phán đoán đúng đắn."

"Lựa chọn ban đầu của chồng cô mới là đúng đắn. Không muốn hợp tác làm những việc đó là cách nghĩ bình thường. Nghĩ một cách khách quan, Fujima và đám người đó mới là kỳ quặc."

Kimiko đóng tủ lạnh, cuối cùng cũng chịu quay đầu lại. Gò má cô ửng hồng.

"Anh Namikishi nói thế còn kỳ quặc hơn. Mọi người, kể cả tôi, đều yêu quý Minako, cho nên không ai muốn cô ấy bị bắt với tội danh giết người cả. Anh Namikishi không nghĩ thế à?"

“Vấn đề không phải ở đó.”

Có tiếng bước chân vọng đến. Yunsuke vội rời khỏi bàn quầy. Minako đi vào phòng.

“Anh có ngủ được không?”

“Hình như anh đã ngủ ở đây.”

“Vậy à?” Minako nhìn chai bourbon đặt trên bàn, rồi đi ra bếp. “Xin lỗi nhé Kimiko, để tôi giúp cô một tay.”

Vợ chồng Fujima đi vào. “Mọi người dậy sớm thế! Hay là không ngủ được?”

“Cũng đại loại thế.”

Yunsuke cầm chai bourbon, bước ra ngoài. Trên hành lang, anh đi lướt qua vợ chồng Sekitani. Họ cúi đầu chào nhau, nhưng tuyệt nhiên không nói lời nào.

Quay về phòng, anh thay quần áo, mặc áo polo và quần chino. Rồi vẫn nguyên bộ dạng đó, đổ người xuống giường. Tư thế lúc ấy làm cho cái giường xê dịch một chút.

Nằm thế được một lúc, anh nhỏm dậy, ngồi lên mép giường. Đồng hồ cho biết lúc ấy là hơn bảy giờ ba mươi phút. Anh đứng dậy, lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân ở trong túi ra. Lúc định rời phòng, đập vào mắt anh là thứ gì đó trên sàn nhà. Anh liền ngồi thụp xuống.

Chiếc giường bị xê dịch khỏi vị trí ban đầu, anh trông thấy dấu chân hiện rõ nét trên thảm. Xung quanh dấu chân đó dính những vệt màu đỏ. Yunsuke nhăn mặt.

Đứng trước bàn quây, cánh tay đang đưa viên thuốc dạ dày lên miệng chuẩn bị uống của Fujima bỗng khựng lại.

"Ảnh như thế à?"

"Vâng." Sakazaki Kimiko gật đầu. "Hình như anh ta giữ trong tay khá nhiều ảnh."

"Anh ta đã tìm thấy trong phòng của Takashina Eriko chăng?" Fujima chép miệng. "Và có vẻ sẽ không hé răng nói chuyện đó với chúng ta."

"Có cảnh nào không hay bị chụp lại không?" Sekitani bên cạnh nói.

"Giả sử có bị chụp lại đi chăng nữa thì cũng không phán đoán được gì đâu. Nhưng chắc là anh ta đã nhận ra điều gì đó kỳ lạ." Fujima nhìn Kimiko. "Lúc đưa ảnh cho cô xem, anh ta nói gì vậy?"

"'Cô nghĩ tại sao chỉ có mình cô không có mặt trong ảnh?'"

Câu trả lời của Kimiko khiến gương mặt Sekitani lộ rõ vẻ khó chịu, anh ta quay mặt sang bên cạnh, rồi gãi tóc.

"Còn gì nữa không?" Fujima hỏi.

"Chỉ có vậy thôi."

"Sao nhìn thấy ảnh mọi người tập trung ở nhà tôi, mà anh ta lại nghĩ ra câu hỏi đó nhỉ? Kimiko, cô đã nói gì với anh ta?"

"Không nói gì hết." Kimiko lắc đầu.

"Thật chứ? Cô mà không nói thật là làm khó cho chúng tôi đấy."

"Tôi không nói gì thật mà."

Fujima nhìn chằm chằm vào mặt cô một lúc. Kimiko cũng nhìn đối lại, như thể không có ý định tránh né ánh mắt đó. Cái nhìn của cô buộc anh ta phải nhìn ra hướng khác, anh ta đành thở dài.

“Thôi bỏ đi, nếu chỉ có thế thì nghĩa là anh ta chưa nhận ra điều gì đâu.”

“Nhưng anh ta đang nghi ngờ. Có vẻ anh ta thấy lạ vì người trong nhóm chúng ta đột ngột thay đổi thái độ như vậy.”

“Việc đó thì chịu thôi. Chúng ta không thể làm gì được.”

“Nhưng anh ta quả là kỳ quặc. Mọi người thì đang cố sức bảo vệ Minako, đáng lẽ thấy điều đó, anh ta phải ngoan ngoãn ngồi yên chứ.” Sekitani chống khuỷu tay lên bàn quây. “Đã vậy, vụ án lần này khởi nguồn từ sự cãi vã của hai người phụ nữ do sự ngoại tình của anh ta. Hành động của anh ta đang chứng minh rằng anh ta rất yêu người phụ nữ đó, cho nên mới lưỡng lự không muốn giúp Minako.”

“Có vẻ trong suy nghĩ của anh ta, việc chúng ta bao che cho Minako mới là kỳ quặc.”

“Hừ, chắc từ đầu anh ta đã canh cánh trong lòng việc đó.” Fujima nói. “Trên đường đến nhà Takashina Eriko ngày hôm qua, anh ta cũng hàm ý dò xét. Hơn nữa, anh ta dường như nghi ngờ mối quan hệ giữa Minako với tôi. Thế nên tôi đã dùng cách nói lập lờ nước đôi, không khẳng định, cũng không phủ định để đáp lại, nhưng chẳng có tác dụng gì thì phải.”

“Sao anh lại dùng cách nói đó?” Sekitani hỏi.

“Vì anh ta mong chờ cách giải thích đó chứ sao nữa, rằng tôi có tình ý với Minako nên mới giúp cô ấy, nên tôi cho anh ta toại nguyện. Bởi tôi nghĩ đằng nào anh ta cũng không yêu Minako.”

“Hèn chi. Nhưng tại sao cách đó không thuyết phục được anh ta nhỉ?”

“Vì người đó có trực giác sắc bén.” Minako nói vọng ra từ bếp. “Thông minh nữa.”

“Có vẻ như vậy. Nhưng chúng ta vẫn phải giấu việc đó bằng mọi giá.”

Fujima vừa dứt lời, tiếng chuông cửa vang lên. Đám phụ nữ trong bếp tiếp tục nấu nướng. Sekitani rời bàn quây.

“Bọn trẻ đến rồi thì phải. Mọi người, nhớ hành xử như bình thường nhé!”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Bữa sáng với mì spaghetti. Bố mẹ và con mình tập trung lại ăn như mọi khi. Yunsuke ngồi đối diện Shota, còn Minako ngồi bên cạnh cậu bé.

“Hôm qua bố có tìm thấy chỗ nào hay không ạ?” Shota hỏi.

“Hả?”

“Chẳng phải hôm qua bố đi tìm địa điểm để làm tiệc nướng sao ạ?”

“À, đúng rồi. Bố nghĩ là chú Fujima sẽ thông báo với mọi người sau bữa ăn.”

“Vâng, chỗ đó có cây không ạ?”

“Cây ư?”

“Vâng. Con muốn làm bài tập hè môn thủ công.”

“Cây thì chỗ nào mà chẳng có hả con.”

Minako lặng lẽ ngồi nghe cuộc hội thoại của bố dượng và con trai.

Lúc ăn xong, Fujima đứng dậy.

“Vậy tôi sẽ nói về lịch trình của ngày hôm nay. Như đã hứa từ đầu, chiều nay nghỉ học. Chúng ta sẽ đến hồ Himegami, tổ chức tiệc nướng ở đó. Trẻ con hãy mang đồ chơi đi nhé.”

Cậu bé Naoto, con trai Fujima, hồ hởi đập nhẹ tay xuống bàn. Takuya, con trai Sakazaki thì lí nhí nói vui quá. Riêng Sekitani Haruki và Shota hầu như không thay đổi biểu cảm trên mặt.

“Shota, con không vui sao?” Minako hỏi con trai. “Cuối cùng cũng có thể vui chơi mà.”

“Con vui chứ.”

“Nhưng trông con không có vẻ gì là vui cả.”

“Thì tại con đang ăn mà.” Shota bỏ nốt chỗ mì spaghetti vào miệng. Sau khi nuốt nó xuống bụng, cậu bé hỏi bố, “Tại sao lại là hồ Himegami ạ?”

“Ờ, cái gì tại sao hả con?”

“Tại vì hôm qua bố đã đi cả quãng đường dài như vậy để tìm chỗ mà. Vậy sao kết quả lại chọn hồ Himegami ở ngay gần đây ạ?”

“Vì không có chỗ nào tốt hơn con ạ.”

“Hừ.” Shota ngắm đĩa mì spaghetti. Minako chăm chú nhìn bộ dạng đó.

Yunsuke nhìn thấy Tsukumi đi ra vườn. Anh liền đứng dậy, bỏ dở cốc cà phê còn hơn nửa.

“Thầy giáo ơi!” Yunsuke cũng đi ra vườn, gọi Tsukumi.

Thầy giáo trẻ quay đầu lại với vẻ mặt bất ngờ. “À, vâng, anh gọi tôi ạ?”

“Thầy vất vả rồi. Xin lỗi vì hôm qua tôi không phụ giúp thầy được.”

“À, không sao đâu. Anh đừng bận tâm. Thế sức khỏe của vợ anh tốt hơn chưa, trông cô ấy không hoạt bát lắm nhỉ.”

“Vì cô ấy hăng hái quá mức, nên mới mệt phờ. Không phải do bệnh đâu.”

“Thế thì tốt quá.”

“Đằng đó thì sao? Việc học vẫn tiến triển tốt chứ?” Yunsuke cười niềm nở.

“Tôi nghĩ là thuận lợi. Mấy đứa trẻ kia gồm cả Shota đều tiếp thu nhanh.”

“Nghe thầy nói thế, dẫu biết là phép lịch sự, tôi vẫn thấy yên tâm.”

“Tôi không nói thế vì phép lịch sự đâu.”

“À, nhân đây tôi muốn hỏi…” Yunsuke thì thầm. “Giáo viên của trung tâm luyện thi, có nhiều người làm công việc ngoài, gọi là hoạt động ngoài trung tâm ấy, giống như thầy không?”

“Ý anh là làm thêm hả?”

“À vâng, nói trắng ra là như vậy.”

Tsukumi cười nhăn nhó.

“Chắc cũng không ít đâu. Nhưng quan trọng hơn mục đích kiếm tiền, hầu hết làm để nhận được sự kính trọng.”

“Họ có giới thiệu người không nhỉ?”

“Giới thiệu ư?” Nét phân vân hiện trên gương mặt Tsukumi. “Ờ, ý anh là giới thiệu ai?”

“Ví dụ gia sư hay người hướng nghiệp. Ha ha, mà tôi cũng không biết có người hướng nghiệp không nữa.”

Tsukumi khẽ kêu ừ một tiếng, rồi khoanh tay lại.

“Dù sao những người đó đối với chúng tôi cũng là đối thủ cạnh tranh, nên về cơ bản sẽ không giới thiệu đâu. Mà tại sao anh lại hỏi việc đó?”

“À, thật ra thì người quen của tôi có con đang học tiểu học, và người đó hỏi tôi có biết gia sư nào tốt không. Khi tôi bảo con mình đang học tại trung tâm, người đó bảo con anh ta học kém lắm, đến trung tâm sợ lại không theo kịp, nên chỉ muốn học một thầy một trò thôi.”

Tsukumi há to miệng, rồi bật cười.

“Vậy nhờ anh giới thiệu trung tâm của chúng tôi cho người đó. Chỗ tôi nổi tiếng trong việc đào tạo trẻ có học lực chênh lệch. Thực tế thì trẻ con có nhiều loại lắm.” Anh ta lấy tay che miệng rồi tiếp tục. “Loại học kém í.”

Khi Yunsuke làm điệu bộ cười phá lên, bỗng tiếng gọi “thầy giáo ơi” vang lên từ đằng sau. Là Fujima.

“Bọn trẻ sắp sửa…”

“À, đúng rồi. Vậy xin phép anh Namikishi.” Tsukumi khẽ cúi đầu, rồi đi về phía biệt thự.

Nhìn theo Tsukumi cho đến khi bóng anh ta khuất hẳn trong đó, Fujima sốt sắng hỏi, “Hai người nói chuyện gì vậy?”

“Cũng không có gì,” Yunsuke nói. “Chuyện của Shota và chuyện ở trung tâm luyện thi. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp thầy ấy.”

“Anh không hỏi chuyện gì kỳ quặc đấy chứ?”

“Chuyện kỳ quặc là gì?”

“Là những chuyện sẽ để lại ấn tượng. Hẳn anh cũng biết rồi, cảnh

sát có thể sẽ đến gặp thầy Tsukumi. Nếu mà để lại ấn tượng kỳ quặc cho thầy ấy thì…”

Fujima chưa nói dứt câu, Yunsuke đã xua tay trước mặt.

“Chỉ là mấy chuyện vô thưởng vô phạt thôi. Thế anh nghĩ còn chuyện gì nữa? Hay anh cho rằng tôi cố tình nói những chuyện bất lợi cho chúng ta?”

Yunsuke bước đi trước khi Fujima kịp nói điều gì.

5

Đám mây mỏng vắt ngang bầu trời suốt buổi sáng, đến xế trưa thì tan ở đâu đó. Mười ba người, gồm bốn gia đình cùng một thầy giáo đi bộ đến nơi tổ chức tiệc nướng bên bờ hồ Himegami. Nguyên liệu và đồ uống được mua ở cửa tiệm dọc con đường dẫn ra hồ, vật dụng để nướng thì thuê ở cửa hàng cho thuê bên cạnh.

“Nào, mọi người ăn nhiều vào nhé! Takuya, con chuyển đĩa mới cho mọi người giúp bố. Thịt còn nhiều đấy.” Đứng án ngữ trước tấm nướng là Sakazaki. Đầu anh ta quấn khăn mặt, nướng rau và thịt không ngơi tay, chỉ thi thoảng vươn tay với lon bia nhấp một ngụm. Tsukumi phụ nướng đồ, mấy bà vợ ban nãy còn chú tâm chuẩn bị nguyên liệu, giờ đang say sưa ăn cùng lũ trẻ. Fujima hút thuốc ở cách đó không xa.

Yunsuke ngồi lên khúc gỗ thay cho ghế, tay cầm lon bia, ngắm nhìn hồ. Ánh mặt trời chói chang khiến anh không thể nhìn thẳng mặt

nước nên phải đeo kính râm.

Sekitani đến bên cạnh anh. “Anh có ăn không?” Anh ta chìa ra túi hạt kaki. Yunsuke nói “Mời anh” rồi cầm lấy.

Sekitani hạ giọng, “Làm thế nào cũng không thấy ngon miệng được.” Anh ta cười nhạt. “Anh Namikishi cũng thế phải không? Tôi để ý từ ban nãy, anh hầu như không động đũa vào miếng thịt nào.”

Yunsuke nhìn chằm chằm gương mặt đối phương qua kính râm, rồi lập tức đưa mắt quay lại nhìn mặt hồ. Anh uống một ngụm bia. Bia đã hết lạnh.

“Xin lỗi, tôi bất lịch sự rồi.” Sekitani nói. “À mà, cái xác đó ở chỗ nào vậy?”

“Anh thấy chỗ hai chiếc thuyền đang bơi cạnh nhau không?” Yunsuke chỉ tay về phía trước. “Chiếc nào cũng có đôi có cặp, người phụ nữ trên một chiếc thuyền mặc áo sơ-mi màu đỏ.”

“À, tôi thấy rồi, thấy rồi.”

“Tôi nghĩ là chỗ đó, mà cũng không chắc. Cảm giác về khoảng cách vào ban ngày và ban đêm luôn khác nhau, vả lại, có khi góc độ nhìn bây giờ cũng khác với lúc đó.”

“À, đúng vậy.” Sekitani bỏ ống nhòm xuống. Sau khi ngắm nghía một lúc thì lẩm bẩm một mình, “Nếu không phóng to lên nhìn thì không thấy gì đâu,” rồi đặt ống nhòm xuống bên cạnh.

“Anh Sekitani, anh hay đi hát karaoke à?”

“Karaoke ư? Không, không phải là tôi không đi, nhưng có đi thì cũng chỉ nhìn mọi người hát thôi. Mà gần đây tôi không hay đi lắm. Tôi ấy, đi cùng đám trẻ trung thì chỉ thấy lạc lõng, không có người

cùng tuổi sẽ không đi đâu. À, nhưng nếu anh Namikishi muốn đi thì tôi sẽ đi cùng. Nhắc mới nhớ, gần đây cũng có mấy quán đấy. Quán karaoke ấy. Không hiểu có ai nữa muốn đi không nhỉ?"

Thấy Sekitani quay ra đằng sau, chuẩn bị gọi ai đó, Yunsuke liền giữ vai anh ta lại.

"Không, không phải tôi rủ mọi người đi đâu. Chỉ là tôi thắc mắc mọi người thường giao lưu thế nào thôi."

"Anh nói thế là có ý gì?"

"Mọi người hay tụ tập để bàn về chuyện học hành, rồi tương lai của bọn trẻ, đúng không? Ví dụ tập trung tại nhà của anh Fujima." Yunsuke lén nhìn Sekitani.

"À, ở nhà anh Fujima... Việc đó cũng thi thoảng thôi. Không đến mức thường xuyên đâu." Sekitani gật đầu, rồi lại lắc đầu và xua tay.

"Tôi chỉ không hiểu những lần tập trung ấy, ngoài nói chuyện về bọn trẻ, mọi người còn làm gì khác nữa. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi nhập hội, mà không biết cách mọi người giao lưu thế nào khiến tôi khó tránh khỏi lúng túng."

"Ha ha, ra vậy. Nhưng chúng tôi chẳng làm gì đao to búa lớn cả. Chỉ uống trà và tán gẫu thôi."

"Nghĩa là mọi người không hát karaoke à?"

"Chúng tôi chưa từng làm thế." Sekitani vặn cổ sang một bên xem chừng có vẻ khó hiểu.

"Vậy ư?" Yunsuke gật đầu, rồi lại đưa mắt nhìn về phía hồ. Hai chiếc thuyền anh nhìn thấy ban nãy đang chèo về hướng ngược lại.

"Mà anh Namikishi này..." Sekitani đưa mặt sát về phía Yunsuke.

Anh ta làm điệu bộ ngoái lại đằng sau để kiểm tra, rồi nói tiếp. "Tôi hiểu cảm giác của anh, nhưng tôi nghĩ anh nên coi đây là một nơi để xốc lại tinh thần."

Yunsuke chớp mắt, ngơ ngác nhìn đối phương. "Anh nói gì thế?"

"Người yêu, à không, nên gọi là tình nhân thì đúng hơn. Mà thôi, gọi cách nào cũng như nhau. Tóm lại, người phụ nữ anh yêu đã lìa bỏ thế gian này, việc đó đối với anh hẳn là một cú sốc. Là đàn ông với nhau, tôi đồng cảm với anh, nhưng mọi chuyện tùy thuộc vào cách nghĩ. Tôi không biết anh chân thành với cô ta đến đâu, nhưng tôi đoán được kết cục của mối quan hệ này, đến một lúc nào đó, anh cũng phải chia tay cô ta thôi. Bởi tôi không nghĩ Minako sẽ dễ dàng chấp thuận ly hôn, dù không muốn tranh cãi thì lại sợ người đời phán xét. So với việc lâm vào cảnh ngộ bi thảm, đánh mất tất cả, có lẽ kết cục lần này chưa hẳn tệ lắm. Vả lại, anh Namikishi này, phụ nữ tốt trên đời này còn nhiều lắm. Riêng tôi không phản ứng cực đoan với việc ngoại tình. Tôi coi đó là chất bôi trơn để con người tận hưởng cuộc sống, mặc dù tôi không dám vỗ ngực nói oang oang điều đó. Thế nên chuyện anh cần làm bây giờ là xốc lại tinh thần. Quan trọng là những chuyện từ giờ trở đi cơ. Anh có địa vị xã hội, có gia đình. Có thể anh muốn ruồng bỏ gia đình đó, nhưng anh không muốn khiến họ gặp bất hạnh đâu nhỉ? Ví như Shota, anh cũng yêu thương thằng bé theo cách của mình đúng không?"

"Đương nhiên rồi, nhưng anh muốn nói điều gì?"

Vì lẽ gì đó, Sekitani ngoái lại đằng sau một lần nữa xem có ai để ý không, rồi nói tiếp.

"Tôi muốn nói là có nhiều chuyện không thể phân định rạch ròi,

tóm lại chúng ta chỉ còn cách đồng tâm hiệp lực để hóa giải cục diện này. Xem nào, có câu ‘vững như bàn thạch’ còn gì. Nên chúng ta phải đoàn kết lại.”

“Anh đang nói là tôi không phân định rạch ròi à?”

“Không, tôi không biết nữa. Có vẻ anh đang chạy ngược chạy xuôi, dò hỏi mọi người, nên tôi tưởng anh thấy gì đó vướng mắc.” Sekitani nhặt một hòn đá nhỏ dưới chân, ném nó xuống hồ. Con sóng nhỏ gợn lên, rồi biến mất ngay tức khắc.

Yunsuke đưa mắt nhìn xa xăm. Fujima nhìn về phía họ. Khi chạm mắt Yunsuke, anh ta quay mặt đi, tiếp tục đi bộ về hướng ngược lại.

“Mọi người thân thiết thật đấy.” Yunsuke nói, tay bóp cái lon rỗng.

“Sao đột nhiên anh lại nói thế?”

“Tham gia chuyến đi này, tôi mới cảm nhận sâu sắc điều đó. Hiếm khi gặp được nhóm nào gắn kết đến vậy. Bình thường người ta còn ở sau lưng ngáng đường nhau cơ.”

“Vì ở đây không có ai như thế cả, nên mới gắn bó được tới giờ.”

“Có lẽ vậy…” Yunsuke nhìn chằm chằm gương mặt Sekitani. “Thế mọi người có nảy sinh tình cảm nam nữ không?”

“Hả?” Sekitani mở to mắt xem chừng hoảng hốt, người anh ta ngửa ra đằng sau.

Đúng lúc ấy, Shota từ phía sau đi đến.

Yunsuke gượng cười. “Có chuyện gì thế con?”

“Bố ơi, trên lưng bố có côn trùng này.”

“Thật à, con bỏ ra giúp bố.”

“Vâng, bố đừng động đậy.”

Shota đứng sau lưng Yunsuke. Sekitani thừa dịp đó mà đứng dậy, chuồn khỏi đó.

"Bỏ ra được chưa con?"

"Không được rồi, nó chạy mất rồi."

"Côn trùng gì vậy?"

"Ừm, nó to, đen. Nhưng không phải xén tóc."

"Hay là gián?"

"Không phải ạ."

"Về bức tranh đó…" Yunsuke nói khi Shota định rời đi.

"Tranh ạ?"

"Bức tranh dán ở bức tường trong biệt thự í. Tới đây rồi con mới vẽ đúng không?"

"Vâng ạ."

"Con vẽ lúc nào?"

"Hôm kia ạ. Con vẽ cùng các bạn vào buổi chiều hôm kia."

"Hôm kia à?"

"Có chuyện gì ạ?"

"Không, không có gì đâu. Mà sao con không chơi với các bạn?" Yunsuke nhìn xung quanh. Anh thấy Sekitani Haruki đang ngồi chơi trò chơi điện tử. Fujima Naoki thì ở bên cạnh mẹ. Không thấy bóng dáng Sakazaki Takuya đâu.

"Ít nhất trong thời gian chơi…" Shota nói. "Khỏi ở cùng cũng được."

Yunsuke nhìn mặt con trai. Cậu bé cúi đầu, bước đi.

Có vẻ tiệc nướng đã kết thúc, bởi mọi người đã bắt đầu dọn dẹp. Yunsuke cũng giúp một tay.

Thấy Sakazaki Kimiko ở đó, nên anh hỏi con trai cô ta đâu.

“Hình như chồng tôi dẫn thằng bé đi câu rồi. Xin lỗi, chồng tôi chẳng đỡ đần việc gì.”

“Cô nói gì vậy, anh Sakazaki nướng thịt cho mọi người ăn mà, nên dọn dẹp là việc của chúng tôi.” Sekitani cười nói.

Dọn dẹp xong xuôi, từ lúc đó đến trước bữa tối là khoảng thời gian hoạt động tự do. Mỗi gia đình có hoạt động riêng. Yunsuke nhìn thấy Tsukumi, liền bước đến gần.

“Thầy giáo này, tôi có chuyện muốn nhờ thầy giúp.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Tôi muốn mượn chìa khóa của biệt thự cho thuê. Hôm qua tôi không đến giúp được gì, cứ thế này thì tôi chẳng còn cơ hội nào để đến xem biệt thự đó nữa.”

“Vậy à? Hôm nay đến phiên trực của anh Fujima. Được thôi.” Tsukumi nói rồi lấy chìa khóa trong túi ra.

“Anh này…” Sau khi Tsukumi rời khỏi đó, Minako đi về phía Yunsuke. “Lát nữa anh định làm gì?”

“Anh muốn ghé chỗ này một chút. Em và Shota cứ làm gì mình thích.”

“Anh muốn đến chỗ nào vậy?”

“Em biết cũng để làm gì đâu.” Yunsuke bước đi.

Minako chạy chầm chậm đuổi theo chồng. Khi đến ngang với anh, cô nói nhỏ.

“Anh Fujima đã dặn phải hạn chế hành động một mình rồi mà. Khi cảnh sát hỏi về hành động của hôm nay, càng ít điểm kỳ lạ thì càng tốt.”

“Anh không định làm gì kỳ lạ đâu. Hơn nữa, em để Shota một mình mà được à?”

Như thể sực nhớ ra, Minako kêu lên một tiếng ngạc nhiên, rồi quay lại. Cô cứ đúng thừ người ra ở đó.

Yunsuke bước tiếp mà không dừng lại. Anh nhìn cái hồ một lần nữa. Ánh mặt trời phản chiếu trên mặt hồ đã dịu bớt. Yunsuke tháo kính râm.

Bố con Sekitani đi vào trong cửa hàng bán đồ đặc sản. Thấy anh ta mải ngắm cái giá bày móc treo chìa khóa, vợ anh ta liền đến bên cạnh.

“Haruki đâu rồi?” Anh ta hỏi.

“Con nó đang chơi trò chơi điện tử trong cửa hàng.”

Sekitani thở dài. “Thằng nhóc này lúc nào cũng chơi thứ đó được.”

“Nhưng có gì đó hơi lạ. Làm sao mà chơi đến mức đó… Ban nãy cũng thế, ăn tiệc nướng xong, nó cắm đầu chơi trò chơi trên điện thoại suốt. Cứ như bị bỏ bùa mê vậy.”

“Sở thích của thằng bé thôi.”

“Em đã bảo là bình thường nó không chơi đến mức đó. Sáng nay cũng thế, nó có vẻ gì lạ lắm.”

“Lạ thế nào?”

“Không hiểu sao em có cảm giác vậy.”

“Nói thế là em cũng không biết đúng không?”

Lúc Sekitani chau mày thì Haruki bước vào. Hai người hắng giọng cùng lúc, quay lại vẻ bình thường.

“Haruki, con có mua quà không? Chẳng phải con bảo sẽ mua quà cho bạn cùng lớp à?”

Haruki lắc đầu. “Không cần đâu ạ, cũng chẳng có thứ gì hay ho để mua cả.”

“Thế à. Con thấy cái này được không? Nếu lắc nó sẽ nghe thấy tiếng côn trùng kêu đấy.” Sekitani lắc lư cái móc treo chìa khóa, nhưng Haruki chẳng buồn nhìn.

“Bố ơi, có thật là hôm nay không cần học cũng được không ạ?”

“Thật mà. Tối nay là buổi cuối cùng rồi, nên con cứ thong thả tận hưởng đi. Con cũng có thể sang phòng của mấy bà mẹ.”

Haruki không đáp lại. Vợ chồng Sekitani nhìn nhau, tiếp đó nhìn ra hướng khác.

Kimiko đang ngồi trên ghế dài khi chồng dẫn con trai quay lại, cô ngước nhìn chồng.

“Thế nào hả anh?”

“Chẳng câu được con nào. Mình chọn thời điểm không tốt lắm. Mặc dù chỗ đó có vẻ nhiều cá.” Sau khi dựng cần câu vào cái cây kế bên, Sakazaki ngồi xuống bên cạnh Kimiko. Cách đó không xa, Takuya bắt đầu thu dọn dụng cụ câu cá mà họ thuê ở cửa hàng.

“Takuya, con có thấy tâm trạng tốt hơn chút nào không?” Kimiko cất giọng hỏi ở sau lưng con trai.

Cậu bé không ngừng tay, chỉ làm điệu bộ nghiêng đầu phân vân.

“Gì vậy, hành động đó là sao?”

Nhưng Takuya vẫn im lặng không nói lời nào. Cũng không buồn quay lại nhìn bố mẹ.

“Hay chẳng thu được chiến lợi phẩm nào khiến thằng bé không vui?” Sakazaki nói.

“Không câu được cũng có sao đâu. Dù có đi từ sáng sớm, cũng có lúc chẳng câu được con cá nào ấy chứ. Anh không nghĩ là được thư thả tại đây vui hơn việc câu cá sao?”

“Em thôi đi.”

“Là tại…”

Thu dọn xong, Takuya đứng dậy. Lần đầu tiên cậu bé quay mặt nhìn mẹ.

“Không phải là con không vui đâu.” Cậu bé tươi cười.

“Thế à?”

“Con chỉ hơi mệt. Vì cứ phải học suốt.”

“Con vất vả rồi. Nhưng không cần phải cố quá đâu.”

“Nhưng mà…” Takuya vác cần câu lên vai. “Con mà không thi đỗ trường trung học thì không được nhỉ?”

“Hả?”

Takuya bắt đầu bước đi. Nhìn theo lưng của cậu bé, Kimiko quay sang nhìn chồng. Anh nhún vai.

Naoto uống một chút soda kem, rồi bỏ miếng bánh bơ giòn vào trong miệng. Quanh miệng cậu bé dính đầy kem.

Gia đình Fujima ở trên tầng hai quán cà phê nằm bên đường chính. Từ chỗ họ ngồi, có thể nhìn thấy hồ Himegami qua khung cửa sổ. Fujima uống cà phê, Kazue thì uống trà sữa.

"Sao rồi Naoto, thành tích học của con tốt hơn chứ?"

Fujima vừa dứt lời, Naoto vội vàng bỏ cái dĩa xuống, hai tay đặt lên đầu gối, làm tư thế nghiêm trang. Fujima cười nhăn nhở.

"Con vừa ăn vừa nói cũng được. Bố không định lên lớp con đâu."

"Lúc này con có thể làm mọi việc mình thích mà." Kazue cũng mỉm cười trìu mến.

Nhìn cậu bé thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu ăn kem, Fujima lặp lại câu hỏi, "Thế kết quả sao rồi?"

"Này anh, chuyện đó để sau hẵng nói."

"Cũng tàm tạm ạ." Naoto nói, rồi xiên cái dĩa vào quả dâu tây. "Bất cứ điều gì con không hiểu đã có thầy Tsukumi chỉ bảo."

"Vậy à. Mà Naoto này, vào được trường trung học rồi thì con muốn làm gì? Chơi thể thao à? Hay đi du lịch? Hay quả nhiên vẫn muốn vui chơi thỏa thích?"

"Vâng." Naoto bỏ dâu tây vào trong miệng. "Nhưng mà… Lúc trước bố bảo không phải vào được trung học rồi thì được vui chơi và chểnh mảng việc học cơ mà."

Fujima và vợ nhìn nhau.

"Bố nói thế à?" Anh nói với con trai.

“Vâng. Bố bảo ranh giới phân định người làm được và người không làm được là lúc mọi người đều sao nhãng thì mình cũng chểnh mảng giống như họ, hay là mình tận dụng thời điểm đó để bật lên. Thế nên chẳng phải vào được trung học rồi, vẫn phải cần mẫn học tập để nâng cao thành tích ạ?”

Fujima không trả lời ngay, anh nở nụ cười xem chừng mãn nguyện, rồi cầm tách cà phê lên. Sau khi uống hai ngụm, anh đặt cái tách xuống.

“Đúng rồi.” Anh nói. “Không được sao nhãng. Cần giữ nguyên phong độ này. Đương nhiên làm được thế là tốt nhất.”

Ăn hết bánh, Naoto lấy ống hút khuấy cốc soda kem. Fujima quay về phía người vợ đang lo lắng nhìn con và gật đầu.

6

Đến biệt thự cho thuê, Yunsuke dùng chìa khóa Tsukumi cho mượn để vào bên trong. Ở sảnh ra vào đặt một cái tủ giày, nhưng bên trong đó chỉ để hai đôi xăng-đan. Giống với biệt thự của Fujima, căn biệt thự này có cửa ở bên trong, mở cánh cửa đó ra sẽ thấy một tầng rộng khoảng mười tấm chiếu. Có hai cái bàn gấp, bốn cái ghế. Chỗ góc tường thêm hai cái ghế nữa. Trên bức tường đối diện treo một chiếc bảng trắng.

Yunsuke bật đèn, nhìn một lượt khắp căn phòng. Anh thử mở cái cửa trượt, đằng sau cánh cửa là một căn phòng kiểu Nhật rộng bốn

chiếu rưỡi. Trong phòng trống trơn, không có bất kỳ đồ đạc nào.

Chừng năm phút sau, anh tắt đèn, ra khỏi phòng đó.

Giữa hành lang có một cái cầu thang dẫn lên trên, anh leo lên cầu thang đó, thấy một cái cửa ở gác lửng tầng hai. Mở cánh cửa ra, bên trong là một phòng rộng khoảng ba chiếu, góc phòng kê chiếc giường đơn. Dưới chân giường có cái túi trượt tuyết lớn. Sách tham khảo, các loại sổ thò ra ngoài cái túi. Yunsuke bật đèn bên trong, tỉ mẩn quan sát sàn nhà, rồi tắt đèn, đóng cửa lại.

Anh tiếp tục lên cầu thang, đầu tiên thấy một khoảng không gian dài, hẹp khoảng bốn chiếu. Cuối khoảng không gian đó có một cái tay vịn.

Giếng trời ở ngay phía trên.

Ở phía đối diện có hai cái cửa. Trên cửa gắn cái tay nắm tròn màu đồng, có thể gọi là đồ cổ. Trên một cánh cửa có biểu tượng nhà vệ sinh. Anh đẩy cánh cửa còn lại.

Bên trong phòng có hai cái giường hai tầng được kê sát hai đầu tường. Trên mỗi giường đều treo rèm, và hiện giờ rèm được kéo lại.

Yunsuke mở cái rèm của giường bên phải phía dưới. Trên gối để đèn học, sách giáo khoa. Bên trên cái chăn, bộ pijama được gấp gọn gàng.

"Anh ơi!" Giọng nói vang lên sau lưng Yunsuke.

Anh quay đầu lại, Minako đứng ở đó, cô mặc áo sơ-mi trắng, quần jean. Cái mũ cô đội lúc ăn tiệc nướng vẫn ở trên đầu.

"Anh đang làm gì vậy?"

"Còn em, tại sao lại ở đây?"

“Em mới là người đang hỏi anh.”

Yunsuke đóng cánh cửa phòng bọn trẻ lại, rồi quay người về phía vợ.

“Em nghe thầy Tsukumi nói nên biết anh ở đây đúng không? Nếu vậy, chắc thầy ấy cũng nói lý do anh mượn chìa khóa rồi chứ. Vì hôm qua không tới đây được, nên trước khi quay về, anh muốn biết chỗ Shota học ra sao. Lý do chỉ có vậy thôi.”

Minako rụt cằm lại, ngước nhìn chồng. “Không thể nào có chuyện đó.”

“Sao em nói vậy?”

“Vì anh đã có ý định vứt bỏ mẹ con em đúng không? Rồi tính lựa chọn cô ta. Người như anh, sao lại đột nhiên quan tâm đến Shota vào lúc này chứ?”

Yunsuke gãi thái dương, đi đến bên cạnh Minako. Sau khi nhìn xuống tầng một, anh tựa người vào tay vịn cầu thang.

“Sao em lại để tâm đến anh như thế? Bao nhiêu lâu nay em có bao giờ đoái hoài xem anh làm gì đâu. Cái xác của Eriko cũng được xử lý xong xuôi rồi. Vụ án cũng dần được bưng bít. Fujima và đám người kia thì thản nhiên như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra mà kết thúc chuyến đi này. Còn anh chỉ làm những việc anh có thể làm thôi. Và những việc đó không ảnh hưởng đến ai cả. Thế thì em còn cằn nhằn gì nữa hả?”

“Một mình anh đang hành động kỳ quặc còn gì. Như việc anh đến chỗ này.”

“Thì anh đang hỏi em, việc anh đến đây kỳ quặc ở chỗ nào?”

“Em chỉ mong anh hợp tác với mọi người.” Cô nói vậy rồi cúi đầu. “Dẫu em hiểu cảm giác của anh khi không muốn cứu em.”

Yunsuke ngồi bệt xuống sàn. Góc phòng chất đầy sách giáo khoa, sách quảng cáo. Anh với tay lấy quyển sách mỏng trên cùng. Trên tờ bìa in dòng chữ “Tài liệu giới thiệu trường học, trường trung học Shubunkan”.

“Shota đang làm gì vậy?”

“Con đang ở biệt thự đằng kia. Hình như đang làm gì đó bằng gỗ.”

“Chắc làm thủ công. Một mình à?”

“Em nghĩ là có thầy Tsukumi làm cùng.”

“Ừ.” Anh dựa lưng vào tường. “Nhìn mối quan hệ của mấy người bọn em, anh thấy lạ lùng thật đấy. Trong khi các bố mẹ thân thiết nhau một cách lạ thường, như thể có một sự gắn kết bền chặt nào đó thì mấy đứa trẻ lại không như thế. Mãi mới có thời gian tự do để chơi, được tận hưởng không gian ngoài trời, nếu là bình thường, chúng phải reo hò phấn khích mới đúng. Thế mà cả bốn đứa, sau khi ăn xong, đứa nào đứa nấy tách nhau ra chơi một mình. Cứ như thể không quen biết nhau. Việc đó là thế nào nhỉ?”

“Anh muốn nói điều gì?”

“Anh chỉ nói là không bình thường.”

“Trẻ con không phải cứ tụ tập lại là nhất định sẽ vui vẻ chơi cùng nhau. Những đứa trẻ đó đã gặp đủ chuyện khó rồi.”

“Thế ư? Mà thôi, anh cũng không hiểu được đâu. Do anh không có con ruột nên không hiểu nhỉ?”

“Em biết anh không yêu thương gì Shota.”

“Anh quan tâm và nghĩ cho nó theo cách của mình.”

“Và anh đang gọi Shota là ‘nó’ đấy.” Minako thở dài.

Yunsuke sột soạt lật giở từng trang trong quyển sách quảng cáo. “Mối quan hệ giữa Sekitani và Fujima như thế nào?”

“Hả?” Cô ngạc nhiên mở to mắt.

“Hôm qua, lúc ra ngoài về, anh trông thấy Sekitani và vợ của Fujima âu yếm nhau ở ngoài vườn. Anh sửng sốt, mới vòng ra cửa trước để vào trong, lại thấy vợ của Sekitani và Fujima ở trong phòng khách. Sakazaki cũng ở đó. Có nghĩa là họ ngang nhiên làm cái việc đó, dù bạn đời mình ở ngay bên cạnh. Cho nên, việc anh thấy lạ lùng và không hiểu chuyện gì đang diễn ra là bình thường phải không?”

“Chắc họ chỉ đùa giỡn nhau một chút chăng?”

“Em đừng quên anh là một người đàn ông trưởng thành đấy. Anh thừa khả năng phân biệt được họ đang đùa nhau hay âu yếm thật.”

Minako khoanh tay, ngả người vào bức tường đằng sau. Cô cắn môi, nhíu mày. Yunsuke đứng nhìn biểu cảm đó của vợ.

“Em không biết.” Cô đáp bằng giọng điệu cộc cằn. “Em không thể xen vào chuyện của người khác.”

“Kimiko cũng nói rồi đấy, rằng những người đó không bình thường. Giờ anh đã hiểu ý của cô ta.” Thấy Minako nhìn mình, anh cũng nhìn đối lại, rồi nói tiếp. “Cô ta cũng nói là ‘nhưng Minako chắc vẫn ổn’.”

“Em hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.”

“Anh nghi ngờ bọn họ không chỉ có chung nỗi lo về chuyện thi cử của con cái, mà còn gắn kết với nhau bằng thể xác.”

Minako chuyển động phập phồng khuôn ngực, cô nuốt nước bọt xem chừng căng thẳng.

"Em chuẩn bị về đây." Cô bước về phía cầu thang.

"Minako!"

Nghe tiếng Yunsuke gọi, cô dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

"Có thật là em giết Eriko không?"

Minako khẽ nghiêng đầu. Quả nhiên cô không nhìn thẳng vào mắt Yunsuke.

"Anh cũng thấy rồi còn gì."

"Thứ anh thấy chỉ là cái xác của cô ấy."

"Nếu anh nói vậy thì…"

"Anh đang hỏi em…" Yunsuke hít thở một hơi, rồi nói tiếp. "Có thật là em đã giết Eriko không?"

Minako đặt bàn chân lên bậc cầu thang, nhưng không di chuyển. Sau vài giây như vậy, cô mới xuống được một bậc.

"Anh lại nói điều kỳ quặc rồi. Nếu không phải em, thì ai làm việc đó?"

"Anh không biết. Nên mới đang đắn đo suy nghĩ đây."

"Em đã giết đấy." Cuối cùng cô cũng nhìn Yunsuke. "Là em đã giết người phụ nữ anh yêu. Có thể anh không muốn tin, nhưng đó là sự thật. Vì vậy, anh cứ căm hận em bao nhiêu cũng được."

Khi Yunsuke định mở miệng thì Minako bắt đầu bước xuống cầu thang.

Nghe thấy tiếng cô rời khỏi sảnh rồi, Yunsuke ngồi thụp xuống.

Anh đưa tay ôm lấy mặt, luồn bàn tay vào trong mái tóc, vò đầu bứt tai, rồi cuối cùng cũng đứng dậy.

Trên tay anh vẫn cầm quyển sách quảng cáo. Trước khi cất nó về chỗ cũ, anh lật các trang bên trong ra xem. Trong đó đăng bức ảnh chụp cổng trường trung học Shubunkan, rồi ảnh cơ sở vật chất, các trang thiết bị của trường. Còn có ảnh của thầy hiệu trưởng, tiếp đó là ảnh cán bộ nhân viên của trường đứng xếp hàng.

Bàn tay lật trang sách của Yunsuke bỗng khựng lại. Mắt anh dán chặt vào bức ảnh nhân viên của trường.

Anh lần mò túi áo khoác, nhanh chóng lôi ra xấp ảnh lấy từ nhà của Eriko. Rồi anh lại ngồi khoanh chân trên sàn nhà, nhìn thật kĩ từng bức ảnh một.

Anh rút ra tấm ảnh chụp cảnh Tsukumi gặp một người đàn ông và một người phụ nữ ở quán ăn gia đình. Tiếp theo, anh đặt bức ảnh đó lên trên quyển sách, bắt đầu đối chiếu.

7

Đến sáu giờ tối, bữa ăn bắt đầu như mọi khi. Thực đơn hôm nay là pizza và salad. Đồ ăn được nhà hàng gần đó giao đến. Có lẽ việc chạy lăng xăng cả ngày đủ làm mấy người phụ nữ mệt nhoài, nên không còn hơi sức đâu mà nấu nướng nữa. Vả lại, sau bữa ăn có màn đốt pháo hoa, nên họ chọn các món đơn giản, cho tiện dọn dẹp.

Bữa ăn diễn ra với những cuộc hội thoại ít ỏi. Người lớn lẫn trẻ

con chỉ im lặng đưa pizza lên miệng ăn. Hầu như không có ai bật ra tiếng cười, mấy lời trò chuyện qua lại cũng là nói thì thầm.

"Mọi người sao thế? Sao ai nấy đều ỉu xìu vậy? Hay đến ngày thứ ba rồi nên mọi người mệt?" Giọng Fujima hoạt bát.

Nhưng chẳng có ai hưởng ứng lại lời nói đó. Cuối cùng chỉ có Sekitani tươi cười, rồi nhìn sang xung quanh.

"Ngày mai là về rồi. Hôm nay, hãy tận hưởng buổi tối cuối cùng ở nơi nghỉ mát này đi."

Vẫn không có ai phản ứng với lời tổng kết đó của Fujima.

Sau bữa tối, mọi người đốt pháo hoa như kế hoạch. Theo quy định ở đây, không được bắn pháo hoa gần tòa nhà, nên mọi người phải đi bộ đến bãi đất trống ở bên cạnh văn phòng quản lý của khu biệt thự.

Sau khi Sakazaki và Fujima bắn vài quả pháo để mở màn, pháo được phát cho bọn trẻ. Lũ trẻ im lặng suốt bữa ăn, đến đây cuối cùng đã nở nụ cười trên môi.

Lúc Yunsuke đang cầm pháo hoa, Shota tiến lại gần.

"Bố ơi, con muốn mượn chìa khóa ô tô của bố."

"Được rồi, nhưng để con làm gì?"

"Con muốn lấy ít đồ trong xe."

"Bố hiểu rồi." Yunsuke lấy chìa khóa trong túi ra, đưa cho Shota.

"Con cảm ơn bố ạ." Cậu bé nói rồi rời đi.

Đốt hết pháo hoa, mọi người cùng nhau thu dọn, rồi quay lại con đường dẫn về biệt thự. Bố mẹ và con mình làm thành một nhóm, rảo bước đi trên con đường mờ tối. Riêng Yunsuke tách khỏi nhóm, một

mình lững thững ở đằng sau. Minako và Shota đang ở tít phía trước.

Về đến biệt thự rồi, như thường lệ, Tsukumi chuẩn bị dẫn bọn trẻ quay về biệt thự cho thuê. Tối nay tới phiên Fujima trực ở đó.

“Nào mọi người, hãy tận hưởng buổi tối cuối cùng đi. Còn tôi sẽ chơi cờ tướng với thầy Tsukumi ở biệt thự bên kia.” Trước sảnh ra vào, Fujima giơ một tay lên chào. Bọn trẻ cũng đã ra ngoài hết.

“Anh chờ chút đã!” Yunsuke bước lên trước một bước.

Fujima vẫn tươi cười nhìn anh. “Có chuyện gì à?”

Những người khác cùng lúc đổ dồn sự chú ý về phía anh. Nhưng ngoài Fujima ra, không có người nào cười cả. Minako nhìn chồng với ánh mắt nghiêm túc.

“Cả anh Fujima và thầy Tsukumi có thể khoan đến đó không? Vì tôi có chuyện quan trọng cần nói ra.”

Nụ cười trên gương mặt Fujima đã biến mất.

“Chuyện đó phải nói ngay bây giờ sao?”

“Vâng, đó là chuyện khẩn cấp.”

“Tôi hiểu rồi.” Fujima quay mặt về phía Tsukumi đang đứng bên cạnh. “Vậy cứ để bọn trẻ về trước nhỉ.”

“Phải rồi. Tôi sẽ đưa chìa khóa cho chúng.”

Tsukumi đi ra ngoài.

“Nói ở chỗ nào thì được?” Fujima hỏi Yunsuke.

“Ở đâu cũng được. Phòng khách hay là phòng của mấy người chúng ta, hay nên nói ở căn phòng có xác của Eriko?”

Fujima cong môi. Vẫn nguyên biểu cảm đó, anh ta chìa cái cằm ra. “Vậy thì ở phòng khách đi.”

Tsukumi đã quay lại. “Tôi bảo bọn trẻ về trước rồi.”

“Anh hãy khóa cái cửa đó vào!” Yunsuke nói. “Vì tôi không muốn đứa trẻ nào nghe được chuyện này.”

Tsukumi toan cử động môi, nhưng cuối cùng không nói năng gì, chỉ lẳng lặng đi khóa cửa lại.

Tất cả người lớn đã tập trung tại phòng khách. Vợ chồng Fujima, vợ chồng Sekitani và Tsukumi ngồi ở bàn lớn, còn vợ chồng Sakazaki ngồi ở bàn quây. Minako đặt một cái ghế ở bên cạnh cửa sổ và ngồi lên đó.

“Vậy thì bắt đầu thôi nào!” Yunsuke vẫn đứng đó, anh nhìn một lượt tất cả mọi người. “Tôi đã nói là có chuyện quan trọng cần nói, nhưng người nói chuyện đó không phải là tôi. Mà là mọi người. Rất mong mọi người sẽ nói ra.”

“Anh đang nói chuyện gì vậy?” Sekitani bật cười.

“Đương nhiên là chuyện vụ án. Xảy ra vào hai ngày trước.”

“Chúng tôi phải nói chuyện gì?” Fujima hỏi.

“Nói sự thật,” Yunsuke nói. “Tôi muốn nghe mọi người kể xem chuyện gì thật sự đã xảy ra vào buổi tối hôm đó. Chừng nào chưa nghe được chuyện đó, tôi không thể xem các vị là đồng minh của mình.”

“Anh thật là…”

“Em im đi cho anh!” Anh nạt vợ, rồi lại nhìn bọn họ lần nữa.

Không có lời nói nào được cất lên. Cũng không có ai nhìn về phía anh.

“Nếu như mọi người nhất quyết không chịu nói…” Yunsuke lấy

điện thoại di động trong túi ra. “Tôi sẽ gọi cho cảnh sát ngay bây giờ. Và kể cho họ chuyện tối đó. Với tất cả những điều mà tôi nắm được.”

1

Sự im lặng kéo dài hơn mười giây. Trong khoảng thời gian ấy, người nào người nấy đều ngồi im bất động như con búp bê. Tiếng pháo hoa vẫn bập bùng ở đằng xa.

"Ha ha!" Fujima cười khẽ. "Cái gì mà sự thật, cái gì mà cảnh sát, anh nói như phim vậy. Được thôi. Tôi thì không hiểu lắm điều anh Namikishi đang nói, nhưng chúng ta cũng nên thong thả nói chuyện. Nhưng mà…" Anh ta nói rồi quay mặt về phía Tsukumi.

"Chẳng phải chuyện này không liên quan đến thầy Tsukumi sao? Kéo cả thầy ấy vào nội tình của mấy gia đình chúng ta thì tội cho thầy ấy quá. Cứ để thầy ấy quay về biệt thự cho thuê là được rồi. Tôi cũng lo khi chỉ có bọn trẻ ở đó."

"Tôi tán thành." Sekitani giơ tay lên.

"Khó khăn lắm mới đông đủ thế này, tôi không thể làm theo ý anh được. Thầy Tsukumi buộc phải có mặt ở đây."

"Nhưng mà thầy ấy…"

"Chính thầy ấy…" Yunsuke ngắt lời. "Là nhân vật nắm giữ chìa khóa của vụ án này."

Đón nhận ánh nhìn của Yunsuke, Tsukumi chớp mắt liên tục, anh

ta nhìn Fujima với vẻ lo lắng. Nụ cười gượng gạo ban nãy trên mặt Fujima đã vụt tắt, nhường chỗ cho vẻ nghiêm nghị.

Yunsuke đánh bạo bước đến bên cạnh Tsukumi. Thầy giáo luyện thi lùi người lại như thể bị sự mạnh bạo của Yunsuke lấn át.

“Anh Tsukumi, Eriko đã nói gì với anh?”

“Anh nói gì tôi không hiểu?”

“Chắc chắn cô ấy đã nói gì đó. À không, không chỉ là lời nói. Đó chẳng phải là lời đe dọa sao?”

“Đe dọa ư? Đe dọa tôi á? Làm gì có chuyện ngớ ngẩn như thế. Ai lại làm thế với người mới gặp lần đầu…” Anh ta vừa lắc đầu vừa cười, rồi trưng cho Yunsuke thấy mớ cảm xúc hỗn độn pha trộn giữa hoang mang và lúng túng.

“Có thể anh gặp Eriko lần đầu tiên. Nhưng cô ấy biết về anh từ trước đó. Không chỉ biết, mà còn quan sát anh nữa.” Nói rồi, Yunsuke lấy xấp ảnh trong túi ra, ném nó trước mặt Tsukumi. “Cái này thì sao? Đây có phải là anh không? Có vẻ đây là quán ăn gia đình ở đâu đó hả?”

Thấy bức ảnh, Tsukumi rụt hẳn cái cằm lại. Yunsuke nói tiếp trước khi anh ta kịp nói gì đó.

“Eriko trước đây có thời gian làm ở công ty điều tra. Những việc điều tra thế này nằm trong tầm tay của cô ấy. Tuy nhiên, người cô ấy điều tra ban đầu không phải là anh. Cô ấy nhận lời tôi để điều tra Minako. Tôi nghi ngờ Minako ngoại tình, nên muốn tìm ra nhân tình của cô ấy. Eriko hẳn đã tuân theo chỉ thị của tôi, theo dõi sát sao lịch trình hằng ngày của Minako. Trong lúc quan sát hành động của những người thân cận, tức là các người, một thứ hoàn toàn khác đã

mắc vào lưới. Thứ đó ở trong bức ảnh này.” Yunsuke đưa một tấm ảnh cho Tsukumi. Tsukumi nhìn ra hướng khác.

“Bức ảnh ấy thì nói lên điều gì?” Fujima hỏi bằng giọng bực bội.

Yunsuke nhìn Fujima, song không nói gì, mà đi về phía bàn quây. Vợ chồng Sakazaki có vẻ đề phòng, nhưng anh không nhìn bọn họ, mà chỉ lấy quyển sách quảng cáo để ở mép bàn.

“Các người biết cái này chứ? Sách giới thiệu trường trung học Shubunkan. Là ngôi trường mà mọi người bằng mọi giá, cố sống cố chết để đưa con trai mình vào học.” Anh giở trang sách, giơ lên cho mọi người cùng thấy. “Đây là ảnh chụp nhân viên của trường. Không phải là giáo viên, mà là nhân viên nhé. Trong số này, có hai người mà tôi từng thấy. Nói vậy, nhưng không phải tôi đã gặp họ ở ngoài đời thực. Tôi muốn nói đến hai người này.” Nói rồi, tay còn lại của anh giơ bức ảnh ban nãy lên. “Bức ảnh nói lên việc Tsukumi đã gặp nhân viên của trường Shubunkan. Thầy giáo của trung tâm luyện thi mà lại gặp gỡ riêng tư với nhân viên của trường tổ chức thi. Chuyện này không thể xem là bình thường được. Thế nào, anh Tsukumi, anh có thể giải thích giúp tôi chuyện này không?”

Tsukumi chỉ ngoắc ngón tay trên bàn mà không trả lời. Thấy vậy, Fujima lên tiếng, “Không thể quy chụp như vậy được. Có thể anh Namikishi cho rằng những chuyện phạm pháp đang diễn ra, nhưng việc trung tâm luyện thi tận dụng các mối quan hệ để thu thập thông tin là một việc hết sức hiển nhiên.”

“Mối quan hệ à? Thế đó là mối quan hệ gì? Anh Tsukumi có giải thích được không?”

Dù Yunsuke có dồn ép đến đâu, thầy giáo trẻ cũng chỉ im lặng.

“Ảnh vẫn còn nữa đấy.” Yunsuke lôi những bức ảnh khác ra. “Trong bức này, ngoài nhân viên của trường trung học Shubunkan, còn có Minako. Giáo viên của trung tâm luyện thi, nhân viên của trường tổ chức thi, mẹ của thí sinh dự thi lén lút gặp gỡ nhau. Tôi khó mà nghĩ được buổi gặp mặt này có mục đích trong sáng, và không phải tại tôi hẹp hòi gì nên mới có suy nghĩ đó đâu.”

“Nếu anh cứ khăng khăng như vậy thì anh nên hỏi Minako.” Sekitani Yasuko nói. Nhưng cô ta không dám nhìn vào mắt Yunsuke.

“Dù cho tôi có hỏi, chắc gì cô ấy đã nói thật. Cho nên vạn bất đắc dĩ, tôi mới phải dùng cách này để hỏi mọi người điều đó đây. Có vẻ như lời nói dối của mọi người xuất phát từ sự liên đới trách nhiệm phải không?”

Sekitani thở dài ngao ngán, anh ta đập tay xuống bàn để phản ứng lại. “Rốt cuộc anh muốn nói gì? Cứ nói thẳng ra không hơn à?”

“Nếu anh đã có lời, tôi sẽ làm vậy!” Sau khi nhìn Sekitani, Yunsuke quay về phía Tsukumi. “Trong quá trình tìm hiểu xem nhân tình của Minako là ai, Eriko tình cờ nắm được một chuyện ngoài dự tính. Đó là mối quan hệ giữa anh và nhân viên của trường trung học Shubunkan, và việc anh lợi dụng mối quan hệ đó để môi giới cho những phụ huynh muốn cho con vào trường bằng cửa sau. Eriko đã sử dụng câu chuyện đó để uy hiếp anh. Đổi lại, có lẽ anh phải trả tiền, hay tiết lộ nhân tình của Minako là ai cho cô ấy. Sau bữa tối của ngày đầu tiên ở đây, cô ấy nói với tôi là hai tiếng nữa sẽ biết mọi chuyện. Tôi đoán cô ấy định gặp và thực hiện cuộc giao dịch với anh trong hai tiếng đồng hồ đó. Nhưng anh đã không chấp nhận điều kiện giao dịch ấy. Điều anh suy nghĩ là làm cách nào để giải quyết mối nguy

hiểm từ trên trời rơi xuống, chính là người phụ nữ tên Takashina Eriko."

"Khoan đã!" Tsukumi mở to mắt. "Ý anh là tôi giết cô ta ư?"

"Thầy Tsukumi!" Fujima lạnh lùng hét lên.

Yunsuke liền nở nụ cười đắc ý.

"Anh Fujima hoảng hốt cũng không phải chuyện lạ. Lời nói vừa xong chứng minh anh đã biết về cái chết của Eriko. Vả lại, còn biết cô ấy bị giết. Trong khi đáng lẽ ra anh phải không biết chuyện gì."

Tsukumi bặm môi, cúi đầu. Yunsuke nhìn một lượt tất cả mọi người.

"Thầy Tsukumi bị Eriko đe doạ, nên đã giết chết cô ấy để bảo vệ bản thân, dù nói vậy nhưng trong thực tế, kịch bản không đơn giản như thế, phải không? Tuy nhiên, tôi có thể khẳng định chắc chắn một điều: Người giết cô ấy không phải Minako."

"Sao anh có thể khẳng định chắc nịch như thế?" Fujima hỏi.

"Lý do tôi thấy nghi ngờ rất đơn giản. Mọi người không phải ruột thịt của chúng tôi, sao lại hợp tác với chúng tôi để thực hiện một việc khủng khiếp như thế? Dù có thân thiết đến đâu đi chăng nữa, chẳng ai muốn bị cuốn vào mớ rắc rối mà cảnh sát đem lại nếu cái xác bị phát hiện cả, lại thêm việc mọi người nhiệt tình giúp đỡ để xử lý cái xác, rồi bao che cho hung thủ giết người, nghĩ thế nào tôi cũng không thấy thuyết phục. Hơn nữa, có vài điểm mấu chốt trong phản ứng ban đầu của anh Sakazaki." Yunsuke quay lại nhìn vợ chồng Sakazaki đang ngồi chỗ bàn quầy. "Anh đã nổi đóa lên, nói là không thể tiếp tay cho sự việc nghiêm trọng như thế được, đó là phản ứng bình thường của con người. Trái lại, phản ứng của những người

khác mới là kỳ lạ."

"Nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn giúp sức mà." Sakazaki nói, nhưng Yunsuke lắc đầu.

"Vì thế, tôi càng thấy kỳ lạ hơn. Anh đã kích động đến mức đó, làm sao sau đó lại chọn đứng về phe chúng tôi một cách chóng vánh như vậy? Điều đó buộc tôi phải nghĩ rằng đằng sau vụ án ẩn chứa một chân tướng khác."

Yunsuke cho tay vào túi quần, lấy ra tờ khăn giấy được vo tròn.

Anh mở tờ giấy ra, giữa tờ giấy thấm màu đỏ. Anh cầm nó bằng hai tay để mọi người đều thấy.

"Mọi người có biết đây là gì không?"

Không ai trả lời. Lập tức Yunsuke đặt tờ khăn giấy lên bàn, đẩy nó về phía Fujima Kazue.

"Cô thì biết đúng không?"

Kazue nhìn Yunsuke. Lỗ mũi cô ta hơi phập phồng. "Tại sao lại hỏi tôi?"

"Vì cô bảo mình đã dọn dẹp căn phòng đó. Có nghĩa là người xóa vệt máu dây ra từ cái xác của Eriko cũng là cô. Thú thực tôi cũng thấy lạ. Vệt máu dính trên thảm không thể nào xoá đi dễ dàng như thế. Vậy mà tấm thảm trong căn phòng đó sạch gần như lúc đầu. Ban đầu tôi tự nhủ rằng gần đây có nhiều loại chất tẩy rửa tiện dụng, có thể lau vết bẩn ngay tức khắc nên mới sạch như thế. Nhưng hôm qua, lúc tình cờ xê dịch cái giường tôi phát hiện vệt máu còn sót lại. Vệt đó có màu đỏ tươi. Tờ khăn giấy tôi dùng để lau vệt máu đó đang ở trước mắt mọi người bây giờ đấy."

Kazue nhìn chằm chằm tờ khăn giấy đó, tiếp theo nhìn sang chồng. Fujima vẫn trừng mắt nhìn Yunsuke.

“Lạ quá đúng không?” Yunsuke nói. “Bình thường máu dính trên thảm hơn một ngày phải biến thành màu đen. Nhưng vệt máu ở đây vẫn có màu đỏ tươi. Không những thế, khi nhúng khăn giấy vào nước rồi lau, màu đỏ trôi đi dễ dàng. Tôi lập tức hiểu ra đây không phải máu. Do đặc thù công việc, tôi biết khá rõ về sơn, nên đã nhận ra bản chất của thứ này.” Anh tiếp tục chỉ tay vào tờ khăn giấy trên bàn. “Đây là màu vẽ. Màu nước mà bọn trẻ dùng để vẽ tranh. Nếu là thứ đó thì không khó để lau sạch.”

Fujima rút bao thuốc ra, cộc cằn đặt cái gạt tàn lên bàn và bắt đầu hút thuốc. Những người khác vẫn chìm trong im lặng.

“Không phải đâu anh.” Minako lên tiếng. “Anh hiểu lầm rồi. Em hiểu anh không muốn tin thủ phạm là em, nhưng em đã giết người. Còn màu vẽ đó… có lẽ, à đúng rồi, dính trên thảm vào lúc khác.”

“Em im đi!” Yunsuke lớn tiếng. “Em nghĩ lời biện hộ đó có tác dụng với anh à? Em nhìn đi! Nhìn những người khác ấy. Họ đã xác định tư tưởng rồi, nên đang lắng nghe lời anh nói. Hạ màn ở đây được rồi. Em không cần diễn kịch nữa.”

“Khoan bàn đến chuyện xác định tư tưởng, anh cứ nói tiếp đi.” Fujima lắc điếu thuốc.

“Được rồi, tôi sẽ tiếp tục. Nào, nếu vết máu đó là giả, vậy thì cái xác thế nào? Tiếc thay cái xác lại là thật. Eriko đã chết. Vậy thì tại sao cần vết máu giả đó? Là để khiến tôi nghĩ rằng hiện trường vụ giết người ở căn phòng đó. Dĩ nhiên đó là hành động nguỵ tạo nhắm vào tôi, để đánh lừa một mình tôi mà thôi. Eriko đã bị giết một nơi khác,

rồi được chuyển đến căn phòng đó bởi bàn tay của các người."

Yunsuke đặt hai tay trước Sekitani và đưa sát mặt về phía anh ta.

Sekitani lùi người lại. "Anh tính làm gì vậy?"

"Anh đã chuyển cái xác hai lần trong buổi tối đó." Yunsuke giơ ra hai ngón tay lên. "Lúc anh cùng tôi đến hồ để nhấn chìm cái xác thật ra là lần thứ hai. Anh đã di chuyển cái xác một lần trước đó."

"Anh có bằng chứng gì không mà lại nói vậy?" Sekitani xếch một bên má lên xem chừng căng thẳng. Yunsuke lùi lại, đứng ở bên cạnh cửa. Rồi chỉ tay vào bức tường. Trên đó dán tranh của mấy đứa trẻ.

"Mọi người hãy nhìn bức tranh Shota vẽ biệt thự này. Các xe đều đậu ở bãi đỗ kia. Chiếc Wagon chữ nhật này, tôi không cần nói thì mọi người đều biết, là xe của anh Sekitani. Như mọi người thấy, trong bức tranh này, xe đỗ quay mặt về phía biệt thự. Nhưng tối đó…" Yunsuke chống hai tay vào hông. "Khi di chuyển cái xác của Eriko, xe của anh quay mặt ra đường. Có nghĩa là chiếc xe này đã được sử dụng một lần trước đó."

Sekitani rú lên, rùng mình. Rồi anh ta bật cười.

"Chỉ có mỗi thế mà anh quy chụp tôi ư? Nhắc mới nhớ, tối đó tôi đã dùng xe mấy lần thì phải, hả?" Anh ta quay sang nhìn vợ, ánh mắt như mong mỏi sự đồng tình. Nhưng Sekitani Yasuko không phản ứng ngay lúc ấy. Khuôn mặt cô ta chỉ chực khóc.

"Còn một chuyện kỳ lạ nữa. Là cái thuyền ở bờ hồ," Yunsuke nói. "Lúc chúng ta di chuyển cái xác, chỉ có một cái thuyền ở trạng thái dùng được ngay. Lúc ấy tôi đinh ninh là tình cờ. Hoặc mình gặp may. Vì nếu cái thuyền đó cũng bị úp ngược như những cái còn lại thì chúng ta phải bắt đầu từ việc lật cái thuyền lên đã. Nếu muốn cái xác

không bị phát hiện thì cần chèo thuyền đi ngay. Sau khi tôi và anh Fujima thả cái xác xuống hồ, đã để nguyên cái thuyền ở đó và rời đi. Thế nhưng sau khi đưa Minako đến khách sạn, trên đường quay lại đây, tôi đã tạt qua đó, và thấy chiếc thuyền chúng ta sử dụng đã được thu dọn. Người của cửa hàng cho thuê thuyền không có lý nào dọn dẹp vào khoảng thời gian đó. Tôi bèn đem chuyện này nói với anh Fujima, và lạ lùng thay, anh ấy không để tâm lắm đến chuyện đó. Một người đã suy nghĩ thận trọng đến thế về cách phi tang cái xác như anh Fujima mà phản ứng như vậy quả là không bình thường. Nhưng nếu suy luận thế này thì mọi chuyện sẽ thành hợp lý." Anh bước lên một bước, dựng ngón trỏ tay phải lên. "Lúc ấy, còn có một cộng sự nữa. Người đó âm thầm hỗ trợ ở phía sau để cái xác được phi tang trót lọt. Có lẽ người đó đã đến cửa hàng cho thuê thuyền trước, để sắp xếp sẵn thuyền. Nhưng người đó lại không thể lộ diện. Nói đúng hơn, không được để cho tôi biết đến sự tồn tại của người đó. Bởi vì trong lời giải thích của mọi người với tôi, người đó không biết gì về vụ án."

"Tức là…" Yunsuke nhìn chằm chằm vào gương mặt Tsukumi. "Người cộng sự trong bóng tối đó là anh, thầy giáo Tsukumi. Anh đã chạy đến cửa hàng cho thuê thuyền trước chúng tôi, chuẩn bị sẵn thuyền, đợi cái xác được phi tang xong xuôi và chúng tôi rời khỏi đó, anh lật cái thuyền úp xuống như cũ."

"Không phải, tôi…"

Chẳng thèm quan tâm Tsukumi đang ấp úng định nói gì đó, Yunsuke nói tiếp, "Việc chuẩn bị, rồi thu dọn thuyền chẳng có gì khó nhọc. Chúng ta cũng tự làm được, mà không cần đến Tsukumi.

Nhưng thầy ấy cần giúp đỡ bằng một hình thức nào đó. Nói đúng hơn, các người cần thầy Tsukumi giúp đỡ bằng một hình thức nào đó. Vì mọi người nghĩ rằng nếu toàn bộ những người biết chân tướng vụ án đồng lõa tham gia vào việc phạm tội thì sự đoàn kết sẽ bền chặt hơn. Đề phòng việc sau đó thầy ấy sợ sệt mà tiết lộ sự thật với cảnh sát."

Yunsuke đi vòng quanh cái bàn, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi bọn họ. Anh chậm rãi đi một vòng, và khi quay lại vị trí ban đầu, anh nói tiếp, "Nào, nếu có gì muốn phản bác thì phản bác đi. Hoặc nếu ai có thể giải thích hợp tình hợp lý tất cả những thắc mắc mà tôi vừa nêu ra ở trên, xin mời người đó lên tiếng. Tóm lại, tôi không thể hợp tác với mọi người hơn được nữa, mà cũng không định giúp mọi người đâu. Như tôi nói ban nãy, việc duy nhất tôi làm là báo cảnh sát. Tôi cũng lường trước mình sẽ bị buộc tội. Nhưng dù thế thì cũng không sao. So với việc bị coi là đồng phạm, bị lừa gạt bằng câu chuyện dối trá, thà tôi chọn bị khởi kiện với tội danh phi tang thi thể còn hơn. Tôi nói thế này có vẻ lươn lẹo, nhưng chắc tôi sẽ được áp dụng tình tiết giảm nhẹ đấy. Vậy ý mọi người thế nào?" Anh nâng giọng lên một tông.

Cánh phụ nữ ngồi ở bàn buông thõng đầu xem chừng chán nản, Sekitani và Tsukumi lộ rõ vẻ phiền não. Minako không nhúc nhích cơ thể, Sakazaki thì ôm đầu. Sakazaki Kimiko hình như đang nhìn chăm chăm vào một điểm trong thinh không.

Riêng Fujima không biểu lộ cảm xúc gì. Anh ta ngước nhìn lên trần nhà như thể đang đắn đo suy nghĩ gì đó, rồi trút ra một tiếng thở dài ảo não.

“Quả nhiên, đã đến bước đường này rồi…” Giọng điệu nghe như đã bỏ cuộc.

“Anh nói quả nhiên, nghĩa là…” Yunsuke hỏi.

“Chúng tôi đã bày ra hai kế hoạch. Một kế hoạch đơn giản và một kế hoạch phức tạp. Tôi đã muốn chọn con đường đơn giản thôi. Nhưng Minako lại phản đối. Cô ấy nói con đường đó sẽ không thành công đâu. Và không ai phản bác được ý kiến của cô ấy cả. Cho nên chúng tôi đã chọn con đường phức tạp.”

“Đến lúc này, anh có thể bỏ cách nói vòng vo đó đi được rồi đấy.”

“Xin lỗi, anh nói đúng. Nhưng cho phép tôi thanh minh một điều thôi. Ban đầu có vài người, bao gồm cả tôi, đã chủ định sẽ giãi bày mọi chuyện với anh.”

“Đó chỉ là lời thanh minh của anh thôi. Nhưng anh đã có lời nói thế, nên tôi có thể hiểu là mọi người sẽ nói ra mọi chuyện ở đây đúng không?”

“Không nói thì anh sẽ báo cảnh sát ngay tức khắc hả?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì, làm gì còn đường lui nữa.” Fujima không nhìn Yunsuke nữa, mà quay ra nhìn những người còn lại. “Không thể giấu thêm nữa rồi. Vậy đến lúc nói ra với anh Namikishi đi thôi!”

Không ai trả lời. Fujima lặp lại câu hỏi thêm lần nữa, “Nói được rồi chứ? Minako, cô đồng ý phải không?”

“Nếu mọi người bằng lòng.” Minako cúi đầu trả lời.

Fujima hắng giọng. Anh ta nhìn Yunsuke.

“Anh Namikishi đã suy luận được đến đây, có nghĩa là anh đã lờ

mờ nhận ra chân tướng vụ án. Tôi muốn nghe suy luận đó của anh trước."

"Dù tôi có nói thì…"

"Vấn đề là sự chuẩn bị tâm lý. Nếu không biết anh Namikishi đã chuẩn bị tâm lý đến đâu, chúng tôi khó lòng nói ra câu chuyện đó. Tóm lại, đây là tình huống oái oăm với chúng tôi."

Yunsuke khoanh tay, khẽ rên lên. Anh nhìn xung quanh, trừ Fujima, tất cả mọi người đều cụp mắt nhìn xuống.

"Thú thực, gọi là mường tượng thì đúng hơn là suy luận. Có một chuyện tôi đã mường tượng trong đầu."

"Thế cũng được, tôi không nề hà đâu." Fujima gật đầu.

"Trong trường hợp Minako không phải hung thủ, phải xem cô ấy đang bao che cho ai? Phải chăng là nhân tình của cô ấy, người mà tôi hằng tìm kiếm? Ở vào trường hợp đó, tôi không nghĩ là mọi người sẽ hợp tác để che giấu vụ án đâu. Vậy ai là kẻ khiến mọi người đồng tâm hiệp lực, đến thầy Tsukumi cũng ra sức để bao che như thế? Nghĩ theo chiều hướng ấy, chỉ có một đáp án là đáp ứng tất cả điều kiện. Tôi nói đến đây, chắc mọi người đã hiểu tôi mường tượng ra chân tướng của vụ án thế nào rồi chứ. Dù có thể đây là sự mường tượng ngớ ngẩn, nhưng tôi không thể nghĩ ra đáp án nào khác. Người giết Eriko là người tham gia chuyến đi này, nhưng hiện giờ không có mặt ở đây."

"Thế thì đúng như anh nói…" Fujima mỉm cười, rồi khẽ nói. "Hung thủ là trẻ con."

2

Trong chốc lát, sự tĩnh lặng tuyệt đối bao trùm căn phòng, thời gian như ngưng đọng. Chẳng ai buồn động đậy, không nghe thấy cả tiếng quần áo sột soạt lẫn tiếng thở.

Thứ đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng ấy là tiếng lạch cạch nện trên sàn nhà.

Đó là âm thanh phát ra khi Yunsuke bước chân đi trên đó.

“Hung thủ là ai vậy?” Yunsuke hỏi Fujima. Giọng anh nhẹ nhàng. “Tôi nên hỏi đó là con ai thì đúng hơn nhỉ. Hay kết quả đúng như suy luận của tôi?”

“Anh suy luận thế nào?”

“Hung thủ là bọn trẻ. Có nghĩa là cả bốn đứa trẻ đã làm việc đó. Thế nên mọi người mới cam tâm trở thành đồng phạm mà không chút do dự.”

“Ra vậy!” Fujima gật đầu. “Anh có thể suy luận hoàn hảo đến mức đó. Cho nên chẳng có gì ngạc nhiên khi anh đã đi đến kết luận cuối cùng.”

“Không phải sao? Nếu không phải tất cả bọn trẻ liên quan thì…”

“Trước khi nói điều đó, có lẽ tôi nên giải thích theo thứ tự từ ban đầu đã nào, rằng chuyện gì đã xảy ra từ đầu tới cuối.”

“Hay đấy. Có điều, tôi không muốn bị lược bớt đâu nhé. Đêm nay rất dài, tôi có thể nghe bao nhiêu cũng được.”

“Vậy trước tiên để thầy Tsukumi nói đi. Từ đoạn trao đổi với cô Takashina Eriko.”

Khuôn mặt Tsukumi hiện lên vẻ bối rối khi bị Fujima chỉ định.

"Tôi nói được không?" Anh ta khẽ xác nhận lại.

"Anh Namikishi đã nhìn thấu tất cả rồi. Chúng ta dừng ở đây thôi. Bỏ cuộc, kể sự thật, sau đó nói ra suy nghĩ của mình."

Nghe Fujima nói vậy, Tsukumi cụp mắt, im lặng giây lát. Rồi nhanh chóng nhìn Yunsuke, anh ta nắm hai tay lại, đặt lên bàn.

"Ban đầu cô Takashina đến bắt chuyện với tôi cùng giọng điệu như thể tán gẫu cho vui. Tôi không ngờ cô ta là người quen của anh Namikishi, nên đã mất cảnh giác. Trong quá trình nói chuyện, tôi phát hiện ra không phải ngẫu nhiên cô ta bắt chuyện với mình, mà cô ta có mưu đồ rõ rệt. Càng kinh ngạc hơn khi cô ta biết rõ về tôi và mọi người. Và còn nắm được cả việc mọi người định cho con học trường trung học Shubunkan."

"Hơn nữa…" Yunsuke nói. "Còn biết cả chuyện anh lợi dụng mối quan hệ đặc biệt, tiếp cận nhân viên của trường trung học Shubunkan, móc nối để bố mẹ cho con vào trường đó bằng cửa sau."

"Mặc dù cách dùng từ 'vào trường bằng cửa sau' không chính xác lắm, mà thôi chẳng còn quan trọng nữa. Vì cô Takashina cũng dùng cách nói đó. Người đó cho tôi xem những bức ảnh giống như thế này." Tay Tsukumi cầm một bức ảnh để trên bàn. Đó là bức ảnh anh ta gặp hai nhân viên của trường trung học Shubunkan ở quán ăn gia đình. "Nhưng khác với bức ảnh này, nói thế nào nhỉ, không đơn giản là cuộc gặp gỡ giữa người của trung tâm luyện thi và nhân viên của trường trung học. Bức ảnh cô ta đưa ra chụp được vài cảnh có tính chất quyết định."

“Có tính chất quyết định ư… nghĩa là…” Yunsuke liếm môi rồi mở miệng. “Bức ảnh cho thấy sự trao nhận tiền bạc à?”

Tsukumi nhìn về phía Fujima tỏ vẻ cầu cứu. Fujima trả lời thay, “Có thể chúng tôi sẽ bị lên án là dùng chiêu trò hèn hạ, nhưng đã là bố mẹ thì sẽ vì con cái mà không tiếc thứ gì. Chỉ cần nghe nói chi tiền sẽ giúp con đỗ đạt, dù biết là không được phép, nhưng vẫn nhắm mắt đưa chân bước theo con đường đó. Đúng như anh Namikishi nói, bức ảnh Takashina đưa cho thầy Tsukumi chụp được cảnh kiểu như vợ tôi đưa phong bì tiền. Sau đó thì, à… ờ… nhà anh Sekitani cũng…”

“Yasuko đã mang tiền đến. Và bị chụp lại cảnh đó.” Sekitani nói bằng giọng điệu bất cần.

Yunsuke quay sang hỏi Minako. “Em cũng đưa tiền rồi à?”

“Không, em vẫn chưa.” Minako khẽ lắc đầu.

“Minako vẫn chưa giao tiền. Nhưng cô cũng có ý định làm việc đó, đúng không?” Fujima nói.

Minako sau khi làm điệu bộ bối rối thì rụt cằm lại.

“Nhà tôi thì chưa đưa tiền.” Sakazaki Kimiko nói. “Nhưng khi nghe thầy Tsukumi bảo có thể dùng cách đó, tôi cũng định làm thế.”

Yunsuke thở dài, lắc lư đầu.

“Việc anh lặn lội đến tận nhà của Eriko ở Tokyo là để tìm xem cô ấy còn nắm giữ chứng cứ nào nữa rồi lấy chúng đi, đúng không? Nhưng mà tôi thấy ngạc nhiên đấy. Mọi người đã bỏ bao công sức, tổ chức đến cả trại luyện thi này, sao lại còn đi cầu cạnh để bọn trẻ vào trường bằng cách đó? Chẳng lẽ mấy người không có lòng tin đối

với học lực và sự cố gắng của chúng?”

“Chính vì trông thấy dáng vẻ cố gắng của những đứa trẻ đó, nên chúng tôi nghĩ mình cần làm điều gì đó để giúp chúng.” Mắt Sekitani Yasuko sưng đỏ lên. “Tại vì nếu thi trượt, tất cả sự cố gắng của chúng sẽ tan biến như bọt biển. Việc đó chẳng phải rất đáng thương sao?”

“Thế thì việc học tập chăm chỉ của chúng thành vô ích à?”

Sekitani bật cười trước câu nói của Yunsuke.

“Việc học tập để luyện thi chỉ giúp ích cho chuyện thi cử thôi. Đó là lẽ thường tình mà.”

“Dù có như thế…” Nói đến đây, Yunsuke khẽ nhắm mắt, hít thở một hơi rồi nhìn Tsukumi. “Việc đi cửa sau đó có được đảm bảo không? Ý tôi là bỏ tiền ra rồi thì có chắc chắn thi đậu vào trường không? Trên đời này có đầy rẫy chuyện lừa lọc để lấy tiền bằng những lời đường mật.”

“Không thể khẳng định là nhất định sẽ thi đậu.” Tsukumi nặng nề mở miệng. “Nhưng họ có thể dùng cách nói gần như chắc chắn. Lúc nãy, như tôi nói, cụm từ ‘đi cửa sau’ không chính xác lắm. Việc thi cử ở đây vẫn diễn ra bình thường. Việc đánh giá thi đỗ hay thi trượt cũng được thực hiện bình thường. Ở bước này, dù có chi bao nhiêu tiền cũng không can thiệp được.”

“Nếu thế thì…”

“Thi cử là kiếm điểm.” Tsukumi nói. “Lấy được điểm tốt thì sẽ đậu. Việc tôi giới thiệu nhân viên của trường Shubunkan cho mọi người là một biện pháp chắc chắn để kiếm được điểm.”

“Biện pháp chắc chắn…” Yunsuke nghiêng đầu. “Lẽ nào là tiết lộ đề thi à?”

“Đúng là thế đấy.” Tsukumi khổ sở gật đầu. “Nhân viên trong bức ảnh, đặc biệt là đàn ông, là những người làm công tác quản lý đề thi.”

“Lợi dụng chức vụ để làm giàu cho bản thân à? Nếu nói đó là câu chuyện có thể bắt gặp ở bất cứ nơi đâu thì chuyện chỉ dừng lại ở đó thôi hả?” Yunsuke rú lên. “Nếu vậy, một người đưa tiền là xong thôi mà. Mọi người góp tiền lại, một người đại diện để giao dịch mua đề thi, rồi sau đó chuyển cho mọi người cùng đọc không hơn à?”

“Đối phương cũng tính đến trường hợp đó rồi. Cho nên không đời nào họ đưa bản sao đề thi cho chúng ta đâu. Vì làm vậy khác nào để lại chứng cứ. Buổi tối trước hôm thi, thí sinh và bố mẹ đã trả tiền sẽ tập trung tại một khách sạn trong thành phố, và đề thi sẽ được tiết lộ lần đầu tiên ở đó. Đề thi phải chép tay, đáp án không được cho biết, nên bố mẹ và con cái phải nhanh chóng nghĩ câu trả lời. Thời gian thì gấp gáp, nên không rảnh để chỉ cho người khác.”

“Ra vậy. Eriko nắm thông tin đến đoạn này à?”

“Không. Hình như cô ta không biết đến mức đó nên mới dùng cách diễn đạt ‘vào trường bằng cửa sau’ đấy. Nói gì thì nói, cô ta đã nhận ra cảnh giao nhận tiền trong bức ảnh có liên quan đến việc làm phạm pháp nào đó. Không loại trừ khả năng cô ta gửi bức ảnh này cho phương tiện truyền thông. Cô ta đã vừa cười vừa đe dọa tôi.”

“Vậy cô ấy đã lấy đó làm điều kiện để đòi hỏi thứ gì? Quả nhiên là tiền bạc à?”

“Không, lúc đó cô ta không đòi hỏi gì, chỉ ám thị rằng mình đang nắm trong tay thông tin này.”

“Không đòi hỏi bất cứ điều gì?” Yunsuke thắc mắc. “Tại sao nhỉ?”

“Ắt hẳn đó là luận điệu của kẻ đi doạ nạt đó, anh Namikishi.” Fujima nói. “Nói ra yêu cầu bằng lời sẽ bị cấu thành tội. Cũng chính là rút dây động rừng. Đầu tiên, thể hiện cho đối phương thấy mình đã nắm được điểm yếu của đối phương, sau đó ung dung quan sát động tĩnh của đối phương. Cô ta có gương mặt yêu kiều nhưng đích thị là kẻ vô lại. Vì anh nói là cô ta từng làm ở công ty điều tra, nên có lẽ đó là kỹ năng mà cô ta học được ở đó.”

Yunsuke nghiến răng hàm, lừ mắt nhìn Fujima. Nhưng anh không nói gì, mà quay lại nhìn Tsukumi.

“Vậy hai người chỉ nói thế rồi cô ấy rời khỏi đó à?”

“Không, cô ta bảo muốn thong thả nói chuyện một lần nữa. Thế nên chúng tôi đã hẹn gặp nhau sau bữa tối.”

“Hẹn ở đâu?”

“Anh biết bãi đất trống nhỏ bên cạnh biệt thự cho thuê không? Chỗ mấy cây sồi mọc, có mắc võng. Chúng tôi hẹn gặp ở đó lúc chín giờ.”

“Chín giờ à? Thế nên, trước đó anh đã mời cô ấy ở lại ăn tối đúng không?”

“Người mời không phải tôi. Lúc tôi và cô Takashina nói chuyện xong, anh Sekitani đến gần. Khi biết cô ta là cấp dưới của anh Namikishi, anh Sekitani ngỏ lời mời cô ta ở lại ăn tối.”

“Lúc đó, tôi đâu ngờ cô ta và thầy Tsukumi lại trao đổi với nhau như thế.” Sekitani phân trần.

“Vậy, anh biết chuyện đó khi nào?”

“Ngay trước khi ăn xong bữa tối. Thầy Tsukumi chỉ tâm sự chuyện

này với tôi và anh Sekitani." Fujima nói.

"Mặc dù sửng sốt, chúng tôi vẫn bảo nhau là nghe xem cô ta nói gì trước đã. Và giữ kín chuyện này với những người khác. Chúng tôi đã vô cùng bất an cho đến khi mọi chuyện ngã ngũ. Nhưng mà dở một chỗ là chúng tôi đã nói chuyện đó ở góc vườn." Anh ta hướng mắt nhìn mảnh vườn ở đằng sau. "Có lẽ chúng tôi đã hành động bất cẩn. Vì tưởng xung quanh không có ai."

"Anh nói vậy là sao?"

"Hình như lúc đó đã có người nghe thấy chúng tôi nói chuyện."

"Là bọn trẻ hả?"

"Đúng vậy."

"Là đứa nào thế?"

"Rồi anh sẽ biết thôi. Mời thầy Tsukumi nói tiếp." Fujima giơ tay ra hiệu mời Tsukumi.

"Chắc anh Namikishi còn nhớ, buổi tối hôm đó tôi đã nói về định hướng câu hỏi trong đề thi với mọi người đến chín giờ. Sau đó, tôi đến điểm hẹn để gặp cô Takashina. Như ban nãy tôi nói, ở bãi đất trống có cây sồi."

"Khoan đã! Nếu thế, phải nhắc đến chuyện của tôi trước." Sekitani khẽ giơ tay lên. "Tôi rời khỏi đây trước thầy Tsukumi một bước, bởi muốn lén quan sát xem thầy ấy và cô Takashina trao đổi những gì. Nhưng vì không thể đi thẳng đến chỗ hẹn, nên tôi đã tạt qua biệt thự cho thuê, đợi một lát rồi mới rời khỏi đó. Tôi đứng dưới tán cây cách đó không xa, âm thầm quan sát tình hình, thấy cô ta thong dong ngồi bên cạnh cây sồi. Nhưng thầy Tsukumi thì mãi chưa xuất hiện. Thấy

lạ, tôi định bụng quay về biệt thự này, thì thầy Tsukumi lại đến đúng lúc ấy. Hỏi thì thầy ấy bảo vì phải đi tìm chiếc giày bị mất. Thế là chúng tôi cùng đến chỗ hẹn, còn bảo nhau là chuyện lạ thật đấy. Trên đường đi, tôi quyết định sẽ đến sau thầy ấy một chút. Rồi chẳng mấy chốc sau đó, thầy Tsukumi hớt hải quay lại, mặt cắt không còn giọt máu. Biểu hiện của thầy ấy không bình thường. Tôi hỏi đã có chuyện gì, thì…"

Sekitani nhìn Tsukumi, dường như muốn anh ta tiếp lời.

Tsukumi vẫn nhìn chằm chằm cái bàn.

"Cô ta đã chết. Ở bên cạnh cây sồi, máu chảy lênh láng từ trên đầu…"

"Tại sao anh không báo cảnh sát ngay lúc đó?"

"Tôi đã định làm thế. Nhưng trước khi tôi làm việc đó, anh Sekitani đã nhận ra một điều."

"Là dấu chân." Sekitani nói. "Ở hiện trường còn sót lại vài dấu chân. Vừa nhìn thấy những dấu chân đó, chúng tôi lập tức hiểu rằng đã xảy ra chuyện lớn rồi."

"Dấu chân đó là…"

"Đúng vậy. Anh Namikishi cũng biết phải không? Là dấu vết của đôi giày thể thao cùng loại mà bọn trẻ đi."

3

"Có một hòn đá rơi ở bên cạnh xác cô ta. Hòn đá to ngang quả bóng

trong môn bóng ném. Trên đá có dính máu." Sekitani kể bằng giọng đều đều, không có ngữ điệu. "Tôi đoán ai đó đã âm thầm đến sau lưng cô ta, rồi dùng hòn đá đó đập vào đầu. Vấn đề là ai đã làm việc đó. Nhưng dấu chân còn sót lại nơi đó rõ ràng đã chỉ ra hung thủ là ai. À không." Anh ta lắc đầu. "Không chỉ ra đích danh ai, nhưng chỉ ra đó là người ở nhóm nào. Dù sao tôi cũng hoang mang không biết phải làm gì, nên đã điện thoại, gọi anh Fujima đến."

"Hóa ra hiện trường vụ giết người là ở dưới cây sồi." Yunsuke lẩm bẩm.

"Thấy anh Sekitani gọi, tôi thảng thốt chạy đến hiện trường, quả thật lúc ấy tôi cũng lòng dạ rối bời." Fujima lộ ra nụ cười chua chát. "Thoạt đầu tôi quá hoảng loạn nên định sẽ gọi cảnh sát, bởi trong đầu không nghĩ ra phương án nào khác. Nhưng nghe anh Sekitani và thầy Tsukumi nói thì trực giác mách bảo tôi không được phán đoán vội vàng."

"Nói tóm lại, anh hành động như thế vì biết hung thủ là bọn trẻ ư?"

Fujima gật đầu. Trên gương mặt đó, nụ cười đã không còn nữa.

"Dấu giày đã đủ chứng minh điều đó rồi, lại thêm câu chuyện hai người đó kể, khiến tôi không nghĩ ra đáp án nào khác nữa. Vào thời điểm đó, khu vực xung quanh không có lấy một bóng người. Vả lại, trên thi thể của Takashina không có dấu vết cho thấy đã bị hành hung, hay bị lấy trộm đồ. Mặc dù khó tin, nhưng chúng tôi chỉ còn cách chấp nhận sự thật."

"Mấy đứa con trai lớp năm tiểu học, có thể lực đến mức chúng ta phải kinh ngạc. Takashina lúc ấy đang ngồi, nên dẫu là trẻ con vẫn có thể dồn hết sức đập mạnh hòn đá vào đầu cô ta. Vả lại, còn lén tấn

công từ đằng sau nên cô ta đã chết mà không kịp phản ứng gì." Sekitani nhăn nhó.

"Chúng tôi cũng nhận ra việc bọn trẻ tàn nhẫn vượt xa người lớn chúng ta."

"Thế nên mọi người quyết định di chuyển cái xác à?"

"Ở thời điểm đó, tôi chưa nghĩ ra được kế sách nào. Nhưng tôi chắc chắn một điều là không thể để cái xác ở đấy như thế. Nên tôi đã nhờ anh Sekitani dùng xe ô tô để chuyển cái xác đi. Đương nhiên lúc đó chúng tôi cũng xóa dấu chân ở hiện trường, rồi ra sức phủ đất lên để vết máu của Takashina không nổi rõ." Fujima nói rồi nhìn về phía cửa. "Lúc bê cái xác xuống, vì sợ người ngoài trông thấy, chúng tôi không quay đầu, mà lùi xe dần vào bãi đỗ xe, nhưng tôi không ngờ anh Namikishi lại phát hiện ra điểm đó. Đã vậy lại còn do bức tranh của Shota đưa ra gợi ý."

"Vậy kế sách được quyết định rõ ràng từ khi nào?" Yunsuke hỏi.

"Có thể nói chúng tôi đã quyết định qua loa trong lúc di chuyển cái xác. Dù thế nào, cũng phải báo sự tình cho mấy bà vợ biết."

"Những người ở đây lúc đó là…"

"Vợ tôi, vợ chồng anh Sekitani, thêm cả Minako và thầy Tsukumi. Kimiko cũng có mặt, nhưng cô ấy uống thuốc nên ngủ say. Tôi cũng nghĩ càng ít người biết bí mật càng tốt, nên đã không đánh thức Kimiko dậy."

"Vậy mọi người cũng quyết định sẽ xử lý cái xác ở đâu rồi nhỉ?"

"Đúng vậy. Mọi người đều đồng tình rằng chỉ còn cách đó. Thế nhưng, lúc định bắt tay vào thực hiện, một chuyện ngoài dự tính xảy

ra.” Fujima chăm chú nhìn Yunsuke rồi nói. “Anh Namikishi, anh đã gọi điện về và bảo sẽ quay lại biệt thự.”

“Cuộc điện thoại đã khiến mọi người hoảng hốt đúng không?”

“Chúng tôi hoảng hốt thật. Chúng tôi đoán Takashina là người yêu của anh từ cuộc nói chuyện giữa cô ta và thầy Tsukumi, nên không nghĩ anh sẽ chịu lắng nghe ý kiến của chúng tôi. Nhưng bằng mọi giá, phải ngăn chặn việc anh nổi khùng lên và báo cảnh sát. Bằng cách nào đó, cần tạo ra tình huống để anh hợp tác che đậy vụ án, dù là miễn cưỡng. Trong lúc anh đang quay về đây, chúng tôi đã toát mồ hôi, vắt óc suy nghĩ. Và cuối cùng, người nghĩ ra kế sách đó là Minako.”

Yunsuke nhìn vợ. Cô hơi ngẩng đầu lên, sau khi liếc nhìn chồng thì lại cúi gằm mặt xuống.

“Tôi đã nghĩ đó là một kế sách hay. Bởi dù anh có ý định ly hôn đi chăng nữa, ở giai đoạn hiện tại, anh hẳn là không mong vợ mình trở thành hung thủ giết người. Ngoài ra, nếu động cơ giết người lại là rắc rối với nhân tình của anh, thì vụ án bị công khai sẽ đồng nghĩa với việc anh mất đi địa vị trong xã hội. Chúng tôi cho rằng chỉ có làm cách đó thì anh mới chịu hợp tác để phi tang cái xác.”

“Thế rồi mọi người chuyển cái xác về phòng tôi và tạo vết máu giả hả?”

“Thầy Tsukumi đã quay về biệt thự để lấy màu vẽ. Nhưng quả thật chúng tôi đã khinh suất. Kazue thì sơ suất khi không dọn dẹp cho căn phòng sạch tinh tươm, và cũng không thể phủ nhận rằng chúng tôi đã đánh giá thấp anh.” Nói đến đây, Fujima đứng phắt dậy. Rồi anh ta quay mặt về phía Yunsuke, cúi đầu. “Chúng tôi không hề có ý xấu.

Mọi việc chúng tôi làm là để che đậy vụ án. Tôi không dám xin anh tha thứ, nhưng ít nhất hãy hiểu cho suy nghĩ của chúng tôi."

Học theo Fujima, Sekitani và vợ mình cũng cúi đầu.

"Mọi người diễn hay thật. Tôi đã hoàn toàn bị lừa. Minako, diễn xuất của em cũng không thua kém." Yunsuke nói với vợ, nhưng cô không hề nhúc nhích.

"Vậy còn hung khí thì thế nào?" Anh hỏi. "Hòn đá rơi ở hiện trường thật sự í."

Fujima lại nở nụ cười bất lực.

"Nó đang ở dưới đáy hồ cùng với cái xác. Anh Namikishi, chẳng phải tôi và anh cùng nhấn chìm nó sao?"

"Trong chỗ đá thêm vào cho nặng đó à?"

"Lúc anh và anh Sekitani bọc cái xác bằng bạt nylon, tôi bảo sẽ đi nhặt đá đúng không? Kỳ thực, không phải một mình tôi làm việc đó. Khi ấy, thầy Tsukumi cũng đang bên ngoài. Hòn đá hung khí được để lẫn vào chỗ đá đó."

"Hèn chi, tôi cũng thấy lạ vì trong một khoảng thời gian ngắn mà anh nhặt được nhiều đá đến vậy."

"Đúng như anh nhìn nhận. Lúc ấy, thầy Tsukumi âm thầm hỗ trợ ở phía sau. Thế nên chúng ta mới có thể thuận lợi phi tang cái xác mà không gặp bất kỳ trở ngại nào."

"Gọi là thành công nhờ có người hậu thuẫn đó hả?" Yunsuke đi về phía bàn quầy, đứng sau lưng vợ chồng Sakazaki.

"Hai người được nghe sự tình như bây giờ vào lúc hai người bảo sẽ rời khỏi đây hả? Anh Fujima muốn ngăn cản hai người bằng mọi

giá, nên đã giải thích tình hình đúng không?”

“Chuyện có liên quan đến bọn trẻ, nên tôi không còn lựa chọn nào khác.” Sakazaki lẩm bẩm. “Anh Fujima bảo phải lừa anh Namikishi—người không biết chân tướng vụ án, tôi cũng rất khó xử khi làm vậy.”

“Lại là vì có liên quan đến bọn trẻ à?”

Yunsuke quay lại, đi tới giữa căn phòng. Anh nhìn bọn họ một lần nữa, sau cùng thì dừng mắt ở chỗ Fujima.

“Tôi đã hiểu gần hết sự tình rồi. Tuy có nhiều điểm khiến tôi kinh ngạc, nhưng có vẻ không khác lắm so với mường tượng của tôi. Tuy nhiên, trong câu chuyện của mọi người bỏ sót điểm quan trọng nhất. Mọi người thận trọng lái câu chuyện để không phải đề cập đến điểm quan trọng đó. Nhưng chừng nào chưa được nghe điểm đó, tôi sẽ không thấy thuyết phục đâu. Hiển nhiên mọi người hiểu tôi đang nhắc tới điểm gì.”

Fujima thở ra một hơi, vai anh ta buông thõng xuống cùng lúc.

“Tôi biết mà.”

“Vậy có thể cho tôi biết điểm quan trọng đó không?” Yunsuke cao giọng. “Tôi biết hung thủ là trẻ con rồi. Nhưng là ai trong số bốn đứa trẻ? Hay là tất cả bọn chúng, như tôi nói lúc đầu?”

Yunsuke ấn vào khóe mắt mình, rồi đảo mắt một vòng nhìn vợ chồng Sekitani, Kazue, Minako, rồi vợ chồng Sakazaki. Không ai trong số họ đáp lại ánh mắt anh. Chỉ riêng Fujima quay lại nhìn anh, ánh mắt ngập tràn sự bất lực.

“Không, không phải tất cả bọn chúng. Hung thủ chỉ có một đứa thôi.”

"Một đứa ư?"

"Về chuyện này, tham khảo ý kiến của anh Sekitani xem sao nhỉ?" Fujima đùn đẩy.

Sekitani gãi đầu, nhăn mặt.

"Như tôi nói ban nãy, tôi rời biệt thự sớm hơn thầy Tsukumi và định đến điểm hẹn đó trước một bước. Nhưng thấy còn sớm nên tôi đã ghé qua biệt thự cho thuê. Và khi tôi rời biệt thự đó…" Sekitani tạm ngắt ở đây, hít thở sâu một hơi. "Thấy trong tủ giày chỉ có ba đôi giày thể thao của bọn trẻ. Chắc chắn tôi không nhìn nhầm. Nhưng lúc đó tôi không nghĩ sâu xa. Sau này ngẫm lại mới thấy mình đã bỏ lỡ tình tiết quan trọng."

"Vậy à?" Yunsuke mở to mắt. "Ắt hẳn Eriko bị giết lúc anh rời khỏi biệt thự cho thuê. Việc còn ba đôi giày trong tủ chứng minh có ít nhất ba đứa trẻ ở lại biệt thự."

"Hung thủ đó…" Fujima nói. "Chắc hẳn hung thủ đã nghe lén cuộc nói chuyện giữa tôi, anh Sekitani và thầy Tsukumi sau bữa tối. Hung thủ coi Takashina Eriko ở đâu bất ngờ xuất hiện là vật ngáng đường nên quyết định giết cô ta. Và chớp thời cơ trước khi thầy Tsukumi xuất hiện tại điểm hẹn để ra tay. Còn bằng mọi cách giữ chân thầy Tsukumi để kéo dài thời gian."

"Ra vậy!" Yunsuke đập tay. "Thế nên một chiếc giày mới…"

"Đó cũng là mánh khóe của hung thủ, khiến cho thầy Tsukumi rời khỏi đây muộn hơn dù chỉ một chút."

Yunsuke để tay lên đầu. Anh gãi tóc sột soạt. "Trời ơi, trẻ con mà làm đến mức thế…"

“Anh Sekitani cũng nói rồi nhỉ. Bọn chúng còn tàn nhẫn hơn người lớn. Đã vậy còn tính toán kĩ lưỡng, khi hành động hay khi lên kế hoạch đều bình tĩnh vượt xa người lớn.” Fujima nói, đôi vai vẫn buông thõng.

“Vậy thì…?” Yunsuke nhìn chằm chằm vào sàn nhà. “Hung thủ là ai? Nói đại một người đi! Ai trong số bốn đứa trẻ đã giết Eriko?”

Giọng nói của anh vang vọng khắp căn phòng. Bởi mọi người đều đang im lặng. Fujima cũng khổ sở cúi mặt.

“Anh Fujima!” Yunsuke thúc giục.

Fujima chậm rãi lắc đầu. “Tôi không biết.”

“Anh nói sao?”

“Tôi không biết mà. Thật đấy. Tôi chỉ biết hung thủ là một trong số bốn đứa trẻ thôi. Nhưng tôi không biết là đứa nào. Chưa xác định được con của ai trong số bố mẹ ngồi đây là hung thủ.”

4

Yunsuke thẫn thờ đứng đó. Anh chớp mắt liên hồi, cứ thế miệng mở ra, rồi khép lại không biết bao nhiêu lần. Mất một lúc sau đó, anh quay sang hỏi vợ, “Chuyện là như thế à?”

Cô gật đầu. Dường như sức lực trong cơ thể đã bị rút cạn.

“Không, nhưng mà, nếu thế…” Yunsuke lắp bắp. “Nghĩa là các người cũng không ý thức được mình đang bao che cho ai. Vậy có cần thiết phải che giấu vụ án trong khi không biết hung thủ là ai

không?"

"Chúng tôi biết hung thủ đấy chứ." Fujima nói. "Là trẻ con. Là đứa trẻ nào đó trong số con của chúng tôi."

"Anh đang nói không biết hung thủ là ai cũng được đấy ư? Rằng dù hung thủ có là ai thì mọi người cũng sẽ bao che cho hung thủ à? Sự gắn kết của các người đến mức đó sao?" Nói đến đây, Yunsuke ngừng lời. Anh mở to miệng, nhưng không nói lời nào nữa. Anh hít không khí vào trong cơ thể. Và giữ nguyên tư thế đó, nhìn một lượt bọn họ. Những người xung quanh đang nhìn anh với nét mặt buồn bã.

Anh thở ra một hơi.

"Ra vậy, quả nhiên mọi chuyện là như vậy."

"Anh có hiểu cho suy nghĩ của chúng tôi không?" Fujima hỏi.

"Hiểu rằng mọi người không tin tưởng con mình ư? Hóa ra mọi người đều nghi ngờ con mình là hung thủ. Cho nên không muốn làm sáng tỏ vụ án, cũng không muốn ai thay các người làm rõ chuyện đó, nên không tiếc công để che đậy vụ án."

Yunsuke cúi người trước Minako, anh đặt tay lên đôi vai cô, rồi rung đôi vai đó về đằng trước.

"Em cũng thế à? Không tin Shota phải không? Em nghĩ thằng bé cũng có thể giết người chứ gì?"

Lòng đen trong mắt cô chuyển động, thu hình ảnh chồng vào trong mắt.

"Anh nghĩ em không tin Shota à?"

"Nếu em tin thì đã…"

"Nhưng mà…" Cô nói. "Những người khác cũng thế. Họ đều tin con mình. Tin rằng con mình không đời nào làm chuyện ngu ngốc đó cả. Nhưng chuyện đã xảy ra chứng minh rằng lòng tin của ai đó trong số bố mẹ ở đây bị phản bội. Anh nghĩ ai dám đứng lên quả quyết rằng người đó không phải là mình?"

"Nhưng mà… Việc con mình có phải hung thủ không mình phải hiểu rõ hơn ai hết chứ."

Minako liền nhìn chồng với ánh mắt thương cảm, rồi khẽ mỉm cười.

"Em cứ tưởng mình hiểu. Nhưng mà mọi người ở đây cũng đều hiểu như em. Em cũng hiểu suy nghĩ của anh. Nhưng sự thật không thể lay chuyển nữa rồi. Đến nước này, mọi chuyện đã giống như trò chơi cò quay Nga. Đạn nhất định sẽ bắn trúng ai đó. Xác suất bị trúng đạn là như nhau."

"Thế nên mọi người mới dừng việc xác định xem đạn sẽ bắn đến chỗ ai à?" Yunsuke lắc đầu. "Anh không hiểu nổi."

"Anh không hiểu cũng phải. Từ đầu em đã biết điều đó."

"Sao em lại nghĩ thế hả? Vì Shota không phải con ruột của anh à?"

Minako nhắm mắt. Cô từ từ mở mắt ra, rồi cử động đôi môi. "Đúng thế."

Yunsuke bất giác thở dài, quay sang bên cạnh.

"Lúc nãy tôi nói chưa đúng." Fujima nói. "Tôi nói rằng vì Takashina là nhân tình của anh nên có lẽ anh sẽ hợp tác với chúng tôi. Nhưng thật ra không chỉ vì mỗi lý do đó. Tôi đoán rằng dù có nói sự thật, chưa chắc anh sẽ thấu hiểu cho suy nghĩ của chúng tôi. Rồi anh nhất

định sẽ đòi tìm ra hung thủ cho bằng được.”

Yunsuke vẫn lắc đầu. Anh cọ tay vào mặt, ôm đầu.

“Tôi không tài nào hiểu được. Với xác suất một phần bốn, một khi chuyện con của ai là hung thủ được sáng tỏ, cần gì che đậy vụ án hay bày ra chiêu trò gì nữa, suy nghĩ thế chẳng phải bình thường sao?”

“Khi chuyện sáng tỏ thì đã muộn rồi, anh Namikishi.” Fujima Kazue nói khẽ. “Nếu biết con mình không phải hung thủ, chẳng ai tiếp tay cho việc phạm tội nữa đâu. Chính vì không biết nên mọi người mới liều mạng để hợp tác với nhau.” Giọng nói trầm của cô ta vang vọng hơn.

Yunsuke đứng dậy. Anh tiếp tục lắc đầu. Anh đi gần về phía cửa ở lối vào, rồi quay đầu lại.

“Tôi nói lại một lần nữa. Tôi không hiểu. Cũng không theo kịp câu chuyện của các người. Đáng tiếc, tôi không thể đáp lại sự kỳ vọng của mọi người dành cho tôi.”

“Gì vậy?” Sekitani nói rồi đứng dậy. Nhưng Fujima đã tóm tay anh ta lại.

“Có ép buộc anh Namikishi ở đây cũng không có ý nghĩa gì. Nếu không thể gắn kết bền chặt thì không vượt qua chuyện lần này đâu. Từ đầu tôi đã nói rồi còn gì.”

“Nhưng mà…” Sekitani nói rồi cúi mặt.

“Anh cứ tự nhiên, anh Namikishi.” Fujima chìa tay ra hiệu. “Anh cứ làm theo phán đoán của mình. Những gì cần nói chúng tôi cũng nói rồi. Chuyện sau đó, tùy anh quyết định.”

“Tôi định báo cảnh sát đấy.”

Nghe đến đây, Fujima đột nhiên rụt cầm lại. “Nếu ý anh đã quyết vậy, chúng tôi không thể làm gì khác.”

“Tôi xin phép.” Yunsuke rời phòng.

5

Quay về phòng rồi, Yunsuke không cử động nổi. Anh cứ ngồi trên giường, im lặng một hồi lâu. Cánh cửa mở ra mà không có tiếng động. Minako bước vào trong đẩy cánh cửa đóng lại. Yunsuke chỉ liếc nhìn vợ, rồi không nói gì mà đứng dậy, nhét đồ đạc vào trong túi.

“Anh coi thường em, à không, tụi em đấy à?” Giọng cô như đang nấc lên.

Người chồng không dừng tay, chỉ lắc đầu. “Anh không biết.”

“Thế à. Có thể lắm chứ…”

“Sao niềm tin của em dễ lay chuyển đến thế? Em không cố gắng để tin con mình à? Hay em nghĩ Shota làm việc đó? Em nghĩ chỉ vì chuyện thi cử mà nó nhẫn tâm giết người sao? Chuyện đó không cần suy nghĩ cũng biết mà.” Nói rồi, anh bất lực xua tay. “Nhưng mà anh có nói chuyện này bao nhiêu thì cũng không có ý nghĩa gì đâu. Dù tất cả bố mẹ ở đây đều tin con mình, nhưng nhất định trong số đó cũng có một người phản bội lại niềm tin đó mà.”

“Mọi người đều mắc nợ giống nhau.”

“Mắc nợ? Ý em là sao?”

Minako ngồi xuống giường, làm động tác giơ tay bóp vai.

"Lời anh Fujima nói ban nãy, có một chút dối trá."

"Đoạn nào vậy?"

"Về sự báo đáp khi được tiết lộ đề thi."

"Báo đáp là nói về tiền còn gì."

"Ngoài tiền ra cơ."

"Ngoài tiền ra còn thứ gì nữa?" Nói rồi, Yunsuke quay đầu lại, mở to mắt.

Minako im lặng nhìn chằm chằm cái sàn nhà.

"Lẽ nào…" Yunsuke ngập ngừng.

"Là thứ 'lẽ nào' mà anh đang nghĩ đấy." Minako vẫn cúi mặt. "Người tiết lộ đề thi không phải một người. Có ba người, bao gồm cả người phụ trách. Một người phụ nữ, hai người đàn ông. Không cần nói cũng biết, người nắm quyền quyết định là hai người đàn ông kia."

"Báo đáp cho mấy người đàn ông đó?"

"Đúng vậy." Minako gật đầu. "Mẹ của thí sinh sẽ dâng thân thể cho họ. Việc đó thay cho bản khế ước."

"Tsukumi sắp xếp việc đó à?"

"Thầy ấy không ép buộc. Mà ám chỉ thôi. Và dọa nếu không có khế ước, có thể bị lật kèo vào phút chót."

"Cái tên đó thật là…"

"Tsukumi chỉ làm theo chỉ thị của bên kia thôi. Chứ không phải thầy ấy muốn làm điều đó."

"Em cũng…" Yunsuke nuốt nước bọt. "Làm khế ước rồi à?"

Minako chậm rãi lắc đầu. “Em vẫn chưa.”

“Chưa ư?”

“Em chưa hạ quyết tâm làm việc đó. Thú thật em cũng muốn lấy được đề thi. Và có ý định sẽ trả tiền cho việc đó. Nhưng anh đừng hiểu lầm, em sẽ trả bằng vốn liếng dành dụm được trước khi lấy anh. Em không định phiền đến anh đâu. Nhưng mà bị đòi hỏi thân thể thì quả thực em thấy lưỡng lự.”

“Em làm vậy là đúng. Vậy khế ước đó đang được tạm hoãn à?”

Cô gật đầu. “Nhưng em sắp phải trả lời rồi.”

Yunsuke mở miệng, hít mạnh không khí vào trong cơ thể.

“Vậy ra cái bao cao su đó để làm việc này hả? Và em đã quyết định sẽ hiến thân à?”

“Không phải em quyết định rồi. Em đang lưỡng lự mà. Nói là em đã từng lưỡng lự thì đúng hơn. Em định sẽ quyết định vào phút chót. Mang theo bao cao su bên mình, để nếu lỡ việc đó xảy ra, cũng không lo chuyện mang thai. Còn nếu vẫn thấy phân vân, em sẽ dừng lại. Em đã nghĩ vậy đó.”

“Trời ơi!” Yunsuke đặt tay lên trán. “Anh chỉ có thể nói là em mất trí rồi.”

“Anh nói đúng. Bọn em đều mất trí rồi. Bỏ ra khoản tiền lớn cho kỳ thi đó thì đã đành, đằng này còn định dâng vợ lên tận miệng những người đó.” Lời Minako nói xen lẫn tiếng cười chua chát. Toàn thân cô đang run rẩy.

“Khoan đã. Vậy thì, vợ của đám đàn ông dưới kia cũng…”

“Em chưa hỏi thẳng bao giờ, bản thân họ cũng không muốn nói,

nhưng em nghĩ họ đã lập khế ước xong xuôi. Ít nhất là Kazue và Yasuko.”

Yunsuke gào lên, “Mấy bà vợ thì đã đành, còn những người chồng, họ nghĩ gì trong đầu vậy?”

“Những người đó tạm thời…” Minako nghiêng đầu. “Chẳng phải là vờ như không biết hay sao?”

“Em nói vậy nghĩa là sao?”

“Để bàn về việc tiết lộ đề thi, họ luôn gọi mẹ của thí sinh đến. Thầy Tsukumi ở giữa sắp xếp, để mẹ thí sinh gặp nhân viên của trường Shubunkan. Giao dịch cũng diễn ra nơi đó, khế ước mà em nói ban nãy cũng được họ ám chỉ ở đó. Khi ấy, họ cũng ra vẻ tử tế khuyên rằng nên giữ bí mật với chồng.”

“Thế nên mấy ông chồng đều không biết à?”

“Trước mắt là vậy.” Minako cười nhếch môi. “Nhưng thực ra họ biết. Vì việc đó làm sao giấu được. Vợ chồng sẽ ngầm hiểu với nhau rằng không được đả động đến việc đó.”

“Ra vậy.”

“Ban nãy có nhắc đến chuyện bức ảnh Eriko mang đến chụp được cảnh giao nhận tiền nhỉ? Cái đó không đúng lắm. Thực tế thì đó là ảnh bằng chứng của việc khế ước được lập ra.”

“Khế ước… hả?” Yunsuke gật đầu hai, ba lần. “Có nghĩa là bức ảnh chụp cảnh những người vợ được dẫn đến chỗ nhân viên của trường Shubunkan, rồi đi vào trong khách sạn tình yêu. Ra vậy, thế thì anh hiểu rồi. Anh cũng không nghĩ việc giao nhận tiền lại để bị chụp lại dễ dàng như thế.”

“Khi biết có bức ảnh đó, anh Fujima lẫn anh Sekitani đều hoang mang.”

“Anh hiểu sự hoang mang của họ. Dù vậy, nói đi thì phải nói lại, sao họ có thể học theo nhau mà dâng vợ mình cho người khác. Lại còn bình thản đến thế chứ?”

“Nếu là anh thì sao?” Minako hỏi. “Nếu em làm việc đó, có khi anh cũng dửng dưng nhỉ?”

“Việc đó…” Yunsuke lấp lửng rồi nhìn vợ. “Ý em là sao?”

“Anh luôn mặc kệ em muốn làm gì thì làm mà. Bởi vì…” Cô ngước mắt nhìn chồng. “Anh chỉ chờ em ngoại tình đúng không? Để anh có thể đường hoàng mà ly hôn.”

Yunsuke không trả lời, chỉ thở ra một hơi, rồi ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

“Nhà nào cũng vậy thôi. Khi con lên lớp sáu cũng là lúc tình cảm vợ chồng nguội lạnh. Anh Fujima lẫn anh Sekitani đều không muốn ly hôn. Nhưng quả nhiên họ vẫn cảm thấy khó chấp nhận với việc vợ mình đã làm. Họ không hề dửng dưng đâu. Kể cả khi chuyện này xong xuôi rồi, em nghĩ họ sẽ cảm thấy dằn vặt. Vì vậy, những người đó mới tạo cho mình một lối thoát để tránh khỏi nỗi dằn vặt đó. Anh nghĩ lối thoát đó là gì?”

Yunsuke lắc đầu.

“Là tự do yêu đương.” Cô nói. “Họ chấp nhận bạn đời có quan hệ ngoài luồng, miễn là vợ chồng còn gắn kết. Ha ha, nói thế này nghe có vẻ hay hơn, đó là đâm lao phải theo lao, họ nhắm mắt làm ngơ chuyện ngoại tình của nhau.”

“Đó là lý do Sekitani và Kazue âu yếm nhau trong vườn đấy à? Giờ thì anh đã hiểu tại sao Fujima lẫn Yasuko trông thấy cảnh đó mà không nói năng gì. Bởi lẽ họ cũng vui vẻ làm điều tương tự.”

“Anh Fujima…” Minako quay lại vẻ mặt nghiêm túc. “… biết chỗ có thể mua ma túy hợp pháp. Nghe nói hai cặp vợ chồng đó thi thoảng lại tổ chức tiệc.”

“Tiệc à?” Yunsuke đập tay vào đầu gối. “Nhắc mới nhớ, Sakazaki đã nói về bữa tiệc gì đó với anh. Nên Fujima đã chống chế rằng đó là tiệc karaoke.”

“Sakazaki mới vào nhóm gần đây. Ngay chuyến đi này, nếu có cơ hội thì họ cũng muốn tổ chức tiệc ma túy.”

Yunsuke đứng dậy, anh vừa lắc đầu vừa đi xung quanh căn phòng.

“Họ mất trí rồi sao? Định nhân lúc bọn trẻ không có mặt để thác loạn à? À mà Kimiko từng bảo mấy người đó không bình thường, có lẽ là nói về việc này.”

“Kimiko khinh thường mọi người. Nhưng mà con trai cô ấy học kém nhất, khiến cô ấy luôn phiền muộn. Lại thêm ông chồng cặp kè hết người này tới người khác, nên cô ấy bất cần, chẳng thèm để ý đến điều tiếng bên ngoài nữa. Nhưng cô ấy sức khỏe không tốt, nên chần chừ mãi chưa dứt khoát được. Nghe nói từ sau cuộc phẫu thuật của cô ấy, vợ chồng họ không sinh hoạt được nữa.”

Yunsuke làm điệu bộ giơ hai tay lên đầu. Sau đó, anh quay người về phía cái túi, tiếp tục thu dọn.

“Anh ơi!”

"Anh hiểu rồi. Dù nói bao nhiêu lần rồi thì anh vẫn phải nói. Mọi người mất trí rồi."

Anh kéo khóa túi, đeo đồng hồ vào cổ tay.

"Đúng thế." Minako khẽ nói. "Bọn em đều mất trí. Không phải bọn em không biết điều đó, mà luôn ngụy biện rằng mọi chuyện là bần cùng bất đắc dĩ cho đến khi kỳ thi kết thúc, để lảng tránh mà không phải đối mặt. Nhưng kết cục, bọn em đã tự tay bóp cổ mình."

Yunsuke nhìn mặt vợ. Nước mắt trào ra từ khóe mắt cô.

"Bọn em đều không biết hung thủ là ai. Ngẫm lại thì có khi những việc bọn em làm đã tác động xấu tới bọn trẻ cũng nên. Việc Eriko phát hiện ra bí mật của bọn em, rồi còn tập hợp chứng cứ chứng minh bí mật đó không khác nào giáng một đòn trí mạng đến bọn em. Anh cho rằng dù em biết việc này trước khi cô ta bị giết, em vẫn muốn cô ta biến mất khỏi thế gian này đúng không? Bởi vậy, em cũng không thể khẳng định rằng Shota có suy nghĩ điều tương tự hay không. Bọn em không tự tin để có thể tin tưởng bọn trẻ."

Yunsuke lắc đầu, cầm túi xách lên.

"Em muốn làm gì thì làm. Có điều, anh không thể đứng về phía bọn em."

Anh bước đi, đặt tay lên cái tay nắm cửa. Nhưng trước khi kéo cánh cửa ra, anh quay người lại.

Minako đang đứng đó, cầm cái kéo trên tay. Mũi kéo sắc nhọn, ánh lên màu bạc.

Yunsuke dè chừng. "Em định dùng cái đó để đâm anh à?"

"Em không biết phải làm gì nữa. Nhưng em biết chắc một điều,

mọi người sẽ khốn đốn nếu em để anh đi khỏi đây."

"Thế em nghĩ bây giờ không khốn đốn à?"

"Nếu anh định đến chỗ cảnh sát…" Minako thổn thức. "Hãy nói hung thủ giết Eriko là em. Đừng nói sự thật."

Yunsuke thở dài.

"Anh không làm thế được. Nếu cảnh sát hành động, chúng ta không thể nói dối nữa. Họ sẽ lập tức nhìn thấu tất cả."

"Em chỉ muốn cứu Shota."

"Chắc gì thằng bé là thủ phạm. Đằng nào cũng chỉ có xác suất một phần tư còn gì."

Yunsuke mở cửa ra. Anh căng thẳng nhìn mũi kéo vợ đang cầm trên tay, chân thì bước ra hành lang. "Anh chỉ có thể nói sự thật, và sẽ nói sự thật thôi."

Anh đóng cửa, đi xuống cầu thang. Sảnh ra vào không có ai, lúc anh xỏ giày, cũng không ai xuất hiện.

Tiếng khóc nức nở của Minako ở tầng trên vọng xuống tận đây.

Bên ngoài là một màn đêm đen kịt. Yunsuke chui vào trong xe ô tô. Bỗng thấy ghế ngồi có gì khác lạ. Nhưng anh chẳng để tâm nữa, cứ thế phóng xe đi.

Chạy một lúc lâu sau khi rời khỏi khu biệt thự, anh dừng xe bên vệ đường. Bật đèn trong xe, dịch người ra, nhìn phần tựa lưng của ghế.

Một món đồ bằng gỗ được đẽo gọt nhẵn nhụi rồi lồng dây để mắc vào ghế. Anh dựa lưng vào ghế một lần nữa. Món đồ gỗ đó chạm vào cả hai vai và lưng. Ở ghế cạnh ghế lái, có một món đồ khác trông như cây gậy gãi lưng hình chữ U. Một đầu gắn gỗ tròn, đầu còn lại

quấn băng dính nhám như ở vợt tennis. Yunsuke cầm món đồ lên, quan sát nó một lát, rồi thử áp lên lưng. Phần gỗ tròn ở đầu chạm đúng vào chỗ lưng mà anh hay bị đau.

Yunsuke ngắm nghía hai món đồ thủ công kỳ lạ một lúc lâu. Sau cùng, anh tắt đèn, cho xe chạy. Đến chỗ đất trống, anh bẻ lái đổi hướng xe.

Quay lại khu biệt thự, anh băng qua biệt thự của Fujima, rồi dừng xe ở bên cạnh biệt thự cho thuê. Trên tay anh cầm hai món đồ thủ công ban nãy, bước xuống xe. Tầng hai của biệt thự vẫn sáng đèn. Anh bấm chuông cửa sảnh.

Không lâu sau, cửa mở ra. Đằng sau dây xích móc ở cửa hiện lên gương mặt của Sakazaki Takuya. “À, chú là bố của bạn Shota.”

“Chào cháu.” Yunsuke nở nụ cười. “Cháu gọi Shota giúp chú được không?”

“Vâng ạ.” Takuya đáp rồi thụt mặt vào.

Một lát sau, cửa lại mở ra. Lần này dây xích đã được tháo. Shota đứng ở đó.

“Gì thế hả bố?” Nét bối rối hiện lên trên gương mặt cậu bé.

“Cái này là con làm cho bố à?”

Thấy hai món đồ thủ công, cậu nhóc nhoẻn miệng cười. “Bố thấy thế nào ạ?”

“Tuyệt lắm.” Yunsuke cười đáp lại. “Chạm đúng vào vai và lưng bố. Có thể mát-xa cho bố lúc lái xe.”

“Vì bố lúc nào cũng kêu đau lưng mà.” Shota ngượng ngùng cúi mặt.

“Cảm ơn con. Nhưng làm thế nào con biết kích thước vậy?”

“Con đo hồi trưa ạ.”

“Hồi trưa à?” Nói xong Yunsuke gật mạnh đầu. “Lúc con bảo có côn trùng ở trên lưng bố ấy hả?”

“Vâng.” Shota đáp.

“Thế à. Vậy mà bố không nhận ra đấy. Cảm ơn con. Bố sẽ dùng nó.”

“Bố đến tận đây chỉ để nói điều đó ạ?”

“Ừ, chỉ có vậy thôi. Chúc con ngủ ngon.”

Lúc anh toan rời khỏi đó, Shota cất tiếng gọi, “Bố ơi!”

“Chuyện gì thế?”

“Lúc về, bố có đi cùng mẹ và con không? Bố không về một mình đâu nhỉ?”

Yunsuke chăm chú nhìn gương mặt đứa con trai riêng của vợ. Trên gương mặt ấy không nở nụ cười. Ánh mắt cậu bé cũng đang gặng hỏi.

“Ừ.” Yunsuke rụt cằm lại. “Bố cũng định thế đấy.”

“Vậy thì tốt quá.” Nụ cười chợt bừng nở rạng rỡ trên gương mặt cậu bé.

Sau khi rời căn biệt thự, chui vào trong xe, Yunsuke không bật động cơ mà ngồi thừ người ra ở đó. Mắt anh chăm chú nhìn vào bóng tối. Sau mười mấy phút, cuối cùng anh cũng xoay chìa khóa.

Nhưng lần này, anh không đi qua biệt thự của Fujima nữa. Anh dừng xe ở bãi đỗ xe, rồi leo xuống cầu thang.

Và rồi anh thấy ai đó đứng ở trước sảnh. Là Minako.

"Em đang làm gì vậy?"

Ngực cô chuyển động phập phồng.

"Thằng bé vừa gọi điện. Bảo là bố đã đến đấy."

"Rồi sao?"

"Em nghĩ không biết chừng anh sẽ quay về đây."

"Thế à?" Yunsuke đặt cái túi xuống dưới chân, hất tóc về đằng sau. "Người giết Eriko có lẽ là Shota nhà mình."

"Hả?" Minako ngước nhìn chồng. Mắt cô mở to. "Sao anh lại nghĩ thế?"

"Anh quên mất một điều. Shota có động cơ đơn giản hơn nhiều, so với động cơ phức tạp mà mấy người bọn em nói." Yunsuke nhìn vào mắt vợ. "Động cơ giành lại bố mình từ tay cô nhân tình."

Minako thở ra một tiếng xem chừng ngạc nhiên.

"Anh cũng là đồng phạm," Yunsuke nói. "Cho dù Shota có làm việc đó, cũng là anh khiến con làm. Cho nên anh nhất định sẽ ngăn chặn tất cả những điều làm tổn hại đến cuộc đời của thằng bé."

"Anh…"

"Nhưng chúng ta cần chuẩn bị tinh thần." Anh đặt tay lên vai vợ. "Giữ tinh thần luôn ở trạng thái sẵn sàng. Để cái xác đó biến mất hoàn toàn dưới đáy hồ, có lẽ phải mất vài năm, à không, có khi vài chục năm cũng nên. Trong thời gian đó, chúng ta sẽ phải sợ sệt khôn nguôi. Và dẫu cho cái xác biến mất rồi, linh hồn của chúng ta vĩnh viễn không thể rời khỏi cái hồ đó."

"Em biết mà."

Cô thì thầm, rồi đặt tay lên lưng chồng.